

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürriğin havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Aylık Gazete

Mart 2014

Yıl: 3 Sayı: 35

gazetesolfasol.com

Biz Böyle Bir Ankara İstiyoruz

- Kentsel dönüşümün belirsizliklerine terk edilmemiş bir Ankara istiyoruz.
- Birbirinin aynı beton kutulardan yapılmış TOKİ evlerinden ibaret bir Ankara istemiyoruz.
- Sokakları ve meydanları gece ve gündüz canlı ve heyecanlı bir Ankara istiyoruz.
- Sokaklarında kadınların geceleri de serbestçe gezebildiği bir Ankara istiyoruz.
- Polis ve zabıta ve özel güvenlik güçlerinin denetiminde olmayan bir Ankara istiyoruz.
- Kadınların ve erkeklerin can güvenliği sorunu olmayan, şiddetten arınmış bir Ankara istiyoruz.
- Sokaklarda ve binaların önünde sürekli silahlı insanların gezmediği bir Ankara istiyoruz.
- Sokaklarında daha az silah, polis ve üniforma görünen bir Ankara istiyoruz.
- Mahallelerinde üzeri kapatılmamış / açık pazar yerleri olan bir Ankara istiyoruz.
- Pazarlarda doğal ve sağlıklı gıdaların satıldığı bir Ankara istiyoruz.
- Her mahallede anaokulu ve ilkokulu olan bir Ankara istiyoruz.
- Okul bahçelerini beton otoparka dönüştürmeyen bir Ankara istiyoruz.
- Kent merkezleri çöküntü alanı görüntüsünde olmayan bir Ankara istiyoruz.
- Ulus ve Kızılay kent merkezleri bakımlı ve canlı olan bir Ankara istiyoruz.
- Ulus ticari merkezini koruyabilen bir Ankara istiyoruz.
- Tarihi dokusu yok edilip, yerine yalancı-betonarme dekorlar yapılmayan bir Ankara istiyoruz.
- Kalesi ve tarihi dokusu korunan ve yerli halkıyla yaşayan, bakımlı bir Ankara istiyoruz.
- Augustus tapınağı ve üzerindeki yazıtı korumaya alınmış bir Ankara istiyoruz.
- Gösteriş meraklısı ve yapmacıklı olmayan, sahici bir Ankara istiyoruz.
- Estetik değerleri olan, sanatçılarına tükürmeyen bir Ankara istiyoruz.
- Dereleri olan, içinde temiz sular akan bir Ankara istiyoruz.
- AOC'de sadece ağaçları, çok büyük ormanı ve gezi-piknik alanları olan bir Ankara istiyoruz.
- Semtlerinde küçük ve bakımlı parkları, çocuk bahçeleri olan bir Ankara istiyoruz.
- Herkesin evine yakın yerlerde açık havada spor yapabildiği yerler olan bir Ankara istiyoruz.
- Bozkırındaki endemik bitkileri ve hayvanları, böcekleri koruyan bir Ankara istiyoruz.
- Çevresinde badem, ahlat, iğde, meşe gibi yerli ağaçlardan ormanları olan bir Ankara istiyoruz.
- Kent merkezlerine özel otomobillerin çok zor girebildiği bir Ankara istiyoruz.
- Ana caddelerindeki hız düşük olan bir Ankara istiyoruz.
- Otomobil sayısı azalmakta olan bir Ankara istiyoruz.
- Toplu taşımacılığı gelişmiş ve ucuz bir Ankara istiyoruz.
- Ankara'daki bütün üniversitelere bisikletle varmayı kolaylaştıran yollar istiyoruz.
- Yaya kaldırımları olan ve yaya kaldırımında yürünebilen bir Ankara istiyoruz.
- Yayaları demir parmaklıklarla terbiye etmeyen bir Ankara istiyoruz.
- Yayaları alt ve üst geçitlere zorlamayan bir Ankara istiyoruz.
- Yaya geçitlerinde yaya üstünlüğü olan bir Ankara istiyoruz.
- Yaya kaldırımlarını atkestanesi, akasya, meşe ve çınar ağaçlarının gölgelediği bir Ankara istiyoruz.
- Sokaklarında kuştan başka hayvanların da özgürce gezebildiği bir Ankara istiyoruz.
- Tüketici olmayan ve atık üretmeyen bir Ankara istiyoruz.
- Çöplerini ayrıştırarak toplayan ve değerlendiren bir Ankara istiyoruz.
- Yaşamını çöplükten topladıklarıyla kazanan yoksulları bırakılmamış bir Ankara istiyoruz.
- Göçmenlerini hoş karşılayan ve sorunlarıyla ilgilenebilen bir Ankara istiyoruz.

Ankara'nın Kayıp Amblesinin Peşinde

Vedat Gün >> s.03

Nasıl Bir Yerel Yönetim Vaat Ediyorlar

Aydın Bodur. >> s.04-05

Ortak Sol Aday Kaya Güvenç'le Söyleşi

M.Onur Yılmaz-Vedat Gün >> s.06-07

CHP Çankaya Adayı

Alper Taşdelen'le Söyleşi

M.Onur Yılmaz >> s.08

Mamak Tuzluca'yı ve Şahintepe'de

İki Kadın Muhtar adayı

Engin Aygün >> s.09

Berlin'den Bir Yeşil Alan Hikayesi

Şehnaz Azcan >> s.10

HDP A.B.B Eşbaşkan Adayı

Songül Erol Abdil'le Görüşme

Akın Atauz >> s.11

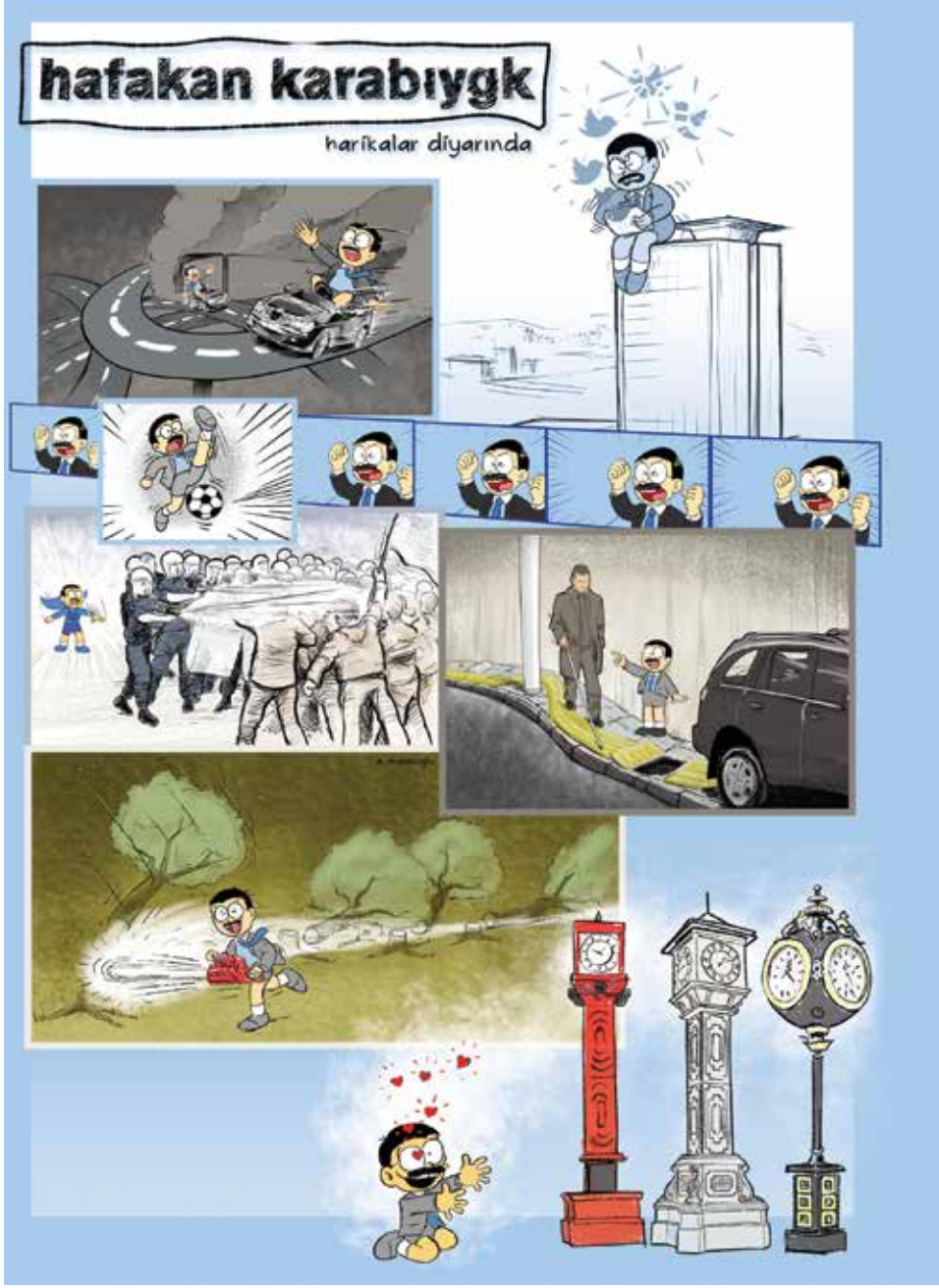
Kent Topraklarının Yağması ve

Kirli İttifakın Çöküşü

H. Ali Ulusoy >> s.14-15

Ankara'da Azaldıklarımız

Emine O. İncirlioğlu >> s.16-19

Ankara Üniversitesi Rektörlüğü, SBF Kuruluş Yıldönümünde, Gezi Direnişi'nde Katledilenlerin Resimlerinin Bulunduğu Pankartla Okul Yönetimini Protesto Eden Öğrencilere Soruşturma Açtı.

AKP'li olduğu öne sürülen Ankara Üniversitesi Rektörü'nün talimatıyla öğrenci düşmanı politikaların devam ettiği söyleniyor. Önce Öğrenci Bilgi Sistemi'ne e-posta atarak KampüsKart uygulamasını eleştiren üniversiteliye soruşturma açılmıştı, şimdi de Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin (SBF) kuruluş yıldönümündeki protesto hakkında soruşturma başlatıldı.

SBF'nin 4 Aralık 2013 tarihindeki 154. kuruluş yıldönümü etkinliklerinde üniversite yönetiminin Haziran Direnişi'nde katledilenler ile ilgili tek bir açıklama yapmamasını ve öğrenci düşmanı politikalarını protesto eden üniversiteliler, katledilen direnişçilerin pankartını açmıştı. **Kolektifler/Abo/Solfasol**

Yurttaşlar Soruyor: Başbakan Yalan mı Söylüyor?

- Gezi Parkı isyanını, önce kökü dışarıda unsurlara, faiz lobisine bağlayan başbakan, son olarak da Gülen cemaatine mi bağladı?
- Görüntüleri de ortaya çıkan "başı örtülü bacım"a fiili saldırı oldu mu, olmadı mı?
- Gezi Olayları sırasında camide öpüldü, sevişildi, içki içildi mi, içilmedi mi? Olay günü cami kapısında olmayan bira kutusu, nasıl oldu da pencerenin oraya çıktı?
- 17 Aralık "dış mihraklar"ın kumpası mı?
- Bakanlar ve oğulları yolsuzluğa karıştı mı?
- Kendisine sadık kalacak gazetelerin paylaşılması için havuz kurulması talimatını verdi mi?
- Urla'daki tartışmalı villalar Başbakan'a ve ailesine verilen bir "hediye" mi?
- Çok bir şey olmadığı ima edilen 30 milyon avro'luk nakit paranın kat be katının sıfırlanması talimatını verdi mi? **Abo/Solfasol**

Şubat Ayında 70 İşçi Öldü: 4'ü Kadın, 5'i Çocuk, 6'sı Suriyeli

Suriyeli 6 işçi; inşaat işçileri Zeki Cuma Ahmed, Ghayath Alezza, Abdul Hakim, Cesim El Musd, Mustafa Javuer ve atık kağıt işçisi Ahmed Melli günlük 10 TL için sigortasız çalışırken öldüler. Ölen 70 işçinin 4'ü kadın, 5'i çocuk.

3 Mart 1992'de 263 madencinin Kozlu Madenleri'nde ölümünün üzerinden 22 yıl geçti. TMMOB, 3 Mart'larda işçi güvenliğine dair, **"İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Günü"** olarak etkinlikler yapıyor. Elektrik Mühendisleri Odası'nda düzenlenen etkinlikte EMO Mersin Başkanı, **yılda 360.000 kişinin iş kazalarında öldüğünü** söyledi. ILO'nun rakamlarına göre günde yaklaşık 6.300 kişi iş kazası ya da meslek hastalıkları nedeniyle ölüyor. Her yıl 270 milyon iş kazası oluyor. 160 milyon kişi meslek hastalığına yakalanıyor ve 2 milyona yakın kişi de meslek hastalıkları nedeniyle ölüyor. **Ülkemizde iş cinayetleri rakamları dünya ölçeğinde en üst sıralarda.**

EMO Mersin Şube Başkanı Seyfettin Atar yaptığı konuşmada: **"İş cinayetlerinin, iş kazalarının ve meslek hastalıklarının önüne geçilebilmesi için, iş yerlerinde 'önce insan, sağlık ve iş güvenliği' anlayışı yerleştirilmelidir. Cinayetlerin sorumluları iş yerinde gerekli tedbirleri almayan işverenler, yasal düzenlemeleri ve ikincil mevzuatları olması gerektiği gibi hazırlamayanlar ve gerekli denetimleri yapmayan ilgili bakanlıktır"** dedi. **ISIG/EMO/Abo/Solfasol**

Financial Times gazetesi Türkiye Uzmanı Gardner'a göre, "Erdoğan, Türkiye'deki sorunların ana kaynağı"

Gardner yazısında, en becerikli siyasetçilerden biri olan Erdoğan'ın, tüm yasaklamalara karşın, internetin dijital dünyası ile artık baş edemediğini belirtiyor. Erdoğan'ın, oğluna evlerindeki belki yüz milyonlarca avronun sıfırlanması için talimat verdiği konuşmasının olduğu bir kaydı, düşmanları tarafından yapılan bir montaj olarak nitelemesine dikkat çekiyor. Erdoğan'ın ve ülkesinin zorda olduğunu, Gülen ile iktidar mücadelesinin Türkiye'yi sarstığına işaret ediyor. Gülen ile Erdoğan'ın iktidar savaşında, taraflara her yolun mübah görüldüğünü, bu son yolsuzluk suçlamalarının, bu savaşta geçen yaz yüz binlerce kişinin Erdoğan'ın davranışlarına karşı çıktığı Gezi İsyanı üzerine geldiğine işaret ediyor ve şimdi yolsuzluk hakkındaki güçlü kanıtların Erdoğan'ın yakın çevresine bulaştığını söylüyor. Bu arada muhalefette kalan kesimlerin sözcülüğünü yapacak güçlü bir siyasi yapılanmanın olmadığını, karşısındaki siyasi muhalif yapıların siyasi cüce olduğunu da ekliyor. **BBC/Abo/Solfasol**

Böyle Polisler de Var!

Ukrayna'nın başkenti Kiev'deki Meydanda aylarca süren protesto gösterilerinde, çıkan çatışmalarda yüzlerle ifade edilen can kaybı yaşandı. Hükümet güçleri, şiddetlenen gösterilerde güvenlik güçlerine ateş etme talimatı da vermişti. Polisin müdahaleleri dışında, ülkenin doğusunda konuşlanan, hem batı karşıtı ve Rus yanlısı hükümet yandaşı milliyetçi gruplar ile yine batıda yerleşik Rus karşıtı ve batı yanlısı milliyetçi gruplar arasında da çatışmalar çıkmış ve yüzlerce Ukraynalı ölmüştü. Gösteriler, Rus yanlısı hükümetin düşmesi ile sona erdi. Ancak şimdi de ülkeye Rusya'nın saldırısından ve bölünme olasılığından korkuluyor.

Gösteriler sonrası, hükümet karşıtı gösterilerde görev alan yaklaşık 100 polis, görev için gittikleri Kiev'deki gösterilerde protestoculara karşı hiçbir şekilde şiddet uygulamadıklarını belirterek memleketleri Lviv'de katıldıkları bir mitingde diz çökerek halktan özür dilediler. **Gazeteler/Abo/Solfasol**

Özlediğimiz ve Artık Göremediğimiz Ankara'nın Kayıp Ambleminin (Hitit Kursu) Peşine Düştük...

Yargı süreçlerini ve diğer tartışmaları bir yana bırakıp, özlediğimiz ve gerçekte görmek istediğimiz, yıllarca **Ankara Büyükşehir Belediyesi Amblemi** olarak kullanılan **Hitit Kursu** nerelerde görülebilir diye bizim bildiklerimizin ve sorup soruşturarak öğrendiklerimizin izini sürdük. Bizim bulabildiklerimiz aşağıda. Eğer bunlar dışında sizin bildiğiniz gördüğünüz varsa lütfen bize haber verin.

Bu haberden sonra, yerlerini yazarak ve fotoğraflarını koyarak görünürleştirdiğimiz hala varolan **Hitit Kursu Amblemlerinin** başına bir şey gelir mi, endişeliyiz... **Vedat Gün/Emre Baturay Altınok/Solfasol**

Nasıl kalmış bilemiyoruz. Üstelik daha yeni asılmış kadar sağlam ve temiz duruyor.

Doğukent Bulvarı üzerinde, heyelanı önlemek için yapılan duvarlarda sağlı sollu olarak yaklaşık 70 adet saydık.

Farabi alt geçidinin her iki yönünde.

Kadını Mücadele Özgürleştirir

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi Kadın Komisyonu, kısa bir süre önce çalışmalarına yeniden başladı. Komisyon ilk etkinliğini Tuzluca'yı Kangal Eğricek Köy Derneği'nde 2 Mart tarihinde gerçekleştirdi. Konuşmacı olarak Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kadın Çalışmaları Ana Bilim Dalı'nda görev yapan Prof. Dr. Serpil Sancar ve Kadın Çalışmaları alanında lisans üstü eğitim alan ve aynı zamanda İHD Ankara şube Kadın Komisyonu üyesi Avukat Seher Kırbaş Canikoğlu'nun yer aldığı etkinlikte, Tuzluca'yı'da yaşayan kadınlar "kadınlık sorunları" üzerine deneyimlerini ve düşüncelerini paylaştılar.

Kadınlık sorunları üzerine pek çok konunun konuşulduğu etkinlik atölye havasında geçti. Prof. Dr. Serpil Sancar, katılımcıların "erkek şiddeti ve cinsel yönelimleri" ile ilgili olarak erkeklerin içgüdüsel olarak bu tür davranışlar gösterdiği yolunda ifadeleri üzerine, toplumda yer alan erkeklerin şiddet ve cinsellikle ilgili davranışlarının içgüdüsel olduğu yönündeki yargının gerçeği yansıtmadığını, bu durumun öğrenilmiş, öğretilmiş, toplumsal cinsiyet rollerinden kaynaklı olduğunu vurguladı. Av. Seher Kırbaş Canikoğlu ise, kadına karşı şiddetin önlenmesinde kadınların yasal mevzuatta sahip olduğu hakları dile getirerek, kadınların karşılaştıkları şiddetle mücadelede, karakol aşamasından itibaren tüm müraaatlarını yazılı olarak yapmaları ve fiziki ya da cinsel şiddet vakalarında mutlaka Adli Tıp raporu almaları gerektiğini belirtti.

Etkinlik minik bir müzik dinletisi ile sonlandırıldı.
Nur Yılmazlar/Solfasol

gibi yayınlanan telefon kayıtlarına gönderme yapan espriler de vardı. Protesto gösterileri, her seferinde polisin sert müdahalesine maruz kalıyor.

Başbakan ve oğlu arasında geçtiği söylenen yolsuzluk paralarının sıfırlanmasına dönük konuşmaların yayınlandığı günün akşamı, Ankaralılar Kuşlupark'ta toplandılar ve kalabalığın bir kısmı (200-300 kişilik bir grup) daha sonra Kenedi Caddesi'ne geçti ve burada polisin müdahalesi ile karşılaştı. İstanbul, Kadıköy'deki eylemde de binlerce göstericiye polis TOMA ve plastik mermilerle müdahale etti.

Gösteriler, birçok şehirde haftalar boyunca devam etti. Mersin'de kalabalık bir grup, protesto gösterisinde bulunurken, tepkilerini AKP seçim bürosunu yumurta yağmuruna tutarak ve Tayyip Erdoğan'lı AKP afişlerinin üzerine "Hırsız" yazarak gösterdi. Ankara'da Kuşlupark ve Güvenpark'ta toplanan Ankaralılar, Kızılay'a tencere tava çalarak yürüdüler ve Kızılay'ı trafiğe kapadılar. Güvenlik güçleri, caddelerdeki bütün Ankaralılara tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırdı. Camlara çıkarak, protesto eden Ankaralıları destekleyen vatandaşlar da polislerin saldırısından nasibini aldı. **Kızılay'da bir polis TOMA'sı bir dersanenin 6. katına protestoya katıldıkları için su püskürttü.** Gösteriler, İstanbul Kadıköy, Beşiktaş, Sarıgazi ve Taksim'de de yapıldı ve yine polis saldırıları vardı. **Abo/Solfasol**

Gökçek ve Erdoğan Suçluyor, Cezalandırıyor, ODTÜ Öğrencileri Direniyor...

Gökçek, ODTÜ yolunu başbakanla birlikte açtı. Açılışa bütün Ankara davetliydi. Ancak kendi üniversite kampüslerinden geçen yolun açılışını renklendirmek isteyen ODTÜ öğrencilerine polis, izin vermedi. Polis, açılışa katılmak isteyen öğrencilere saatlerce su sıkı, gaz bombası ve plastik mermi ile saldırdı. Birçok öğrenci, polisin müdahalesi ile yaralandı. Başbakan hem açılış sırasında hem de açılıştan sonra çeşitli illerde yaptığı konuşmalarda ODTÜ'lü öğrencilere düşmanlığını yansıttı. Başbakana göre ODTÜ'lü öğrenciler, solcu, ateist, terörist ve istemezükçü. Başbakana göre, ODTÜ'lü gençlerin elinde molotof kokteyli varmış, başbakanın sevgili gençlerinin elinde bilgisayarı ve kalemi varmış(!?).

ODTÜ yolu açılmasına rağmen, ODTÜ'lü öğrenciler, okullarına belediye otobüsleri ile gidemiyor. Belediye otobüslerinin ODTÜ'ye tekrar başlatılması yönünde mahkeme kararlarını da çiğneyen belediye başkanı Gökçek, ODTÜ'lü öğrencilere belediyenin ulaşım hizmetini de sıfırladı. ODTÜ'lü öğrenciler, otobüs hizmetinin tekrar başlatılması için, belediye otobüslerinde eylem yapıyor. **Abo/Solfasol**

Tüm Yurtta, Yurttaşlar Gösterilere Devam Ediyor

Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan** ile oğlu **Bilal Erdoğan** arasında geçen ve rüşvet paralarının sıfırlanması konusunda olduğu iddia edilen ses kayıtları ve iktidarın yolsuzlukları aklayan tutumu, Ankara, İstanbul, Eskişehir, Antakya, Antalya, Trabzon, İzmit, Antep, Mersin, Bursa başta olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında eş zamanlı olarak yapılan yürüyüşlerle protesto edildi. Yürüyüşlerde "Hükümet istifa", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Hırsız var", "Hırsız Tayyip Erdoğan", "Her yer rüşvet her yer yolsuzluk" sloganları atıldı. Taşınan dövizlerde, "Dik Dur Eğilme, Paraların Düşüyor", "Karanlık Olunca Hallededeceğiz", "Sıfırlamanızda Fayda Var"

Halkevlerinin Girişimiyle Emekliler, Gündeme Alınmayan Emekli Haklarını Hatırlatmak için AKP Ankara İl Başkanlığı'na Yürüdüler.

Konur Sokak'ta yürüyüşlerine başlayan emekliler, AKP Ankara İl Binası'na varamadılar. AKP binasına gelmeden, polisler tarafından yolları kesilen emekliler, başbakanı notladıkları bir de karne taşıdılar. **Haramzade'nin Seçim Karnesine göre, emekliler başbakana; yalancılık, hırsızlık, emekli düşmanlığı konusunda tam not verirken; dış politika, eğitim, sağlık politikaları ve kent bilinci gibi konularda "0" verdi.** Yürüyüş boyunca yolsuzluklara dikkat çeken sloganlar atıldı. Kalabalık sık sık "Hırsız var" ve "Çal çal nereye kadar" diye bağırды. AKP binasına varamadan polislerin zırhlı araçları tarafından önleri kesilen emekliler, basın açıklamalarını, polis bariyerlerinin önünde yaptılar: Açıklamada **"Biz hiçbir zaman çocuklarımıza paraları sıfırlayın diyemedik, çünkü paramız yok. Çünkü cebimizdeki parayı çaldılar"** denildi. Emekliler, basın açıklaması sırasında da "Hırsız var" diye slogan attılar, başbakanı ve AKP'yi suçladılar. **Halkevleri/Abo/Solfasol**

Nasıl Bir Yerel Yönetim Vaat Ediyorlar

Aydın Bodur

30 Mart günü, mecliste temsil edilen beş siyasi hareket: **Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP)**, **Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)**, **Cumhuriyet Halk Partisi (CHP)**, **Barış ve Demokrasi Partisi (BDP)** ile BDP ekseninde batı illerinde seçime giren **Halkların Demokratik Partisi (HDP)** yerel seçimlerde yarışacak. Bu seçimlerde, hangi siyasi hareket, yerel yönetim deyince ne anlıyor, yerel yönetimlerde neleri vaat ediyor? Belki bir karşılaştırma yapmak çok anlamlı olmayabilir; zira, bu yarışmada oy kullanacak olan seçmenlerin önemli bir kısmı, tercihlerini yaparken, partilerin yerel yönetimlerde neler yapacağından ziyade, kafalarında oluşmuş kendi politik tercihleri ile oy kullanıyorlar. Ama yine de bir karşılaştırma denemesinden zarar gelmez*.

CHP ve bağlaştığı kimi kesimler için, ellerindeki belediyeleri kaptırmadan, özellikle Ankara ve İstanbul belediyelerini elde etmek, neredeyse yaşamsal bir durum. Bu nedenle, Ankara ve İstanbul'u daha milliyetçi ve muhafazakar

* Politik partiler için seçim bildirgelerinin karşılaştırılması işini Boğaziçi Üniversitesinden Ayşen Candaş da, 2011 seçimleri öncesinde yapmış ve Bianet'de yayınlanmış.

kesimlerden kendilerine akacak oylarla almayı planlıyorlar ve mesela Ankara'da MHP'den devşirme Mansur Yavaş gibi, bu stratejiye uygun adaylarla giriyorlar.

Aynı güçlü istek, **AKP** tarafı için de geçerli; oylarının inişe geçtiği söylenen şu zamanlarda, hedefi 2009 yerel seçimlerinde aldığı oy oranını korumak (ya da artırmak) olarak koyuyorlar. İstanbul'u ve Ankara'yı kaybetmek istemiyorlar. Ve hatta kendi ellerinde olmayan "İzmir, Hatay vb." ile Kürt illerini de kazanmayı da hedefliyorlar.

MHP tarafında ise hedef, o kadar büyük değil. CHP gibi, AKP'nin elini zayıflatmak üzerine kurulmuş bir senaryoları var; Ancak Ankara ve İstanbul'da çok da ses getirmeyecek adaylarla seçimlere girmeyi tercih ettiler.

Bu yerel seçimlerde, daha önce olduğundan çok daha büyük hedeflerle giren dördüncü bir taraf var: Kürt illerinde **BDP**, Batı illerinde BDP ile ittifak halindeki **HDP**. BDP (ve HDP) bu dönemin yükselen siyasi hareketini oluşturuyorlar. Özellikle BDP'nin, "**Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamla Demokratik Yarınlar**" kavuşmak için, "**Demokratik**

Özerklikle Demokratik Kentler" kurmak için, "**Özgür Kadın ile Demokratik Ulusa**" ulaşmak için oldukça net, berrak bir yerel seçim beyannamesi var. Koydukları hedef: kimliklerinden vazgeçmeden toplumun kurumsallaşmasını sağlamak; hem de bunu, anti-kapitalist yoldan, komüncü bir anlayışla yapmak. HDP'nin seçim bildirgesi de BDP'nin üzerinde çok düşünülmüş, oldukça çalışılmış beyannamesinin kısa bir özeti. HDP'nin yol ve yordamları, BDP'nin seçim beyannamesinde olduğu gibi çok net, somut değil. Ama hedefler, gayet açık ve berrak.

Mevcut seçim bildirgelerinde aynı berraklık olmasa da, CHP'nin 2009 için hazırladığı yerel seçim bildirgesi de oldukça detaylı hazırlanmış. Belli ki üzerinde uzun uzun düşünülmüş. Herşeyden önce, CHP'nin de yerel seçimleri amaçlayarak bir yerel seçim bildirgesi yazması değer taşıyor. Ancak sıra AKP ve MHP'ye geldiğinde, "yerel" seçimler için hazırlanmış bir seçim bildirgelerinin olmadığı görülüyor. Karşılaştırma yapmak için hazırlanmış oldukları "genel amaçlı" seçim bildirgelerindeki yerel yönetimlere bakışlarını bulmak ve incelemek gerekiyor.

AKP, yerel yönetimlerle ilgili neler söylüyor:

AKP'nin yerel yönetimlere bakışını öğrenmek amacıyla, "**Herşey Türkiye için AK Parti Seçim Beyannamesi**"'ne göz atmak gerekiyor. Beyannamenin 11. ve 12. sayfalarında önce "**Merkezi İdare Reformu**" başlığı altında "**Bilgi toplumuna geçiş sürecinde, teknolojiye gelişmeler ve toplumun değişen ihtiyaçları, hizmetlerin merkezden yerele doğru kaymasına sebep olmaktadır. Merkezi yönetim, mümkün olduğu ölçüde az sayıda bakanlık ve yine az sayıda personel ile dinamik bir yapıya kavuşturulurken, yerel yönetimler güçlendirilmiştir**" denilerek AKP'nin yerel yönetimlerin güçlendirilmesi için verdiği çabalardan söz ediliyor? Aynı başlık altında bir ifade de özerk yönetimlere dair: "**Makro politikaları oluşturma yetkisi hükümetlerde kalmak şartıyla, bağımsız, özerk kurumlar ve kurullar düzenleme ve denetleme işlevini sürdürecektir; özerk kurumların kamuoyuna, hükümete ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne düzenli bilgi vermeleri sağlanacaktır**" deniliyor? Geçmişe dair icraatlarında, aksine fiilleri görülse de; geleceğe dönük ifadeler, AKP için, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi gereği üzerine bir niyetin olduğuna işaret ediyor?

"**Yerel Yönetimlerin Güçlendirilmesi**" başlığı altında: "**Demokrasi sadece seçme ve seçilme rejimi değil, aynı zamanda katılma ve işbirliği rejimidir. Kamu hizmetlerine katılım ve işbirliği yerel yönetimlerden başlar. Katılımcı**

ve çoğulcu demokrasi ilkeleri doğrultusunda, yeni kamu yönetimi anlayışlarını mahalli idareler alanına taşımak zorunlu hale gelmiştir. Artık mahalli hizmetler, yerinden yönetim ilkesine uygun olarak mahalli idarelerce, ulusal düzeydeki hizmetler ise merkezi idarelerce yürütülmektedir" deniliyor. Ayrıca Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartına atıflarda bulunularak, Merkezi İdarenin görev ve yetkilerinin tek tek tanımlanacağı; ve bu tanımlar dışında her şeyin yerel yönetimlere bırakılacağı; karar alma süreçlerinde STK'ların katılımının sağlanacağı; yine Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartının hazırlanacak Anayasa'da yer alacağı sözü de veriliyor. Yerel yönetimlerin bürokratik yapılarının düzeltilene, belediyelerin mali yapılarının güçlendirileceğine, birkaç belediyenin koordineli biçimde birleştirilerek en azından ölçek ekonomisi temelinde yarar sağlamak üzere hizmet bölgelerinin oluşturulması, İl Genel Meclislerinin Yerel Meclislere dönüştürüleceğine dair somut vaatler yer alıyor.

"**Devlette Şeffaf Yönetim**" başlığı altında ise "**devlet ile halk arasında güven bunalımı**"nı altetmek üzere, "**rekabetçi bir piyasa**"dan (kapitalizmden) vazgeçmeksizin, "**merkeziyetçi ve hiyerarşik yapı**"ya ve bu yapının "**toplumsal denetime ve katılıma kapalı**" olmasına, "**hantallığa**", "**bürokrasi**"ye, "**yolsuzluğa**" açık yapısına karşı gerekli müdahalelerde bulunmayı öngörüyorlar?

AKP seçim beyannamesinde "İlkeli Siyaset", "Temel Hak ve Özgürlükler", "Demokrasi ve Sivil Toplum", "Hukuk ve Adalet Reformu" "Ekonomi" ve "Sosyal Politikalar" başlıklarında da oldukça detaylı çözümlemeler yer almakta.

Bu üzerinde çokça çalışılmış ve iyi hazırlandığı görülen seçim beyannamesinde vaaz edilen niyetlere rağmen; beyannamenin indirildiği akp.org.tr isimli web sitesinden link verilerek ulaşılan akadaylar.com sitesinden indirilebilen ve 40 sayfalık seçim beyannamesinin neredeyse 2.5 misli sayfaya (toplam 106 sayfa) sahip, "**30 Mart 2014 Yerel Seçimleri – Belediye Başkan Adayları için Seçim Kılavuzu**" isimli AKP kitapçığı incelendiğinde ise:

Tayyip Erdoğan'ın teklifi ve kurumun adaylarının kurum hiyerarşisine kesin biatı öne çıkıyor; Kılavuz, Başkan'ın büyük boy fotoğrafı ile başlıyor ve kurumun hiyerarşik yapısı hemen göze çarpıyor.*

* öyle ki: belediye başkan adaylarının kendi tanıtımları için kullanacağı sloganlarından, hazırlayacakları broşürlerin fontlarına varıncaya kadar hatta ve hatta kıyafetlerine ya da mimiklerine kadar kişisel inisiyatiflerine hiçbir şekilde cevaz vermeyen bir yapının dikte edildiği görülüyor! 11 yıllık pratikte görüldüğü üzere bir kez daha niyet ile fiili durum çelişiyor!

MHP, yerel yönetimlerle ilgili neler söylüyor:

MHP'nin "yerel yönetimler" için özel olarak hazırlanmış bir seçim beyannamesi yok. **2023'e doğru Yükselen Türkiye Sözleşmesi - MHP 2011 Seçim Beyannamesi Özeti**'nde "Kamu yönetimi", kentleşme ve konut, çevre, sağlık, eğitim vb. gibi başlıkların altında yazılanlara bakmak gerekiyor.

"**Kamu Yönetimi**" başlığı altında, "**Demokratik hukuk devleti ilkeleri çerçevesinde hakkaniyeti, verimliliği ve yeni gelişmeleri birlikte gözetken bir yönetim yapısı ve işleyişi oluşturulacaktır**" diye başlamakta ancak yerel yönetime yönelik bir şey bulmak oldukça zor. "**Bazı**

kamu hizmetlerinin; erişimini kolaylaştırmak, kalitesini ve etkinliğini artırmak suretiyle yerel düzeyde vatandaşın sunumu esas olacak, bu amaçla yerel yönetimlerin hizmet kapasitesi artırılacaktır"; ya da "**Belde ve Köy Mülki İdare Temsilciliği oluşturulacaktır**"; ya da "**Köy ve mahalle muhtarlarının maaşları, yerleşim biriminin idari yapısı ve nüfusu gibi kriterler dikkate alınmak suretiyle, en az asgari ücret tutarına yükseltilecektir**"den başka birşey bulabilmek mümkün değil. "**Kentleşme ve Konut**" başlığı altında çağdaş donanımlı konut, gerekli altyapıya sahip sanayi ve ticari merkezler oluşturulması; kentlerin markalaştırılması;

imar yetkisinin şehir rantları için kullanılmaması; dar gelirli için sosyal konut ihtiyacı; deprem ve sel gibi afetlere karşı güvenliğin oluşturulması gibi konular işlenmiş? "**Çevre**" başlığı altında ise "**Ekonomik ve sosyal politikalar ile çevre politikası arasında uyum sağlanması**", "**erezyonun önlenmesi**"; "**suların kirlenmemesi, kirli suların arıtılması**" gibi gayet 'çevreci' politikalar(!?) tartışılmış.

Sonuç olarak MHP'nin derli toplu bir yerel yönetim politikası olduğunu söylemek pek mümkün görünmüyor.

CHP, yerel yönetimlerle ilgili neler söylüyor:

CHP'nin yerel yönetimlere ilişkin **“CHP – PUSULA: Yerel Seçim 2009”** başlıklı yerel seçim bildirgesinde 21 ilke sayılmış ve bu ilkeler detaylandırılmış:

1. Kentlerde yaşam kalitesi yükselecek, yaşam daha kolay, daha güzel olacak.
2. Barınma hakkı en temel insan haklarından biridir: konutsuz kimse kalmayacak.
3. Çevre altyapı hizmetleri tamamlanacak, çevre hakkı korunacak.
4. Kentler altyapılarından başlamak üzere yeniden kurulacak.
5. Güvenli, hızlı ve ucuz kent içi ulaşım sistemleri geliştirilecek.
6. Deprem başta olmak üzere doğal afetlere karşı tedbirler güçlendirilecek.
7. Yerel yönetimlerin ihmal ve gafletlerinden kaynaklanan kent kazalarını önlemeye dönük her türlü tedbir, duyarlılıkla uygulamaya geçirilecek.
8. Yoksulluk kader olmaktan çıkacak. Herkesin aşı, işi olacak.
9. Yerel yönetimler üreten ve üretimden yana olacak, kentsel istihdamı artırmaya odaklanacak.
10. Esnaf ve tüketici dostu belediyecilik temel önceliklerden biri olacak.
11. Kentlerin turizm potansiyeli en verimli şekilde değerlendirilecek.
12. Kadınların ve gençlerin istihdamına ve korunmasına yönelik politikalara öncelik verilecek.
13. Engelliler, yaşlılar ile şehit ailelerine ve gazilerimize sahip çıkılacak.
14. “Sağlıklı yaşam hakkı” doğuştan kazanılan bir haktır: sağlıklı yaşam politikaları öncelik olacak.
15. Sahipsiz çocuk bırakılmayacak.
16. Kentler demokratik yaşamın, hoşgörünün, toplumsal bütünleşmenin ve dayanışmanın merkezleri olacak.
17. Kentler sosyal demokrat belediyeciliğin katılımcılık ve

- şeffaflık ilkeleri çerçevesinde yönetilecek.
18. E-belediye uygulamaları yaygınlaştırılacak.
19. Kentler sanat ve kültürle yeniden buluşturulacak.
20. Herkes için spor ve sağlıklı yaşam olanakları sağlanacak.
21. Kentler doğal yaşamla buluşturulacak, kent bitkileri ve hayvanları korunacak.

Yine **“Özgürlüğün ve Umudun Ülkesi, Herkesin Türkiye'si - CHP 2011 Seçim Bildirgesi”**nde **„Yerel Yönetimler”** başlığı altında:

„Avrupa Konseyi Yerel Yönetimler Şartı'na konulan çekinceleri kaldıracak, yerel yönetimler reformu yapacağız; deniliyor. Metnin bu bölümü, CHP'nin muhalefet partisi olarak yerel yönetimlerin işleyişine dair şikayetlerinin neler olduğunu da yansıtır şekilde ele alınmış:

„Merkezi hükümet kuruluşlarının belediyeler arasında ayrımcılık yapmasına kesinlikle izin vermeyecek, bu tarafsızlık halini yasalarla güvence altına alacağız, yerel yönetimleri, üniter devlet içinde daha güçlü idari ve mali yapıya kavuşturacağız, yerel yönetimleri mali yönden merkeze bağımlılıktan büyük ölçüde kurtararak öz kaynağa dayanan yeni bir mali yapı oluşturacağız, merkezi yönetimlerin sorumluluktan kaçmak için değil kamu hizmetlerinde etkinliği sağlamak amacıyla yerel idarelerle hizmetleri bölüşeceği bir yapı kuracağız, merkezi-yerel yönetimler arasında hizmet bütünlüğünü sağlayacağız, yerel yönetimlerle vatandaşlar arasında ortaya çıkacak ihtilafların yargıya intikal etmeden çözüme kavuşturulacağı, söylenmekte..*Saydam yapılar da işlev görecek kent uzlaşma kurulları oluşturacağız, planlama mevzuatı ile yerel yönetimler mevzuatı arasında bütünlük ve uyum sağlayacak, imar mevzuatında kapsamlı bir reform gerçekleştireceğiz, daha derin bağımlılık ilişkileri yaratan „borçlanmacı belediyecilik” anlayışına son vereceğiz,*

güçsüz yerel yönetimleri, güçlü çok uluslu şirketler ve finans kuruluşlarıyla karşı karşıya getiren mali bağımlılık süreçlerine müdahil olacağız; diye belirtiliyor.

„Daha Güçlü Belediyeler’ başlığı altında da *„ilk kademe belediyesi olduğu veya nüfusu 2 binin altında kaldığı gerekçesiyle kapatılan belediyeleri yeniden açacağız, Belediyelerin görevli olduğu sınırları genişletecek, belediye sayısını artıracamız, Belediye kurulmasında ve kaynak paylaşımında nüfus göstergesini tek ölçüt olmaktan çıkaracak, yörelerin tarihi ve coğrafi durumu, ekonomik ve sosyal yapısı ile yerleşim birimleri arasındaki işlevleri de dikkate alacağız, Yerel yönetimlerin gelirlerini kendilerine verilen görevleri yerine getirmelerine olanak verecek şekilde artıracamız’* deniyor.

Yine ekonomik işleyiştten sözederken *„CHP iktidarında tüm Türkiye’ye yayılan kentsel büyüme merkezleri kurulacak ve bu merkezlerin alt merkezlerle ekonomik işbirliği sağlanacaktır. CHP, Türkiye’nin farklı coğrafi bölgelerinde yirmi kenti ekonomik çekim merkezleri haline getirecektir. Dolayısıyla nüfusu bir milyonu bulan bu kentleri, sahip oldukları zenginliklere göre belirli etkinliklerde yoğunlaştırarak, ulusal ve uluslararası ekonominin önemli aktörleri haline getirecektir. Söz konusu atılımın bir başka amacı Anadolu’nun sağlıklı kentleşmesini sağlamaktır,* denilerek; AKP’nin **hizmet bölgeleri** olarak adlandırdığına benzer bir yapıdan da söz etmektedir.*

* BDP’nin de bölgesel yönetimleri, bölgesel meclis vaatleri var. Aslında Hem AKP, hem CHP ve hem de BDP bir şekilde benzer bölgesel yönetim mekanizmalarının kurulmasından söz ediyor. Ancak ne CHP ve ne de AKP’nin bildirgelerinde, BDP’nin kesinliği ve netliği yok.

HDP ve BDP, yerel yönetimlerle ilgili neler söylüyor:

HDP’nin yerel yönetimlerde hedefleri:

- *„Yerellik hakkını garantiye almak ve demokrasiyi güçlendirmek,*
- *Halkların bölgesel ve yerel meclisler yoluyla yönetime doğrudan katılmasını sağlamak,*
- *Merkezle yerel arasındaki ilişkiyi, yerinden yönetimin güçlendirilmesi yönünde geliştirmek,*
- *Yerel yönetimi toplumsal ihtiyaçlar temelinde geliştirmek,*
- *Yerel kaynakların adil, etkin kullanımını sağlamak,*
- *Yerelde ortak kamusal alanların çoğaltılmasını sağlayarak, toplumsal dayanışmayı desteklemek,*
- *Yerellerdeki dil, kültür, inanç, hafıza ve ihtiyaç farklılıklarını gözeterek çoğulcu yaklaşımlar geliştirmek ve farklı grupların birbirleriyle ilişkilmesini ve müzakeresini desteklemek,*
- *Yerel hafızayı canlı tutmak,*
- *Doğayı, suyu, ormanı, dereleri, meraları, sahilleri, tarım alanlarını, su ekosistemini korumak; bunların sermaye değerlendirme alanı olarak kullanımını ve suyun metalaştırılmasını önlemek olarak’* sıralanıyor.

HDP, kendini tanımlarken, *“Yerel mücadeleleri siyasi alanda daha görünür kılacak ve dayandıkları düşünceleri, politikaları ve birikimi yerel iktidara taşıyacak demokratik halk seçeneğidir”* diyerek tarifliyor ve dayandığı kesimleri, farklı dil, inanç, kültür ve kimlikler, işçiler, işsizler, engelliler, LGBT bireyler, köylüler, gençler, kadınlar, çocuklar... dünyadaki tüm canlılar olarak gösteriyor. Aldığı referans noktası olarak, Gezi Direnişi, HES karşıtı mücadeleler,

Kentsel dönüşüm adı altındaki yağmacılığa karşı kent hareketleri gibi hak ve özgürlük mücadelelerini öne çıkartıyor...

HDP, mahalleden merkeze ulaşan yeni bir yönetim seçeneği yaratmak için birlikte mücadelenin tek çıkış yolu olduğunu savunuyor. *“Demokrasinin kazanılması yerelden başlar”* diyerek *“demokratik ve özerk yerel ve bölgesel yönetimlerin önemi”*ni daha ilk baştan vurguluyor. Kurulacak yönetimlerin en küçük yerel birimden, mahalleden merkeze doğru inşa edilecek toplumsal ağlar, meclisler, her türlü örgütlenme araçları, platformlar ve kurumlarla oluşturulması gerektiğini savunuyor.

HDP, yerel yönetimleri, yaşamı ilgilendiren kararların doğrudan demokrasi ile alınacağı ve uygulanacağı öz-yönetimler olarak görüyor. BDP’nin başlaştığı olan HDP, doğal olarak, Kürt sorununun çözümünün demokrasinin olmazsa olmazı olduğunu da en baştan belirtiyor. Özyönetim kavramı, aslında, BDP’nin Kürt illerinde geliştirdiği belediyecilik anlayışı ve özellikle Suriyeli Kürtlerin Rojava’da kurdukları kapitalizm karşıtı yerinden yönetim modelleriyle daha fazla anlam kazanıyor. HDP, yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesinin karikatürize edilmesine de karşı çıkıyor:

“Demokrasi, yönetimi kimin ya da kimlerin ele alacağının seçimi olmadığı gibi, bugün yerel yönetimlerde uygulandığı gibi halkın taleplerinin şikayet veya memnuniyet kutularına, kamuoyu araştırmalarına sığdırılması da değildir. Yerelerde alınan kararlarda

alanları olarak tanımlanıyor. *Köylerde bu avantaj, ortak yaşamı örgütlemeye kolaylaştırıcı bir rol model olarak görülüyor ve komünler ve ocaklar biçiminde örgütlenerek herkesi üretime ve yönetime ortak etme olanağından yararlanmak istiyorlar. Ekolojik toplumsal yaşamı, doğa-insan, insan-doğa dengesini kurarak alternatif yaşam örgütlenmelerinin mümkün olduğunu savunuyorlar. Demokratik ve gönüllü katılıma dayanan kömünal örgütlenmeyi önemsiyorlar. Birbirini yıkan değil, birbirini besleyen eko sistemlere vurgu yapıyorlar.*

Kömün ekonomisini Demokratik Ulusun temel ekonomik anlayışı olarak görüyorlar. Ekonomiye elinde bulunduran güçler ve tekeller nasıl ulus-devletin temel ekonomik sömürü birimleriyse, kömünal ekonomik örgütlenmelerin de Demokratik Ulusun temel ekonomik yaşam örgütlenmesi

meslek kuruluşlarının, sendikaların, kitle örgütlerinin, kadınların ve diğer yerel aktörlerin dışlanması veya ülkenin boydan boya merkezi kararlarla yönetilmeye kalkışılması ise hiç değildir” diyor.

HDP, yerel yönetimleri, *sadece bir yönetim meselesi* olarak değerlendirmiyor. Yerel yönetimler aynı zamanda bir varlık sorunu olduğuna işaret ediyor. *Halklar ve toplumlar yerelerde var olur; farklı kimlikler, kültürler, toplumsal ilişkiler ve hafızalar yerelerde biçimlenir ve hayata geçer. yerelerde yaşayanların „kent hakkı” vardır* diyerek, kent hakkı tanımında bulunuyor. HDP, kent ve kentli haklarının yanı sıra kırsal alanları da kapsayacak şekilde *„yerellik hakkı”*ni da savunuyor.

HDP’nin demokratik yerel yönetimler anlayışının hedeflerini ise:

1) *Temsili değil,* (Doğrudan) *Yerel demokrasi,*

2) *Ekolojik denge* ile mesela herkesin (ücretsiz) su ve orman hakkına vurgu yapıyor,

3) *Toplumsal kamu hizmeti,*

4) *Cinsiyet eşitlikçi ve kadın özgürlükçü yaklaşımlar,* oluşturuyor. Cinsiyet eşitliğine ilk adımı da yerel yönetimlerde daha en baştan kadın ve erkek eş başkanlık sistemini taahhüt ederek bu seçimle birlikte başlatıyorlar.

olduğuna vurgu yapıyorlar.

Kentlerde de uygulanabilecek olan *çağdaş kömün ekonomisinin ağırlıklı olarak bir köy-kent ekonomisi* olduğunu söylüyorlar. Ne köylerin şehirleştirilmesi, ne de kentin köye dönüşümüne gerek kalmadan, köy-kent ilişkisinin doğru tanımlanması ile ekonomide üretim, tekellerin sınırsız kar etmesi için değil, toplumun ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacağını savunuyorlar.

Yerel seçim beyannamelerinde, kadınlar kadar, çocuklar, gençler ya da dezavantajlı gruplar (yaşlı ya da engelliler) da yer alıyor. Eğitim kadar, sağlık, spor, sanat için de politika üretiyorlar.

BDP Seçim Beyannamesinde,

Yerel Yönetim şiarını: **Özgür Belediyecilik ve Özgür Kömün Hareketi** olarak sunuyor. BDP de tıpkı HDP gibi, kapitalist moderniteyi sorunların ana nedeni olarak görüyor. Rojava’da geliştirilen, kent ve mahalle meclislerinde halkın doğrudan katılımıyla oluşturulan kendi kendine yeterli öz yönetim sistemini demokratik ulus inşasının bir aracı olarak sunuyor. Kapitalist moderniteye karşı, **demokratik moderniteyi(?)**, **demokratik toplum** ve **demokratik konfederalizmi** dile getiriyor.

BDP’de yeni olan Özgür Kömün Hareketi:

Beynamede *kırsal yaşam alanları, neolitik toplumsal kültüre yakın, devletli sistemden daha az etkilenen yaşam*

“Kendimizi Var Etme Hakkımız Var!” Solun Ortak Adayı Kaya Güvenç’le Söyleşi

Söyleşi: Mehmet Onur Yılmaz, Vedat Gün / Fotoğraflar: Can Mengilibörü

Söyleşiye gittiğimizde Kızılay’daki seçim koordinasyon merkezinin kapısını Kaya Güvenç kendisi açtı. Seçim koodinasyon merkezine de kentin geneli gibi henüz bir sakinlik hakim. Yoğun geçecek Mart ayı öncesi bir sakinlik bu. Seçim afişleri ve broşürleri yeni yeni geliyor. Yoğun günlere hazırlık için ofisin şimdiden, birlikte belirlenmiş kuralları var. Herkes kendi çayını kendisi alıyor. Bulaşığına da kendisi yıkıyor. Eşitlik ve demokrasi ilkeleri seçim bürosunda işliyor. Peki ya Ankara’nın kalanında nasıl olacak bu iş? “Solun ortak adayı” Kaya Güvenç’le yerel seçimi ve Ankara’yı konuştuk.

Solfasol: Uzun bir istişare sürecinin sonucunda “solun ortak adayı” olarak çıktınız. Öncelikle öğrenmek istediğimiz şu: Kimlerin ortak adayısınız?

Kaya Güvenç: Başlangıç aşamasında ben yoktum. Arkadaşlarımız bir çalışma yapıldığını söylemişlerdi. Ancak o zaman bir isim telaffuzu henüz yoktu. Hatta benim de kendime göre adaylarım vardı. O dönem HDP’nin de içinde yer aldığı daha geniş kapsamlı bir çalışma olarak başlayan süreç iki temel olgu üzerinde duruyordu: Bir tanesi AKP’nin bu yerel seçimlerde geriletilmesi. Üç seçimli bir sürece girdik ve bu kulvarda AKP’nin mutlaka geriletilmesi gerektiği üzerine bir mutabakata vardı. İkincisi ise şu: Haziran direnişinin iktidar bloğunda yaratmış olduğu çatlaklar ardından Türkiye’de siyaset bir şekilde yeniden yapılanma sürecine girdi. Bu süreçte Türkiye’nin mevcut konumundan daha sola kaymasını engellemek için siyasetin sağa kaydırılması için bir çaba var. Mansur Yavaş adının ana muhalefet partisi tarafından aday gösterilmesi bence bunun göstergelerinden bir tanesi. Hatay’da da başka bir örnek var. Bu durum karşısında sol sosyalist grupların ben de varım diyebilmesi gerekiyor.

HDP ile yapılan görüşmeler sırasında ortak adayın HDP adı ve çatısı altında olması şartı kabul görmeyince, HDP ve gözlemci sıfatıyla katılan bazı gruplar bu süreçten ayrıldılar. Geriye Emekçi Hareket Partisi, Halkevleri, Özgürlük ve Dayanışma Partisi ve Türkiye Komünist Partisi kaldı. Ben bu örgütlerin ortak adayım.

S.: Gezi sürecinin de etkisi ile bu seçim döneminde daha sık bir şekilde kadın ve genç aday talepleri gündeme geldi. CHP de dahil bazı siyasi partilerin bu konuda açılımları oldu. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

“Sağ partiler de çok rahatlıkla kadın ve gençlik üzerinde durabilirler ama bakış sağ olunca onların kadınları ve gençliği ne kadar temsil ettiği soru işaretidir.”

K.G.: Siyasi bir alandayız, önemli olan siyasete ve dünyaya bakışın nereden geldiğidir. Gençler ve kadınların siyasette yer alması gerektiği konusunda hiçbir tereddüdüm yok. Zamanında “Genç Parti” adıyla bir parti çıktı ama adında “genç” olmasının hiçbir anlamı yoktu. Biz emekçi halkı temsil etme iddiasıyla çıkıyoruz ve bunun için çalışıyoruz. Diğerleri farklı iddialarla çalışıyorlar dolayısıyla orada adayların yaşı, siyasi kimlikleri ve dünyaya bakışları ön plana çıkıyor. Sağ partiler de çok rahatlıkla kadın ve gençlik üzerinde durabilirler ama bakış sağ olunca onların kadınları ve gençliği ne kadar temsil ettiği soru işaretidir.

“Biz yönetmekten değil öncelikle halkı örgütlemekten bahsediyoruz. Belediye yönetimini bir yerde, halkı başka bir yerde diye görmüyoruz.”

S.: Peki bu yeni siyaset ihtiyacı ve talebi karşısında siz Ankara’yı yönetmek denildiğinde ne anlıyorsunuz? Seçtiğiniz taktirde Ankara’yı nasıl yöneteceksiniz?

K.G.: Aslında çıkış noktamızın doğal bir uzantısı olarak biz yönetmekten değil öncelikle halkı örgütlemekten bahsediyoruz. Belediye yönetimini bir yerde, halkı başka bir yerde diye görmüyoruz. En küçük birimden başlayarak halkı örgütlemek üzere halk meclisleri oluşturacağız. Mahallelerde, sokaklarda, semtlerde ve bütün belediyenin kararlarına esas olan da buralarda alınacak kararlar olacak. Dolayısıyla başlangıçta halkı bir figüran olarak, gelsin arada sırada bana oy versin ve iktidar yapsın bakışına karşılık biz halkla beraber bir yönetim üzerinde duruyoruz.

S.: Temel olarak insanların oylarıyla beraber katılımlarına talipsiniz, diyebilir miyiz?

K.G.: Aslında katılımın da ötesinde karar mekanizmalarının asli unsurları olsunlar istiyoruz. Katılımcılık kavramı bunu tam karşılamıyor. Biz şunu söylüyoruz; bu kenti yönetiyor muyuz, gel kendin yönet.

S.: Türkiye’de yerel yönetimin sınırları oldukça daraltılmış durumda. Siz yerel yönetimin sınırlarını nasıl çiziyorsunuz?

K.G.: Daha ilk çıkışımızdan itibaren şunu söyledim: Sosyalist anlayışın belediyelere yansımada temel olan olay yerel anlamdaki ihtiyaçların mutlaka giderilmesidir. İkincisi, buradaki örgütlenmenin aslında bir anlamda merkezi iktidarı da etkileyecek düzeyde bir örgütlenme sistemi olmasıdır. Dolayısıyla böyle bir sınırlama tabi ki var. Bugün kamuya ait toprakların, buna arsa demiyorum, akıbeti Başbakanın iki dudağının arasında. Hiçbir

belediyenin kamu varlıkları üzerinde bir tasarruf hakkı yok. Çünkü AKP’nin ekonomi politikasının temeli sermaye birikiminin kentlerdeki rantlar üzerine kurulu. Sermaye birikim modeli bu olunca bu yapı nedeniyle her şey merkezileşti.

S.: Kentsel dönüşüm süreci birkaç yıldır çok hızlı yaşanmaya başladı. Geçen ay Mamak’a gittiğimizde Dostlar Mahallesi ve Tepecik Mahallesinde gördüğümüz arkadaşlarımız mağduriyetlerini dile getirdiler. Siz kentsel dönüşüm sürecinde belediyenin konumunu nasıl görüyorsunuz? Kentsel dönüşümüne nasıl bakıyorsunuz?

K.G.: Aslına kentsel dönüşüm tabiri artık başka bir şey ifade ediyor. Kentteki rant mekanizmasını harekete geçirmek için kullanılıyor. Bu nedenle ben kentsel dönüşüm tabirini ben pek fazla kullanmıyorum. Bizim 1999 Doğu Marmara depreminden sonra sürekli olarak ifade ettiğimiz tezimiz şudur: deprem yıkmadan kamu riskli alanları yıkmayı ve yeniden yapmayı başarmak zorundadır.

S.: Bir anlamda bu yıkım sürecini destekliyor musunuz?

K.G.: Hayır. Bir yenilenme gerekiyorsa, yenilenme toplumsal bir ihtiyaç ise bu kamu kaynakları ile yapılır. Bunun karşılığı yine kamusaldır. Ama şimdiki kentsel dönüşüm uygulaması çok farklı bir uygulama. Şimdi herhangi bir alanda bir şey yapmaya karar veriliyor, gidilip yargı kararı alınıyor ve burası kentsel dönüşüm alanıdır deniliyor ve olay bitiyor. Burada barınma hakkı da başka hakları da ihlal ediliyor. İşin içinde her türlü ihlal var ama adına kentsel dönüşüm deniliyor. Kentsel dönüşüm şu anda tamamen bir rant mekanizmasıdır. Sermaye birikimini hızlandırıcı bir araç haline getirilmiştir ve biliyorsunuz belediyelerin yetkileri bu konuda son derece sınırlı. Ancak kent ya da o bölgedeki halk bunun olmasını istemiyorsa biz halkın örgütlenmesini esas aldığımız için bununla Belediye olarak mücadele ederiz. Kent halkını temsil ediyorsak her türlü yasal zemindeki haklarını kullanırız. Ancak bir yerden sonra tıkanıyor ve başka bir noktaya gelirse o zaman da kentin mücadelesine bir şekilde ortak oluruz. Biz bunu sağlayacağız. Bunun örgütleyicisi, destekleyicisi, içinde yer alan bileşeni olarak...

S.: Biraz daha genele dönecek olursak Ankara’yı kent olarak nasıl görüyorsunuz? Sorunları, olanakları, potansiyelleri, kaynakları ile Ankara nasıl bir kent?

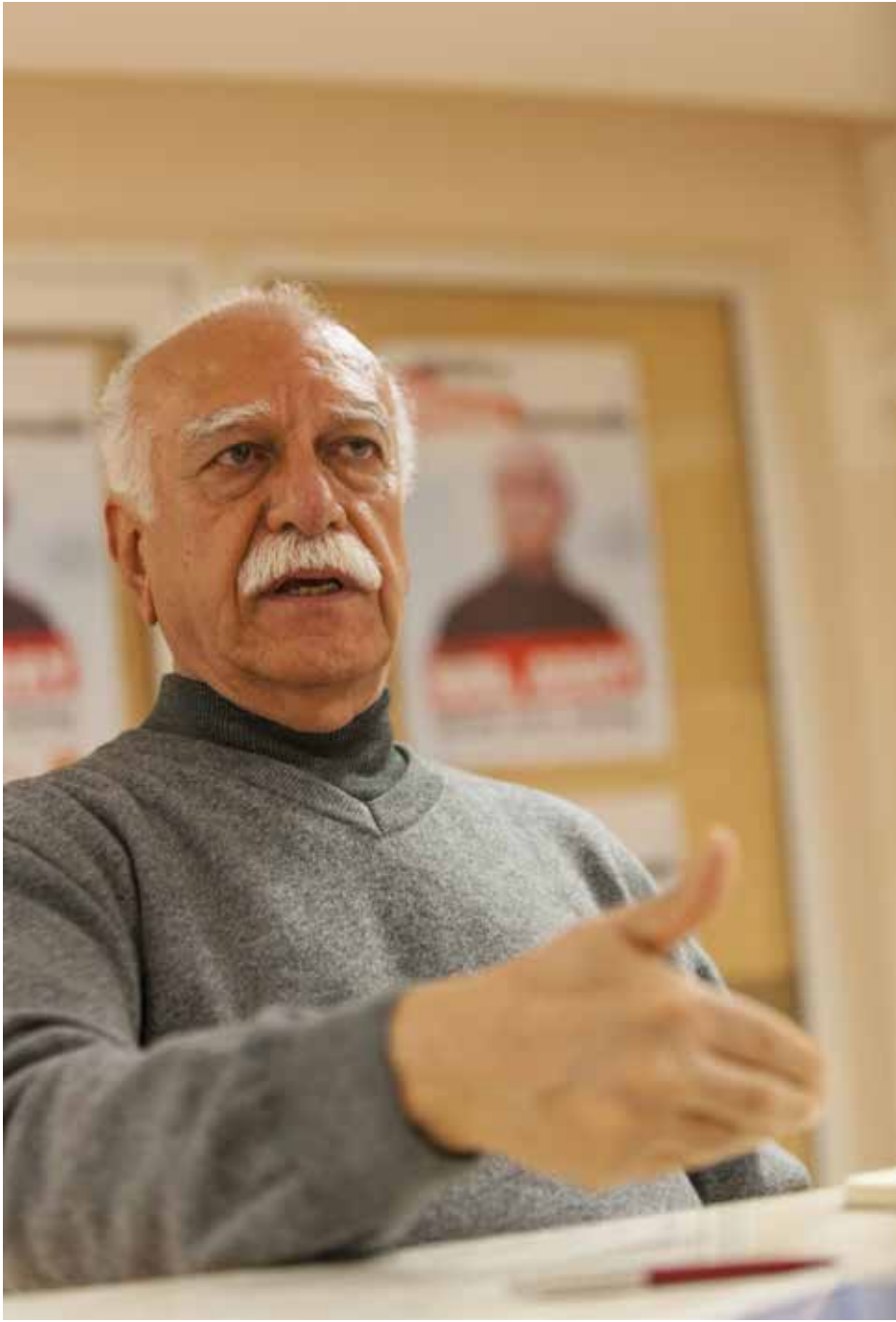
K.G.: Aslında çok fazla tanım getirilebilir ama temelinde yatanlardan birisi başkent oluşudur. Ankara’yı rantın değil aydınlanmanın bir kenti olarak gören bir anlayış kendine göre yeni bir anlayış geliştirecektir.

Ankara dışarıdan bakıldığı zaman belki bir çok insanın göremeyeceği kadar olanakları olan bir kenttir. Hele de bu yeni yasayla birlikte artık Ankara ilinin tamamını kapsayan bir belediye haline gelecek. Hem kırsal olanakları hem kentsel olanakları, üniversiteleri, aydınlanmacı yönü, sanatı, kültürü son derece zengin bir yer. Ama kimliği yok ediliyor, tarihi yok ediliyor. Ankara’da her yapılanın arkasında tarihle bağını koparma operasyonu vardır. Buna itiraz ediyoruz ve edeceğiz. Basit bir amblem olayına bakalım. Ankara’nın bir amblemi var ve belediye başkanı çıkıyor çok hoş olmayan bir edayla değiştiriyor. Bir karar alıyor ve yeni bir tane yapıyor. En son bir kedi amblemi çıkarıldı, yürütmeyi durdurma kararı alındı. Bu sefer de kedideki üç tane bıyıktan bir tanesini çıkarıyor ve ben değiştirdim diyor, Ankara halkıyla alay edercesine... Buna izin verilmemesi gerekiyor.

S.: Gezi sürecinden sonra ortaya çıkan yeni taleplerin temelinde yatan argümanlardan bir tanesi de ayrımcılıkla mücadele. Farklı kimlikleri olan insanların bir araya gelebilmesi ve birlikte yaşama kültürü bir talep haline geldi. Yerel yönetim olarak ayrımcılıkla mücadele konusunda kendinize biçtiğiniz rol nedir?

K.G.: Biz halkı örgütleyeceğiz dediğimiz andan itibaren o büyük kitleyi oluşturan her grup ve bireyin bir şekilde yan yana bir arada yaşamasını beraberce yönetmesini ön plana alıyoruz demek oluyor. Kentler bu anlamda aslında

görüldüğünden çok daha fazla sahiptirler ama kullanılmıyor. Birincisi Belediyenin bütün olanaklarının halka eşit bir şekilde sunulması gerekir. İkincisi sunulan bütün hizmetlerin aslında temel insan haklarının gerçekleştirilmesinden başka bir şey olmadığı niyetini anlatmanız gerekir. Dayanışma ve destek mekanizmaları bağımlılık yaratmamalı. Şu anda AKP'nin yaptığı budur. Yoksullaştırıyor, yoksulluğu derinleştiriyor, yaygınlaştırıyor ve ondan sonra bunu kendi iktidarı için kullanıyor. Bunların hepsini bir tarafa bırakıp insanlara eşit haklara sahip vatandaşlar olarak, kentliler olarak baktığınızda zaten çok önemli bir mesafeyi kat etmiş oluyorsunuz. Bir diğeri bu insan, grup, kuşak ve yaşlar arasında iletişimi sağlayacak çok fazla olanak var. Bunun başında eşit davranmak, bir adım ötesinde ya a onunla da birlikte kültürel ve sanatsal etkinlikler ve değişimler geliyor. Etkileşim ortamları gerekli. Halkların kardeşliği dediğimiz olayı sağlayacak olan en önemli unsurlardan bir tanesi sanat ve kültürdür.

“Yerel yönetimin işi hepsidir. Yerel yönetimin kaçabileceği hiç bir yer, sakınması gereken hiçbir şey yoktur.”

S. : Bu yerel yönetimin işi midir?

K.G. : Yerel yönetimin işi hepsidir. Yerel yönetimin kaçabileceği hiçbir yer, sakınması gereken hiçbir şey yoktur. Kanun şöyle demiş, böyle demiş önemli değil. Kanunlar esnektir, yoruma bağlıdır. Belediyenin en temel tanımı belli bir bölge ve yerleşimdeki insanların ortak ihtiyaçlarının giderilmesidir. Dolayısıyla şimdiye kadar yapılmamasının nedeni yine merkezi iktidarın politikalarının uygulayıcısı bir kentten bahsettiğimiz için öyle oluyor. Bunu tersine çevireceğiz.

S. : Yerelden geneli etkileyecek bir yapı oluşturmayı mı hedefliyorsunuz?

K.G. : Öncelikle kentliye karşı olan sorumluluğumuzu yerine getiriyoruz, bunu bir model olarak yayıyoruz ve bunun mücadelesini veriyoruz.

S. : Kentlerin sınırlı kaynakları var. Hem maddi, hem insan, hem doğal kaynaklar anlamında... Ankara da hiçbir anlamda zengin bir şehir değil. Belli sınırlılıkları var. Bu sınırlı kaynakları kentlilerin “sınırsız” ihtiyaçlarını karşılarken nasıl kullanacaksınız? Öncelik sıralamasını nasıl yapacaksınız?

“Halkın ihtiyacı var mı?” Bu sorunun yanıtını arayarak israfı ortadan kaldırebilirsiniz.

K.G. : Bir örnekle açıklayayım. Ankara'da yüksek öğrenim gençliğinin nüfüsü 200 bine yakın. Bunların yurt sorunları var. Alın size çok basit bir hesap; 5 tane kapı yapılıyor 25

milyon lira. Yaklaşık iki bin kişilik bir yurt demektir. 80 milyon lira çelik kafes 25 bin kişilik yurt demektir.

Ankara'nın görüldüğünden daha fazla kaynağı var. Ama ithal ağaç getirmiş yeşillendirme yapıyorum diye. Dikiyorlar ama tutmuyor. Çünkü toprak yapısı ya da iklimi de uygun değil. Bir takım yandaşlar da bundan istifade etmişler. Kaç lira harcadığını bilmiyoruz. Belediyeden bilgi almak mümkün değil. 16 tane belediye iktisadi teşekkülü var. Bunların bilgilerine ulaşmak istediğinizde, bizzat belediye meclisinde bu yönde verilen sorulara, “bunlar ticari sırlardır, yanıt verilemez” diye cevap veriliyor.

Ankara'nın yaklaşık 3 buçuk 4 milyar liralık bir bütçesi var. Ancak plansız programsız sadece ve sadece ranta yönelik bir belediye işletmeciliğiyle ortaya çıkan akıl almaz bir israf var. Bir kere israfı ortadan kaldırebilirsiniz. “Halkın ihtiyacı var mı?” Bu sorunun yanıtını arayarak israfı ortadan kaldırebilirsiniz. Tasarruf olayı bazen yanlış çağrışımlar yapabiliyor. Tasarruf etmek bir işi yapmaktan vazgeçmek değildir. Bir ihtiyacın karşılanmasında kalitesini düşürmeden daha az girdi kullanmaktır. Örneğin raylı sistem ve metro sistemi zamanında hizmete açılmış olsaydı bu bile başlı başına bir tasarruf kaynağı olacaktı. Bunun yerine bireysel taşımacılığın sürekli teşvik edileerek bulvarlar açılması israftır.

S. : Ankara'nın temel sıkıntılarından biri de kaynakların nasıl kullanıldığına dair bir şeffaflık ve hesap verebilirlik sorunu var. Yerel yönetimde bu şeffaflığın nasıl sağlanabileceğini düşünüyorsunuz?

K.G. : Bunun için hiçbir önlem almaya gerek görmüyoruz. Çünkü halkın bizzat karar süreçleri içinde yer almasıyla zaten her şey şeffaf olmuş oluyor. Şeffaflık yeni liberal politikaların uygulayıcıları tarafından yapay bir şey olarak geldi. Şeffaflık denildiğinde aktörler arasında şeffaflıktan bahsediliyor. Halka karşı bir şeffaflıktan bahsedilmiyor. Bunun en güzel örneklerinde bir tanesi Kamu İhale Kanunudur. Halkın bilgi alma hakkı yok orada. Sadece idare ve ihaleye katılanlar arasında bir şeffaflık olacak. Aynı kural herkese uygulanacak, bir şey sorulduğunda idare herkese aynı cevabı verecek diye bir şey yok. Bu şeffaflık bizim anladığımız değil. Bu şeffaflık bu halkın ve kentin içinde yaşayan insanların her istediği, doğru bilgiye istedikleri zaman ulaşabilmeleridir. Dolayısıyla önemli olan halka karşı şeffaflıktır.

S.: Sol grup ve partilerin adayısınız ama size oy vermek isteyen oy pusulasında nereyi işaretleyecek?

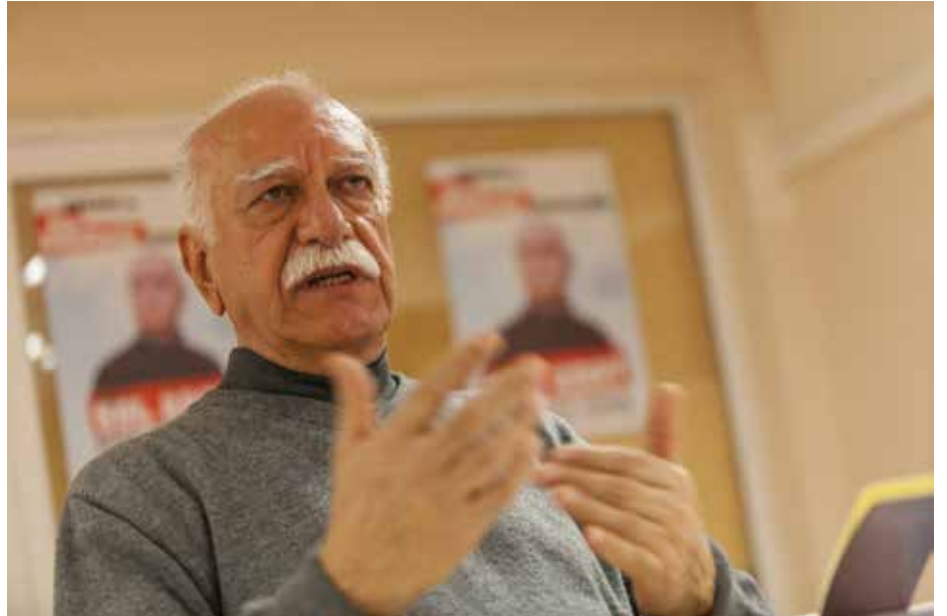
K.G. : Ben bağımsız adayım. Dün başvurumu yaptım. Sıramı sormadım ama ben adaylık başvurusu yapan üçüncü kişiydim.

S. : Sizin de belirttiğiniz üzere, bu seçim sürecindeki temel konularından birisi AKP'yi geriletme. Bunun Ankara ölçeğindeki karşılığı Melih Gökçek'i göndermek. Rakibiniz Mansur Yavaş'ın adaylığının gerekçesi de, hem sağdan hem soldan oy alabilecek aday olduğu iddiasıyla, tam olarak bu. Tersinden bakarsak bu sizin için de “neden sol oyları bölüyorsunuz” şeklinde bir eleştiri olarak ortaya çıkıyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

“Baktığınız zaman en çok oy alan 3 parti adayı ya MHP'li ya da MHP kökenli. Biz dünyaya soldan bakıyorsak bu üçlüye karşı kendimizi var etme hakkımız var.”

K.G. : Siz çok yumuşak sordunuz. “Size verilecek her oyun AKP'ye yarayacağını bilmiyor musunuz” diye soranlar da var. İki nokta var. Oy bölme meselesi uzun yıllardır duyulan bir şeydir. Bunu seçmen söylediğinde onları bilgilendirmek ve ikna etmek sorumluluğumuz var. Ancak bunu sorumlu mevkilerdeki siyasilerin söylemesini sempatik bulmuyoruz. Bu demokrasinin hiçbir kuralına ve anlayışına sığmaz. Bunu doğru bulmuyorum.

En başta söylediğim gibi biz AKP'yi geriletme ve Melih Gökçek'i göndermek zorundayız. Ancak Melih Gökçek'i götürürken halkın örgütlenmesini engelleyecek, halkın ihtiyaçlarını bir sadaka, bağımlılık duygusu içinde kullanabilecek bir başka vatandaş gelirse o zaman Melih'in gitmesinin bir anlamı olmaz. Bize gelen her bir oy ile Melih Gökçek gibi bir yönetimin Ankara'da başarılı olamayacağına, bizim muhalafet ve engelimize takılacağına olan irademizi ortaya koyuyoruz. Melih Gökçek anlayışının Ankara'dan tamamen silinmesiyle ilgileniyoruz aslında. Bu da kaçınılmaz olarak bizi şu noktaya getirdi: Baktığınız zaman en çok oy alan 3 parti adayı ya MHP'li ya da MHP kökenli. Biz dünyaya soldan bakıyorsak bu üçlüye karşı kendimizi var etme hakkımız var.

“Kent yönetimi bir hayal kurma işidir.” CHP Çankaya Belediye Başkan Adayı Alper Taşdelen’le Söyleşi

Söyleşi: Mehmet Onur Yılmaz

Alper Taşdelen 32 aday adayı arasından CHP’nin Çankaya Belediye Başkan adayı oldu. Kemal Kılıçdaroğlu’nun CHP Meclis Grup Toplantısında dile getirdiği “Ne yaparsanız yapın, bu partide kadınlara ve gençlere yer açacağım.” çıkışının karşılıklarından birisi olarak okundu, adaylığı. Diğer yandan Çankaya’nın eski belediye başkanlarından Doğan Taşdelen’in oğlu olması CHP’de eleştirilere ve istifalara varan tepkilere neden oldu. Bunları ve fazlasını Alper Taşdelen’e sorduk.

Solfasol: Çankaya Belediye Başkanlığı için neden aday oldunuz?

Alper Taşdelen: Ben 20 yıldır Ankara’da kente karşı suç işlendiğini düşünüyorum ve en büyük suçun da Çankaya’da işlendiğinin farkındayım. Çankaya’nın yenileşmesi ve yapılan hizmet ve projelere yenilerinin eklenmesi için çalışmalar başlattım ve o çerçevede aday oldum. Kent yönetimi bir hayal kurma işidir. Nasıl bir ilçede ve kente yaşamak istiyorsanız o çerçevede bir yaklaşım ve mücadele stratejisi geliştirirsiniz.

Kent yönetimi bir hayal kurma işidir. Nasıl bir ilçede ve kente yaşamak istiyorsanız o çerçevede bir yaklaşım ve mücadele stratejisi geliştirirsiniz.

S.: Siz Çankaya’da 32 aday adayı yarıştınız. Ama partinizde Sincan’dan ve Altındağ’dan aday adayları olan kimse çıkmadı. Bu durumu biz gazetemizde “kolay seçim” yarışı olarak eleştirmiştik. Kemal Kılıçdaroğlu da bir grup toplantısında bu durumu eleştirdi. Siz bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

A.T.: Cumhuriyet Halk Partisi, ülkenin her yerinde seçime girmek için büyük bir çaba içinde çalışmalarını sürdürdü. Bugün belirttiğiniz her iki ilçemizde de adaylarımız mevcut. Aynı durum sadece CHP için değil bütün partiler için geçerli. Çünkü her partinin güçlü ve örgütlü olduğu yerde aday yoğunluğunun olması doğal.

Genel Başkanımız Kemal Kılıçdaroğlu ise bir iktidar vizyonu çizdiği için bu tür bir yaklaşım sundu. Bu yaklaşımın sonucu CHP geçmiş dönemlerde olduğundan daha güçlü, daha örgütlü olarak bu yerel seçime girmektedir. Daha önce Sincan ve Altındağ’ı yöneten bir parti olarak yine bu ilçeleri almak için büyük bir mücadele vereceğiz.

Biz partinin yeni yüzleri ve partiyi 2020'lere taşıyacak kadrolar olarak görev aldık. Üzerimizdeki bu sorumlulukla çok çalışıp, halkımızın gurur duyacağı işler çıkaracağız.

S.: Çok güçlü aday adayları rakipleriniz vardı? Bu adaylar arasında “Alper Taşdelen” neden tercih edildi? Ne dersiniz?

A.T.: Cumhuriyet Halk Partisi 90 yıllık bir çınardır. Bu çınar her zaman yeni filizler vermiş, yeni fikirler ortaya

çıkarmış, siyasete yeni yüzler kazandırmıştır. Sayın Genel Başkanımızın partiyi gençlere ve kadınlara açma, partimizi gençleştirme projesini her zaman gündemde tutmuştur. Bu seçimlerde bu proje hayata geçti. İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere Türkiye’nin her yerinde bu kapsamda yeni yüzler seçildi. Biz partinin yeni yüzleri ve partiyi 2020'lere taşıyacak kadrolar olarak görev aldık. Üzerimizdeki bu sorumlulukla çok çalışıp, halkımızın gurur duyacağı işler çıkaracağız.

Benim tercih edilmem ise bir taraftan kişisel mücadele ve birikimimle, diğer yandan Çankaya için çizdiğim vizyonla ilişkilidir. Ben 1974 doğumluyum. Mülkiye mezunuyum. Belediyecilik konusunda yurtdışında eğitim aldım. Columbia Üniversitesi’nde uluslararası ilişkiler dalında yüksek lisans yaptım. Aynı zamanda Columbia Üniversitesi Ortadoğu Enstitüsü’nü tamamlayarak Ortadoğu Uzmanlığı aldım. Yüksek lisans döneminde New York eski Belediye Başkanı David Dinkins’tan “Çağdaş Belediyecilik ve Kent Yönetimi” dersi aldım ve “Kent Kalkınmasında Çağdaş Belediyeciliğin Rolü” konusunda tez yazdım. New York dünyanın en karmaşık kentlerinden biridir. Ben, kendimi, kent yönetimi konusunda, hem çocukluğumdan beri babamdan gördüklerimle, hem de bir metropol ölçeğinde bu işi çok iyi bilen uzmanların deneyimlerinden faydalanarak yetiştirmeye çalıştım.

S.: “Çankaya’yı yönetmek”ten, “yerel yönetim”den ne anlıyorsunuz? Neyi, nasıl yöneteceksiniz?

A.T.: Ben yönetmeyi bir tahakküm olarak değil, ortak akılla ve katılımcılıkla sorunları çözmek biçiminde formüle ediyorum ve Çankaya’yı da bu çerçevede ve yaklaşımla yöneteceğim.

S.: Sizce Belediye’nin işi nedir? Sizin için yerel yönetimin sınırlarını ne belirler?

A.T.: Buradaki temel ölçüt; yenilikçi ve kaliteli hizmettir. Çözüm odaklı, ihtiyaç odaklı konulara bakabilmektir. Çankaya’da yaşayan ya da gününün önemli bir bölümünü Çankaya’da geçiren herkes için, hayatı kolaylaştırıcı, insan odaklı hizmet üretebilmek demektir. Yani sorunların tespiti ve çözümlerinin üretilmesidir. Ama bundan da ayrı olarak yurttaşların kendilerini gerçekleştirebilecekleri bir kamusal ortam yaratmaktır.

Yerel yönetimin sınırları elbette ki yasal bir çerçeve ile çizilmiştir. Ancak kendi ilçe sınırlarımızda belediye her türlü sorunla ilgilenmelidir. Bu çerçevede sınırları bu yönetim anlayışınız belirler.

S.: Katılımcılıktan ne anlıyorsunuz, kentlilerin kararlara katılımını nasıl sağlayacaksınız?

A.T.: Artık “ben yaptım oldu” ya da “biz böyle uygun gördük” anlayışı bitmiştir. Kent yönetiminde teknolojinin sağladığı imkanları kullanarak vatandaşın görüşünü almak artık mümkün. Biz işte bunu yapacağız. Yeni nesil belediyecilik anlayışımla, teknolojiyi de kullanarak, kentlimizin görüşlerini alacağız. Çankayalılı kent yönetiminde söz sahibi yapacağız. Vatandaşımız bilgisayarından, akıllı telefonundan, yönetim kiosklarından, dokunmatik oylama ekranlarından bize ulaşabilecek, hatta zaman zaman kapısına kadar ulaşan ve 1 dakikayı geçmeyen “5 şık 1 tercih” oylamalarına katılabilecek. Gerçek anlamda uygulamada da bunu göreceksiniz. Halk, Çankaya’nın yönetimine etkin bir biçimde katılacak. Çankaya Konseyi kuracağız. Bu Konsey ile tüm sivil toplum kuruluşlarını ve üniversiteleri çalışmalarımıza dahil edeceğiz. Muhtarlar Meclisi ile muhtarlarımızı, Esnaf Meclisi ile esnafımızı yönetime ortak edeceğiz. Belediye Meclis toplantılarımızı Çankaya Web TV’de canlı yayınlayacağız.

S.: Babanız Doğan Taşdelen Çankaya’nın eski belediye başkanlarından. Aynı zamanda 1994 yılında Melih Gökçek’in ilk başkan seçildiği seçimde Büyükşehir Belediye Başkanı adayı idi. Babanızın o dönemki adaylığı konusunda hala kızgın olanlar olduğunu duymuşsunuzdur. Bu durum üzerinden üretilen sizinle ilgili ön yargılar ve tepkiler hakkında ne

düşünüyorsunuz?

A.T.: Bu tartışmaların siyasal ve tarihsel olarak bir anlamı kalmamıştır. Ben bir genç olarak bu eleştiriler ve ön yargılar üzerinden değil, birikimim ve projelerim üzerinden tartışmayı daha doğru buluyorum. Kısacası geçmişteki tartışmalara değil, gelecekteki yapacaklarıma odaklanıyorum.

S.: Adaylığınız açıklandıktan sonra Çankaya’nın mevcut Belediye Başkanı Bülent Tanık’la görüştünüz mü? Seçildiğiniz takdirde bu dönem yönetimi ile ilişkiniz ve başlatılan işler ile ilgili tavrınız ne olacak?

A.T.: Elbette, çok sıcak ve samimi bir görüşme gerçekleştirdik. Kendisi çok değer verdiğim bir belediyecidir. Adaylığım açıklandığında beni arayıp tebrik etmiştir. Ben de geçen hafta içinde kendisini ziyaret ettim. Çok güzel ve olumlu bir görüşme oldu. Projeleri konuştuk. Çankaya’da şu anda yapılma kararı alınmış ve yapımı devam etmekte olan projeler var. Bunları tamamlayacağız.

Sayın Genel Başkanımızın ve Sayın Büyükşehir Belediye Başkan adayımız Mansur Yavaş’ın da katılımları ile gerçekleştirdiğimiz Aday Tanıtım Toplantısı’nda da söyledim, hiçbir projemiz yarım kalmayacak. Çünkü biz hizmet için geliyoruz. Benim belediyecilik anlayışında kamu yararı ne ise o yapılır. Ben benden önceki, sonraki diye bakmam. Halkımızın refahı ve faydası diye bakarım.

S.: Mansur Yavaş’ın Büyükşehir Belediye Başkanlığı adaylığının yarattığı memnuniyet kadar tepkiler de oldu. Sizin adaylığınızın bu tepkileri Alevi Ankaralılar açısından dengelemeyi amaçladığı söyleniyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

A.T.: Sol ve sosyal demokratlarda kimlik eksenli bir siyasal tercihi doğru bulmam. Benim adaylığımı bir kimlik ekseninde değerlendirmek yürüttüğüm çalışmalarına, birikimime ve mücadeleme haksızlık olacaktır.

Mansur Beyle birlikte Ankara’nın çehresini değiştireceğiz. Yepyeni bir Ankara vizyonu oluşturacağız. Herkesi ama herkesi, bize oy versin vermesin bütün vatandaşlarımıza hizmet götüreceğiz.

S.: Mansur Yavaş ve siz birlikte seçilirsenez nasıl bir beş yıl bekliyor Ankara’yı? Birlikte çalışmak konusunda planlarınızı yaptınız mı? Sorun yaşayacağınızı düşünüyor musunuz?

A.T.: Birlikte seçileceğimize yürekten inanıyorum. Açıkçası bunun için de çalışıyor ve bu süreci sağlıklı bir şekilde tamamlamak istiyoruz. Biz birlikte seçilirsek hem Çankaya, hem Ankara ve Türkiye için yepyeni bir dönem başlayacaktır. Ankaralılar kendilerine sunulan belediyecilik hizmetinden memnun değiller. Kentin kaynaklarının kamu yararı doğrultusunda kullanılmamasından büyük rahatsızlık duymaktalar. Mansur Beyle birlikte Ankara’nın çehresini değiştireceğiz. Yepyeni bir Ankara vizyonu oluşturacağız. Herkesi ama herkesi, bize oy versin vermesin bütün vatandaşlarımıza hizmet götüreceğiz. Bütün kesimlerin sorunlarını ortak projelerle çözüp sorunsuz bir kent için büyük bir mücadele vereceğiz.

S.: Kentsel dönüşümün mevcut uygulamaları konusunda ne düşünüyorsunuz? “Kentsel dönüşüm” nasıl olmalı? İlçe Belediyesi olarak pozisyonunuz ne olacak?

A.T.: Dönüşüm sürecindeki bütün paydaşların ortak karar alacak biçimde sürecin içine katılmadığı her dönüşüm büyük yıkımlar üretmektedir. İnsanlar yerlerinden yurtlarından edilmemeli, kent çeperlerine itilmemelidir. Çankaya bölgesindeki kentsel dönüşüm yurttaşların ortak iradesiyle biçimlenecektir. Belediye bir baskı ya da sürgün uygulamayacaktır. Kısacası rant odaklı bir dönüşüme izin vermeyeceğiz.

Mamak Tuzluçayır ve Şahintepe'de iki Kadın Muhtar adayı Yeliz Göğebakan ve Sultan Çıracı ile Seçimi, Muhtarlığı, Mahalleyi Konuştuk

Söyleşiler: Engin Aygün

Solfasol: Mahallede birçok muhtar adayı var. Bu kadar aday varken siz neden aday oldunuz?

Yeliz Göğebakan: Burada asıl mesele, adaylıktan ziyade, muhtarın ne yapması gerektiği ile ilgili. Ben farklı bir alternatif sunabilmek için aday oldum. İlk defa **Tuzluçayır'da 29 yaşında bir kadın muhtar adayı** oluyor. Biz muhtarlığı bir tasdik kurumu olarak görmüyoruz. O mevkiyi yapılması gerekenler için bir araç olarak görüyoruz, insanlara vaatlerle değil, taleplerimizle gidiyoruz. Belediyeden ve diğer kurumlardan hangi taleplerde bulunacağımızı anlatıyoruz insanlara. İstiyoruz ki bu talepleri bildirirken hep beraber olalım. Muhtarlığı bir rant kapısı olarak kullananlardan ziyade, bu sorunları çözebilecek birilerine ihtiyacımız olduğu için aday oldum. Tabi ki bunu tek başıma yapmadım. Birçok insanla konuşarak, birçok parti, dernek ve yapı ile görüşerek muhtarlığa karar verdik. Bu mevkiinin demokratik bir alan olduğunu düşünüyoruz. İnsanların iyi yanlarına dokunmak, onlarla birlikte çalışabilmek için buradayız.

Aslında biraz cevap verdiniz ama biraz açmak için şu soru ile devam edelim. Bir mahallede muhtar nedir ve ne yapmalıdır?

YG: Bence muhtar çok önemlidir. Kaymakamdan bile önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü seçilmiştir. Her gittiğimiz yerde eziliyor, dışlanıyor. Postanede, bankada sürekli olarak azarlanan; hastaneye gittiğimizde cevap alamayan insanlar haline getirildik.

Biz istiyoruz ki, en azından, Tuzluçayır muhtarlığında, insanların kendini gerçekten insan gibi hissedebileceği bir alan yaratabilelim. İnsanların birçok derdi var. Belki tümüyle ilgilenemeyiz ama elimizden geldiğince bütün insanlarla bir ilişki kurmaya çalışacağız. Artık karşı komşumuzun kim olduğundan haberimiz yok. Bu beni çok rahatsız ediyor. İnsanların birbirine güvendiği ve birbirini tanıdığı bir ortam kurmak istiyoruz ve bunu muhtarlık aracılığıyla yapabileceğimizi düşünüyoruz.

Genel olarak sorunlara değindik. Şimdi biraz Gezi konuşalım. Tuzluçayır'da da çok yoğun bir direniş oldu. Direniş için görüşlerinizi öğrenebilir miyiz?

YG: Gezi hepimize bir şekilde dokunan bir olaydı. İnsanların birlikte bir yerlere gelebildiği bir alan oldu Gezi. **Birlikte yeni yerellik alanlarını gördük.** Bugün faturamızı yatıramadığımız, kiramızı ödeyemediğimiz, insanlarla sohbet edemediğimiz yerde gezi ile insanların varlığını ve dayanışmayı gördük. Aslında herkesin kafasında bir şeyler varmış. Nasıl isyan edildiğini ve isteyince taleplerimizi gerçekleştirebileceğimizi gördük. Hepimizi heyecanlandıran, dinamiklik ve direngenlik getiren bir durum oldu. İktidarlar sürekli üzerimizde bir şeyler denemeye çalışıyor, test yapıyor. Artık o testlere yanıt verebileceğimizi gösterdik. Bu dönemde Cami-Cem Evi Projesi koydular önümüze, yine bir deneme aracı olarak. Ama biz nerede camiye, ne zaman cem evine gideceğimizi söyledik diye düşünüyorum. Devlet sürekli baskılarla toplumun üzerine gelmeye devam edecek. Ama halk artık buna karşı koyabileceğini gösterdi.

Tam bu noktada son iki aylık durumu sorayım. Tuzluçayır'da örgütler, partiler ve dernekler eylemsizlik kararı aldı. Ancak hala çatışmalar devam ediyor. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz, nereden kaynaklanıyor bu durum?

YG: Buradaki direniş tüm halkın desteği ve çok kalabalık kitlelerle başladı. Ama şu son süreçte yaşanan ve çoğu zaman kim olduklarını bilmediğimiz insanlarca yapılan eylemler niteliğini kaybetti. Biz hep beraber sokağa çıkabilirsek, çok ses getirir(iz). Ama şimdi 20-25 kişi ile oluşturulan bir çatışma ortamı olduğundan hem halk, hem de esnaf çok tepkisel yaklaşıyor. Nereden geldiklerini ve kimler tarafından buraya getirildiklerini bilmiyoruz. Daha önce söylediğim gibi birbirimizi tanımadığımızdan olaylara kendi içimizde müdahale edemiyoruz. İşte muhtarlık tam bu noktada devreye giriyor. Orada kimler olduğunu bilsek, destek olabilir ya da daha kolay engelleyebiliriz. Tekrar forumlarla bir araya gelip, daha güçlü bir platform oluşturabiliriz ve daha etkili çözümler bulabiliriz.

Birçok problemenden bahsettik. Bunların haricinde semtimizde çeteleşme, yozlaşma ve uyuşturucu kullanımı çok arttı. Tüm bu sorunların çözümü için hangi araçları kullanacaksınız?

YG: Gençlerimizin, kadınlarımızın, insanlarımızın ve mahallemizin sorunlarının çözümünde birlikte çalışmak istiyoruz. Bu sebeple Kadın Meclisleri, Gençlik Meclisleri ve Sokak Temsilcilikleri oluşturacağız. Ve bunların seçimini sokağa yerleştirdiğimiz sandıklarla hep beraber

yapacağız. Yozlaşmaya, çeteleşmeye ve uyuşturucuya karşı en iyi mücadele bir arada durmaktır.

Ulaşım sorunu sadece bizim değil tüm bölgenin sorunu. Çözümü için geniş katımlı bir imza kampanyası başlatacağız. Diğer mahalle muhtarlarıyla ve dernek/partilerle görüşüp, toplam nüfusumuzun en az yarısının katıldığı bir kampanya yaratmayı hedefliyoruz.

Zorlamak lazım, susmamak lazım. En büyük söylemimiz “Senin Mahallen” olacak. Bu sebeple birçok parti ve grup bizi destekliyor. Herkesin sesi olmak istiyoruz, umarım başarabiliriz.

"Sultan Çıracı ile..."

Solfasol: Daha önce bölgede yürütülen birçok mücadelenin içinde oldunuz. Neden adaylık için şu zamanı beklediniz?

Sultan Çıracı (SÇ): Aslında daha önce Fahri Korutürk mahallesinde aday olmuştum. Ama o dönem aday olan ESP'li bir kadın arkadaş vardı. İnsanlarımız yapılan işlerden çok hangi üniversiteyi bitirmiş gibi şeylere bakıyorlar, ki zaten biz çalışmalarımıza çok geç başlamıştık. O arkadaş tercih etti insanlarımız ve seçildi. Çok değerli çalışmalar yaptı seçilen muhtar, emeğine saygı duyuyoruz. Ama sonradan görüldü ki, iş eğitime değil, yapılan faaliyetlere ve deneyime bakıyor. Orada bir deneyimimiz oldu. Sonrasında bu seçim yaklaştıkça **"Abla sen Gezi sürecinde hep öndeydin, şimdi durum çok farklı. Sen muhtar olsana"** dediler ve çalışmaya başladık. Bakalım.

Şimdi Gezi'den bahsettik. Yanımızdaki mahallede bir Cami/Cem-Evi yapımı var. Bu konuda neler düşünüyorsunuz? Şahintepe'de buna benzer girişimler oldu mu?

SÇ: Geçen sene bizim de bir parkımızı yıkarak içerisine cami yapmak istediler. Neymiş altını hanımlar lokali yapacaklarmış, üst tarafına da market ve cami yapacaklarmış. Hemen oraya giderek çevre insanıyla birlikte çalışmaları durdurduk. Şimdilik sesleri çıkmıyor ama bakalım, sonrasında ne olacak?

Bence muhtar belge vermek, mühür basmaktan çok mahalle sorunlarının çözümü için öncülük eden kişidir.

Biraz da yerel yönetimler ve muhtarlığı konuşalım. Sizde bir mahallede muhtar neler yapmalıdır?

SÇ: Bence muhtar belge vermek, mühür basmaktan çok mahalle sorunlarının çözümü için öncülük eden kişidir. Ama şimdiye kadar muhtarlar hep farklı şekillerde görüldü. Kurumlar evrak takibi yapan biri olarak gördü, partiler kendileri için potansiyel oy olarak gördü... Hâlbuki halk muhtarın yanında, muhtar da halkın yanında olursa sorun kalmaz. Bu sebeple **"halkın muhtar adayı"** olarak çıktım ortaya.

Adaylığımın bir sebebi de artık bu mahalleye kadın eli değmeli. Çünkü mahallede sokağa çıkan kadın, pazara giden kadın, çocuğu okula götüren kadın... İşte bunlardan dolayı mahallenin sorunlarını en iyi kadınlar bilir ve bu sorunlara en iyi çözümleri kadınlar getirir düşüncesindeyim.

Her ne kadar Mamak'ta olmasa da birçok ilçede Kent Konseyleri var. Birçok yerde de buna bağlı olarak semt meclisleri kuruluyor. Siz bu konu ile ilgili neler yapmayı planlıyorsunuz?

SÇ: Seçim sonrasında gelecek başkanla birlikte her şey daha çok belirlenecek. Ama şimdiden bizim başladığımız bir çalışma var: Mahalle Meclisi. Her kesimden ve mahallenin değişik bölgelerinden insanın bir araya geldiği bir meclis kuruyoruz. Bunun bir ayağı olarak sokak temsilcilerini ve mahallemizin kadın meclisini aktifleştirdik. Seçildikten sonraki katılımlarla bu grubu genişletmeyi ve bütün sorunları birlikte çözmeyi planlıyoruz. Tüm bu temsilcilerle 6 – 7 aydır toplanıp mahalle hakkında konuşuyoruz.

Mahalle sınırlarında ve çevre semtlerde kültür sanatla ilgili çalışmalarınız olacak mı?

SÇ: AKP, iktidara geldi geleli hiçbir kültürel alan yaratmadı. İnsana değer vermiyorlar ki kültür-sanat alanları yapsınlar. Tek bildikleri Bel-Mek kursları ve Hanımlar Lokali açmak. Onlarda da hep kendi propagandalarını yapıyorlar.

Mahalleye dair somut projeleriniz var mı?

SÇ: Mahallemizde arsa tahsis yapılmış olmasına rağmen kapalı Pazar yeri yok. Bu konu ile ilgili belediye ile direk görüşüp bir alan sağlamayı planlıyoruz.

Son olarak yerel seçimler. Mamak muhtemelen el değiştirecek, sizin düşünceleriniz ve istekleriniz ne yönde?

SÇ: Mevcut belediye başkanı zaten benden illallah etti. Hiçbir destek ve çözüm görmedik. AKP'li birileriyle anlaşabilmek ve çalışabilmek çok zor. Az da olsa bize yakın olursa seçilecek kişi, işlerimiz daha kolaylaşır diye düşünüyorum. Değişsin isterim yani. Ayrıca meclis üyeliği adaylarından bazıları birlikte çalıştığımız kişiler. Onlar da seçilirse çok iyi olur.

Teşekkür ediyoruz ve Solfasol olarak da seçimde başarılar diliyoruz.

Berlin'den Bir Yeşil Alan Hikâyesi

Şehnaz Azcan, Berlin

Resmi kuruluşu 13. Yüzyıl olan, bir ticaret şehriden kraliyet başkentine evrilen Berlin, 1920 yılında inanılmaz bir endüstrileşme yaşayarak 7 şehir, 59 tarım topluluğu ve 27 konut bölgesinin birleşiminin ardından, 20 semte ayrılarak günümüzdeki sınırlarını oluşturmaya başlamış. Ardından Nasyonel Sosyalistler dönemi, savaş, sektörlere bölünmüş 2 Berlin, soğuk savaş ve günümüzün turistik şehri. Çalkantılı bir tarih ve 20. Yüzyılın 2. Yarısını şekillendiren pek çok olayın başaktörlüğünü yapmış bir başkent. Batı Berlin ve Doğu Berlin 1991 yılında birleşti. Günümüzde ise, Almanya'nın 16 eyaletinden birinin, başkenti Potsdam olan Berlin-Brandenburg'un yönetim merkezi. 13 yıldan bu yana görevde olan ve 3 kez seçilmiş olan Berlin'in Belediye Başkanı Klaus Wowereit Berlin'e Hükümet Eden Belediye Başkanı ünvanını taşıyor. 12 belediyeden oluşan şehir, Almanya'nın yönetim ve bürokrasisine ev sahipliği yapıyor.

Peki Berlin'de belediyeler ve halk arasındaki iletişim nasıl, sorunlar nasıl çözülüyor? Türkiye'de yerel seçimler yaklaşırken, şehirlerin yeşil alanları üzerinden pekçok olay yaşanırken sizlere Berlin'e dair bir yeşil hikaye anlatayım dedim.

Berlin'in Tempelhof-Schöneberg Belediyesine ait geniş bir alanın hikayesi bu. Almanya'nın havacılık tarihinde önemli bir yeri olan Tempelhofer Feld yani Tempelhof Alanı. 1909 yılında motorlu hava taşıtlarına açılan bu alan, 1941 yılında binaların tamamlanması ile Tempelhof Havaalanı halini almış. Nazi filmlerine bolca dekor olan, Berlin'e dair tüm görüntülerde toplumsal hafızalara kazınmış bir tarihi alan.

2008 yılına gelindiğinde, Berlin'e merkezden uzakta bir havaalanı yapımı kararıyla Tempelhof Havaalanı da uçuşa kapatıldı. Peki 300 hektarın üzerinde bir büyüklüğe sahip bu alanın yeni kullanımı nasıl olacaktı? Belediyenin alana yatırım yapma kararı alınacağına duyulması üzerine, Squat Tempelhof olarak biraraya gelen aktivist bir grup bunu protesto etmek üzere alanı işgal etti. Olaylar polis tarafından bastırıldı ve 102 gösterici gözaltına alındı. Tanıdık geliyor şu ana kadar değil mi? Devam edelim...

2010 yılında Tempelhof Alanı resmi olarak Tempelhof Parkı olarak açıldı. Binalar ise çeşitli fuarlar için değerlendirilmeye başlandı. Açıldığı hafta çoğu Berlinli gibi gidip uçurtma uçurduğumuz alana hayat getirmek üzere 200 kadar öncü proje teklifi gelerek, alanda inisiyatiflerin gönüllü çalışmalarına bölümler ayrıldı. Bunlardan en dikkat çeken ise, Arche Metropolis oldu.

Ama, maalesef park yatırımcıların gölgesinden kurtulmayı başaramadı. 2017 yılında parkın Uluslararası Bahçe Gösterisine evsahipliği yapması planından yola çıkılarak, bir yarışma ile alanın düzenlenmesine karar verildi. Alanda 270 milyon euroya mal olması beklenen bir şehir kütüphanesi, metrekaresi fiyatı Berlin için uygun denebilecek 6 € olarak fiyatlandırılacak 1700 konut, bir göl, çeşitli bahçeler, kışın buz pateni pistine dönüşecek bir yapay göl, toplu ulaşım raylı sistem hatları planlandı. Ve tabii ki parkın özgürlüğü için nöbette olan aktivistler hemen devreye girdi!

Vatandaş inisiyatifi %100 Tempelhof Alanı olarak biraraya gelen Berlinliler, alanın kültürel tarihine saygı, doğal güzelliğinin korunması açılarından olduğu gibi korunması için mücadele ediyor. "Şehirlerimizin gelecekteki yaşam kalitesi kentsel nüfus, kentsel iklim ve habitatı koruma, uygun fiyatlı konut ve ticari alan yaratılması yanı sıra, sosyal kaynaşma ile açık alan kullanımı gibi acil sorunların nasıl ele alındığından etkilendir." cümlesi ile açılan bir change.org sayfası imzaya açıldı. Vurgulamakta fayda var; 50 hektar büyüklüğündeki şehir parkı Hasenheide Tempelhofer alanına 3 km uzakta. 13 hektar yüzölçümü olan Viktoriapark yaklaşık 2 km, 26 hektarlık Park am Gleisdreieck ise 4 km uzaklıkta. Yani bölgenin yeşil alan yoksunluğu çektiği söylenemez.

Fotoğraflara baktığınızda, "güzel proje nesine karşı çıkıyorlar, bi sürü de yeşil alan" diye düşünmüş olabilirsiniz. Ama Nasyonel Sosyalistlerin Yahudi kurbanlarına gösterilen saygı kavramı ile eş tutulan "olduğu gibi koruma" fikrine uymadığı da net. Alanın toplumsal hafızası tamamen siliniyor. Ayrıca Berlin'de son yıllarda kiralara yükselmesi ve semtlerin çehrelerinin değiştirilmesi büyük bir sorun. Özellikle göçmenleri çok etkileyen bir durum bu. Duvarın kalkmasının ardından yoğun bir inşaat alanına dönüşen şehirde, semtlerin mevcut kimliklerinden farklı popülariteler kazanması, eski kiracılardan kurtulmak için ev sahiplerinin manipülatif uygulamalarla homojen komşuluk yaratma çabası, eski çehreli semtlere yeni bir

yapı grubu, ortak kullanım alanı yapılması ile mevcut kiralara yükseltilmesi olarak bu durumu maddeleyebiliriz. Tempelhof Alanı için de bu sürecin işletilmesinden ve çevre konutların yeniden şekillendirilmesi ve mevcut kiracılara bu yeni çehrenin kira artışı olarak yansıtılması endişesi ile, yaşanmış tecrübelerden yola çıkarak baştan engellemek için inisiyatifler çok yoğun çalışıyor.

Tüm bu sivil çabanın 185 binden fazla imza toplaması sonuç verdi ve şehir senatosu alanla ilgili kararın verilmesi için bir halk oylaması kararı aldı. 25 Mayıs'ta sandık başında Berlinliler Tempelhof Alanı'nın kaderini belirleyecek. Yeşiller'in ve Korsanlar Partisi'nin politik desteğini alan %100'cüler, bu alanın imara ve düzenlenmeye açılmasına engel olma çabaları yüzünden, SPD ve CDU tarafından egoist olmakla suçlanıyor. Özellikle sosyal demokratların bu tanımlamayı yapması, rantı teslim olmalarının bir delili olarak şehrin gözünde iticileşmelerine neden oluyor.

Peki yaşanan bu çekişme, 13 yıldan bu yana eyaleti ve şehri yöneten Wowereit'i nasıl etkiliyor? 2012 yılında şehrin reklam panolarına asılan birbirinden iddialı afişlerle yaz aylarında açılacağı duyurulan Berlin Uluslararası Havaalanı BER, açılmadığı ve bir yatırım felaketi haline geldiğinden bu yana, projenin denetçisi de olan Wowereit Berlinliler tarafından şehre layık olmama hususunda yargılandı, mahkum edildi bile. Tempelhof Alanı ile ilgili olarak kibirli ve küstah olarak değerlendiriliyor. Partilerde, açılışlarda, yurtdışı gezilerde boy göstermesi ile uzun yıllardan bu yana eleştirilen Wowereit, Berlin'i bir turizm cazibe merkezi haline getirmeyi başardı ancak halkı memnun etmeyi başaramadı denebilir. Savurgan, modern dünyaya fazlasıyla uyum sağlamış, golf dahi oynayan olarak tanımlanan güzel ve zenginlerin arkadaşı Wowereit, kişiliği ve tarzı nedeniyle halk tarafından yargılanmakta. Basının bir kısmı tarafından ise hala Berlin gibi bir şehri yönetmek için en doğru en modern en açık politikacı olarak görülmekte.

Metropollerde belediye, halk, rant ilişkisinden, uyum ve sulh beklemek 21.yüzyılda saflık olacağından, Berlin'de de her şey güllük gülistanlık diyecek değilim. Hele ki bu şehirde kira vermek durumunda iken. Ancak halkın şehre müdahalesi, buna duyulan saygı ve reaksiyon şekli açısından ele alındığında, 700 yıllık bir şehir kültürünün avantajlarının Berlin'e hakimiyeti çok yoğun hissedilmekte. STK'ların gücü, gelişmiş refleksleri, proje üretme ve örgütlenme becerileri takdir edilesi. Özellikle bu inisiyatiflere hakim kişilerin entelektüel ve antikapitalist kimlikleri, kolay pes etmeyen aktivistler olmaları, teknolojiye hakimiyetleri kadar doğal yaşama duydukları saygı ve bağlılık Berlin'i uluslararası sermayenin sivri dişleri arasında kalmaktan ve kimliğinden uzaklaşmaktan koruyor.

HDP Ankara Büyükşehir Başkanlığı Eşbaşkan Adayı Songül Erol Abdil ile Görüşme

Söyleşi: Akın Atauz – Fotoğraflar: Ayşegül Çelik (28 Şubat / HDP)

Dersim'de kadın-erkek bir arada halay çekeriz, bu çok hoş karşılanır ve taciz, tecavüz gibi şeyleri asla duymadık. Bu yaşam tarzına benzer şeyleri burada da yapabilmeliyiz. Özgürler, Aleviler böyle yaşar demeden önce, halklar böyle yaşar diyebilmeliyiz. Kapitalizm insanları bu hale getirmeden önce, insanlar böyle yaşıyordu zaten.

Evvela kendinizi tanıtır ve daha önce yaptığınız çalışmalar anlatır mısınız?

Daha önce de çeşitli belediyelerde çalıştım. Çankaya Belediyesi'nde ve sendikal faaliyetlerde bulundum. Dersim Belediye Başkanı adayı olduğumda, sendikada çalışıyordum. 2004-2009 arası belediye başkanı oldum. Daha önce de Dersim'de yaşıyordum ama yaşam zorlukları nedeniyle Ankara'ya gelmiştim. Öneri gelince seversen kabul ettim. Belediye başkanlığı zordur ve özellikle Dersim'de çok zordur. Yine de orada aday oldum. Seçime bir blok biçiminde girmiştik. Tüm ekip farklı partilerdendi ve HDP'nin alt bileşeni olarak biliniyorlardı.

Bize: *"Devlete, hükümete muhalifsiniz size yaptırmazlar, daha önce de yaptırmadılar"* dediler. *"Eşitlikçi olacağız ve toplumsal barışa her yurttaş eşit hizmetle gideceğiz. Herkese eşit yurttaş temelinde yaklaşacağız"* dedik ve kazandık.

Partizan Dergisi, Emek Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, bağımsızlar (Baro, Mimarlar Odası) ve STK'lardan oluşuyordu blok. Kazandıktan sonra, rantçı anlayışımız olmadığı için tüm çalışmalarımızı halkla tartışıyorduk, radyolar canlı bağlantı yapıyorlardı, gazeteler yaptıklarımızı takip ediyordu, biz haberleşme olanaklarını herkese açıyorduk. Ulusal kanalları da davet ediyorduk. Meclis toplantıları basına her zaman açıktı. Bir şey yapmadan önce halka gidiyorduk "buraya park yapmak istiyoruz, nasıl olsun?" diye soruyorduk ve onlardan fikir alıyorduk. Parkların işletmesini kadınlara veriyorduk. Kadınlar maaş almıyordu, ama onlara büfe veriyorduk ve onlar da parkın bakımını yapıyorlardı.

Bu tür uygulamalar Ankara'da da olabilir. Mahalle düzeyinde bunu Ankara'da yapabiliriz.

Halka düşüncelerini sormaya gittiğinizde, birbirini dışlayan talepler, öneriler olursa ne yapıyordunuz?

Biz toplantıya zaten uzman ekiplerle gidiyorduk ve onlar açıklamalar yapıyordu. Farklı düşünceler olursa, tartışmayı hemen bitirmiyorduk ve yeniden düşünerek gidiyorduk halka, ve genellikle sonunda ortaklaşıyordu. Zıtlasmalar yaşamadık.

Dersim'de toplu taşıma yaptık, ama dolmuşlardan çok baskı gelmeye başladı. Onları da çağırdık ve *"birlikte konuşalım"* dedik. Yoksul kesim söz konusu olunca, tavrınızı en dezavantajlı kesimden yana koyabiliyorsunuz. Yoksuldan ve en dezavantajlı kesimden yanaydık.

Para söz konusu olunca tarafları ikna etmek daha zor. Yine de konuşarak ve ikna etmeye çalışarak, -ama baskı yaparak değil- gerekçelerimizi bildirerek ortak bir nokta bulmaya çalıştık. Yoksul olan kesimlere bedava toplu taşıma sağlamaya başladık. Yaşlı kesimlere de sağladık. Gelip beyan ederse yeterdi. Toplu taşımada beyanı esas aldık. *"Bunu karşılayacak gücüm yok"* diyenin beyanını esas aldık. Mahalleye gitmenin böyle bir avantajı var. Dersim küçük bir yer ama Ankara'da da, mahallelerde kimin ekonomik sıkıntı yaşadığını bilebiliriz.

Bizden en çok şikayetçi olanlar, özellikle müteahhitlerdi. Kat istiyorlardı bizden ve vermeyince de *"sizin gitmenizi bekler CHP'den alırsınız"* dediler. Ama blok yeniden kazandı Dersim'de. Yine kadın bir belediye başkanı var. Bu dönem eş başkanlık olacak. Bizim dönemimizde kadın belediye meclis üyeleri vardı ve birçok durumlarda ilk onayı onlar veriyordu.

En önemli projemiz, kolektif emeğe dayalı ve kar amacı gütmeyen sadece kadınların çalışacağı bir işletme açmaktı. Munzur kenarında 4 katlı bir bina düşündük. Bu binayı kurmak için Avrupa'daki hemşerilerden para

topladık ve daha çok da kadınlar katkıda bulunmuşlardı. Gençlik-Kültür, halka açık kütüphane, altı restoran ve onun da altı kafeterya-pastane ve aynı zamanda fırın olarak gerçekleşti. Çalışanların hepsi kadındı. Açarken, *"fırıncılar size tepki gösterir"* dendi. Biz de gidip fırıncılarla konuştuk. İlk etapta biraz temkinli davrandılar. Ekmeği yaparken kadınlar önceleri biraz güçlük çekiyor, mayayı tutturamıyordu; baktık fırıncılar gönüllü olarak geldi ve kadınlara yardım etmeye başladı.

Çalışan bazı kadın arkadaşlar adisyon götürmeyi unutsa bile zaten müşteriler, eksik ödenebilecek parayı kalkıp kendileri getiriyordu. Bize *"siz ziyan edersiniz"* diyorlardı, ama biz de bu kültürü geliştirmek istiyorduk. Her şeyi insanların kendi sorumluluğuna bırakmak ve güvenmek onlara... Pasta yememiş olanlar, bazen pastanın parasını bırakıyor, böylece parası olmayanlar bile gelip yemek yiyebiliyorlardı. Bunu görünce, herkes geliyordu. Parası olmayanlar da rahatça ve utanmadan gelip, tadına bakabiliyordu.

Gazeteci bir arkadaş, *"Kolektif emeğe dayanan ve en uzun devam eden proje"* diye yazdı. .

Ben de oraya bir belediye başkanı gibi girmiyordum; onlardan biri olarak giriyordum. Birlikte üzülyorduk ve aynı duyguyu yaşıyorduk. Başarılı olmak için arayış içindeydik ve o duygu daha da güçleniyordu. O kadınlarla

hala görüşüyoruz. Bu dostluk ve yoldaşlık duygusu...

Ankara için neler düşünüyorsunuz?

En büyük sorunlardan biri yoksulluk. Belediye mahallelerden başlayarak, bu tür projeler yapabilir. Kadınlar, engelliler, vb den başlayarak bunu yapabiliriz ve iş yaratabiliriz. Altındağ'da insanlar barakada yaşıyor. Çok şaşırdım, evine kadar gittim. Çok küçük baraka ve *"kışın hep akıyor ve çok sıkıntılıyız"* diyorlar. Başkentte böyle yoksulluk görmek insanı şaşırtıyor.

Ankara'nın bir bilinç değişikliğine ihtiyacı var ve bunu topluca ele almalıyız. Ankara sanattan, bilimden uzak. Üniversite bahçeleri tartışmaya açık olmalı ve farklı fikirler burada halk tarafından tartışılabilir. Yaz akşamları insanlar neden üniversitelerin bahçelerinde oturup tartışsın? Fikir insanları, hocalar, öğrenciler, açıkça ve özgürce tartışsınlar.

Opera izlemek önceleri daha kolaydı, şimdi hepsinin içi boşaltılıyor. Bu tür faaliyetler Anadolu Uygarlıkları Müzesi ile birleştirilebilir. Müzeler ve kültürel çalışmalar yakınlaşmalı.

Ulus bölgesi bir bütün olarak ele alınmalı. Kale çok önemli. Buralara belediyelerin çalışmalarını yansıtmalıyız, kentin tarihine ve farklı yönlerine dokunabilecek geziler, çalışmalar yapmalı. Farklı kültürlerden olanlar da gelmeli. Mesela Ermeniler gelsin Ankara Kalesi'nin yamacında kendi müziklerini yapsın. Viyana'daki gibi yaşamak, bizim de hakkımız.

Kızılay'a yönelik trafik çok sıkıntılı. Merkezlere, belli yerlere kadar otomobille ulaşım sağlanabilir, sonrası toplu taşımayla olmalı. Kızılay, Ulus sadece yayalara açılabilir ve bu keşmekeşlik önlenabilir.

En çok özlemlediğim, Çiftlik boyunca o dereyi geri kazanmak. Ankara'ya boğaz getirmeden önce, o koken dereyi ıslah ederek, oralarda ekolojik tarım yapılabilir. Ziraat Mühendisleri'nden de destek alarak, nasıl tarım yapılacağı belirlenebilir. İmece usulüyle organik tarım yapılmalı. Çiftliğe hiç dokunulmamalı.

Bilenler bilir, Ankara öyle kolay göstermez güzelliğini. Arayıp bulmak gerekir. Kıyıda köşede olanı sormak gerekir. Sessizce bekleyen mekanlarını keşfetmek gerekir.

Biz de Solfasol ekibi olarak bahar ayının ilk günü, Ankara'nın mütevazı ama bir o kadar tarih kokan bir mekanına, Cebeci Pazarı'na gittik.

2011 yılından beri ikinci elcilerin ve antika meraklılarının sık sık ziyaret ettiği Cebeci Pazarı'nın açık hava müzelerini andıran bir yanı var. Cumartesi ve pazar günleri sabahın erken saatlerinde her kesimden ve her yaştan ziyaretçisi olan bu açık hava müzesinin tezgahlarını dolaşırken, çocukluğunuza ait herhangi bir parçayı bulmanız ve o buruk sevinci yaşamanız mümkün. Öte yandan bu tezgahların bir başka güzelliği de, en ucuzundan eşya arayışında olanıyla, milyarlık koleksiyoncuları bir araya getiren çekiciliği barındırması...

Şimdilik ziyaretimizden arta kalan fotoğraflarla ve bir kaç bilgilendirmeye pazara ait merakı arttıralım istiyoruz. Tabi sonrasında sizin için de bir ziyaret şart olacak. Ha bu arada, sabahın erken saatlerinde yola koyulacaklara, yolunuzun üstünde bulunan ve Ankara'nın emektar mekanlarından olan Kırıkkoklava'da, sıcacık soslu bir gözleme yenmesi şiddetle tavsiye edilir.

Hazırlayanlar: Efekan Tan - Özge Altınyayla - Sümeyra Ertürk

Ziyaretçi potansiyeli ikiye ayrılıyor. Profesyoneller erken saatlerde gelip tablo gümüş gibi malzemelerle ilgileniyorlar. İkinci el tezgahların açıldığı gün ihtiyaç sahipleri ayakkabı gömlek palto gibi gereksinimlerini temin ediyorlar.

Pazarda serginenler arasında ise genç ressamların ve ölmüş ressamların eserleri en çok ilgiyi çekenlerin başında geliyor. Genç ressamların ünlenme potansiyeli tabloların tozlu sandıklarda akıbetini beklemesine neden oluyor.

Pazar resmi olarak belediyeden kiralanmış olup güvenlik elemanları ve temizlik görevlileri de bulunuyor.

"Cebeci Pazarı'ndaydık "

Cebeci pazarındaki alışveriş sadece esnaf ile pazarın ziyaretçileri arasında olmuyor. Sabah, esnaf pazara geldiğinde paketler açılıyor ve gün, esnaflar arasındaki alışveriş ile başlıyor.

Her esnaf pazara alınmıyor. Seksen civarında esnafın pazardan atıldığı söyleniyor. Ziyaretçilere kötü davranılmasına asla izin verilmiyor. Semt pazarlarında sık rastladığımız gürültü kirliliğinden ise eser yok Cebeci pazarında. Antikanın incelikli ruhuna uygun bir sessizlikle el değiştiriyor bir neslin belleği.

İkinci elciler için tezgahlar yalnızca pazar günleri açılıyorken antika meraklıları için ise her iki gün de pazarı ziyaret etmek mümkün.

Kent Topraklarının Yağması ve Kirli İttifakın Çöküşü!

H. Ali Ulusoy / Fotoğraflar: Bülent Güler, Mehmet Özer

Kentlerimiz, 12 Eylül askeri darbesi ile birlikte, yoğun olarak yeni liberal politikaların ve serbest piyasa ilişkilerinin yeniden tesis edildiği alanlar haline getirilmiştir. Bu politikalar sonucunda kent toprakları ve kamu arazileri yağma ve talanın merkezi haline getirilerek siyasal iktidarların çevresinde kümelenmiş "küresel güçlerin" ve "grupların" saldırısı ile karşı karşıya bırakılmıştır. Kentlerde yaşayan yurttaşlar, kentin gerçek sahipleri evlerinden edilmiş ve sürgüne tabi tutulmuşlardır. Bu politikalar AKP iktidarı döneminde azgınlaşarak devam etmiştir. Bu yağma düzenini kolaylaştırmak için de birçok yasal düzenleme devreye sokulmuştur.

"Kentsel Dönüşüm Yasası", deprem riski altındaki kentlerimizin; bırakın sorunlarını çözmeyi, TOKİ eliyle uygulamaya konulan yağma ve talan düzeni, sorunları daha katmerli hale getirmiştir. Üniversitelerin, bilim insanlarının ve TMMOB'nin bütün uyarılarına rağmen, yurttaşlarımızın sağlıklı çevrelerde ve konutlarda yaşama hakkı göz ardı edilerek, deprem riski; yağma ve talanın aracı haline getirilmiştir. TOKİ eliyle yapılan yüzbinlerce yapıya rağmen barınma sorunu hala çözülmemiştir.

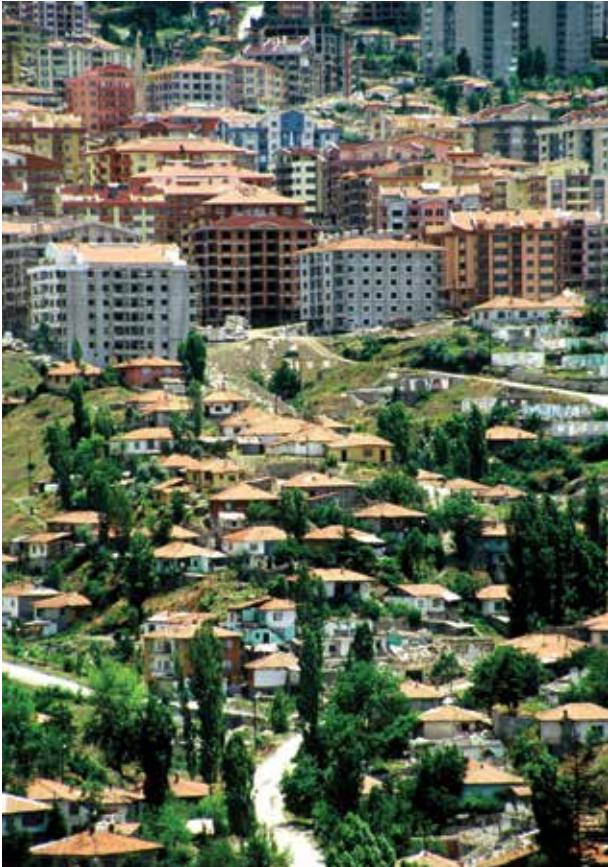
AKP iktidarı "umudunu" tamamen inşaat sektöründeki gelişmelere bağlamıştır ve kent toprakları üstünden elde edeceği gelirlerle ekonomiyi canlandırmaya ve kendi siyasi geleceğini yeniden var etmeye çalışmaktadır.

İktidar bu politikaları uygularken, önüne çıkan engelleri çıkaracağı yasalarla, birer birer atlayıp, işi kolaylaştırma yönünde adımlar atmaktadır. Van depreminden sonra Afet Yasasının yeniden gündeme gelmesi, esas olarak 99 Ağustos depremi ile birlikte deprem riskinin azaltılması gerekçesi ile "Kentsel Dönüşüm" yasa tasarısının hayata geçirilmesini çağırıyor.

Uygulamalara baktığımızda yapılanların "kentsel iyileştirme" den ve riski azaltmaktan çok uzak olduğunu bize göstermektedir. O nedenle kent politikalarını oluştururken; bilimsel veriler ve planlama ilkeleri ışığında, üniversitelerin, meslek odalarının ilgili kurumların ve yurttaşların görüşleri mutlaka dikkate alınmalıdır.

Yapılan açıklamalara göre; Türkiye'de 19 milyon yapı stokumuz bulunuyor. Bunun yüzde 60'ının sorunlu olduğu; en azından yüzde 40'ının yıkılıp yeniden yapılması gerektiği, bunun da parasal büyüklüğünün 500-600 milyar dolar olduğu ifade ediliyor.

Bu çerçevede TOKİ'nin yetkileri hem Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın kurulması hem de ilgili KHK (kanun hükmünde kararname) ile birlikte daha da artırıldı.

Gündemdeki torba kanun tasarısı ile birlikte; başta imar mevzuatı dâhil olmak üzere, Kıyı Kanunu, Mera Kanunu, Köy Arazileri, Kat Mülkiyeti Kanunu ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın yapısında değişiklikler öngörülüyor. Bakanlık neredeyse, yağmayı kolaylaştıracak "padişah" yetkileri ile donatılıyor.

Yağma Düzenini Boşa Çıkaracak Kentsel Politikalar Gerekiyor

Sermaye grupları tarafından kentlerimiz yeniden şekillendiriliyor. Kent topraklarının menkulleştirilmesine ve yağmasına dönük yeni bir örgütlenme modeli geliştiriliyor, ekonomi ona göre oluşturuluyor. İstanbul için 3. Köprü tartışması, 3. Havalimanı, Kanal İstanbul Projesi, Tersaneyi Amire, Karadeniz kıyısına bir milyon nüfuslu yeni bir kent inşa edilmesi vb. projelerin iktidar tarafından gündeme getirilmesi bu politikaların bir sonucudur.

Bu gelişmeler siyasal iktidarın "politik gücünü" artırmasına ve sermaye gruplarının daha da zenginleşmesinin önünü açıyor. Hal böyle olunca uzun süredir uygulanagelen kent politikalarının, kent yoksulları, işsizler ve toplumun diğer katmanları açısından bakıldığında; daha çok yoksulluk, barınma sorunu, adaletsizlik olduğu ve gelişmelerin başka dramatik sonuçlarının da ortaya çıkacağı görülüyor...

Hal böyle olunca, kentleşme meselesi, kent topraklarının yeniden üleşimi-paylaşımı, kent yoksulları, alt gelir grupları, çalışanlar açısından bu politikaların ne anlam ifade ettiği, nasıl çözüleceği sorununu tartışmamız ve toplumcu bir yaklaşımla, çözümüne dönük politikalar geliştirmemiz, hepimizin ortak sorumluluğu olmalıdır. İçinde bulunduğumuz konjonktürde bunun koşulları ve dinamikleri mevcuttur.

Yasal Değişiklikler Yağmanın Kılıfı, Amaç Kentsel Ranta El Koymak

Afet riski altındaki alanlarının dönüştürülmesi yasası, orman arazileri ile ilgili 2B yasası, daha sonra yasallaşan "Bütün Şehir Yasası", İmar Kanununda yapılan değişiklikler, "torba yasalar", TMMOB'yi etkisiz hale getirmek için yapılan düzenlemeler, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın görev ve yetkilerini yeniden düzenleyen KHK'ler ve benzeri uygulamalar siyasal iktidarın kent politikalarının arka planındaki yağmacı anlayışı ortaya koymaktadır.

23 Ekim 2011 tarihinde Van'da yaşanan depremde 644 yurttaşımız hayatını yitirmiştir. Tıpkı 99 Ağustos depremi sonrasında olduğu gibi, deprem sonrası devlet yetkilileri tarafından yapılan açıklamalarda; depremin yaralarının hemen sarılacağı ve evleri yıkılan yurttaşların konut sorunun en kısa sürede çözüleceği ifade edilmiştir. Ardından 6306 sayılı "Afet Riski Altındaki Alanlarının Dönüştürülmesi Yasası" devreye sokulmuştur.

Riskli alan ilan edilen bölgelerde bütün yetki Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na geçmekte ve Bakanlığın bildiriminden sonra 2 ay içerisinde bölgenin boşaltılması gerekmektedir. Yasada getirilen düzenleme ile vatandaşların "yürütmeyi durdurma" hakkı da elinden alınmaktadır. Yasa, katılımcılığı sağlamak yerine ceberrut yöntemler, karşı durulmaz yaptırımlar önermektedir.

İnşaat sektörüne bir yeni yaşam alanı açmak hedefini gözetmektedir. Çok büyük bir kentsel rant hacmine yönetim adına el koymak niyeti vardır.

Yerellik, yerinden yönetim, yetkileri yerele aktarmak ilkeleri tartışılırken, merkezi otorite ile bireyi karşı karşıya bırakan bir uygulamaya yönelinmektedir.

Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Yasa'nın, fiziki riskleri azaltma olasılığı düşük, ancak toplumsal ve kültürel riskleri artırma olasılığı çok yüksektir.

Yurttaşların Mülkiyet Hakları Gaspediliyor

Bu kanunun uygulandığı yerlerde; İmar Kanunu, Turizmi Teşvik Kanunu, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu, Kıyı Kanunu, Mera Kanunu, Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması Hakkında Kanun, Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu, Boğaziçi Kanunu, Askeri Yasak Bölgeler ve Güvenlik Bölgeleri Kanunu, Zeytinciliğin Islahı ve Yabancılarının Aşılattırılması Hakkında Kanun, Orman Kanunu, Umumi Hayata Müessir Afetler Dolayısıyla Alınacak Tedbirlerle Yapılacak Yardımlara Dair Kanun vb. devre dışı bırakılmıştır.

Bu kanun; TC Anayasa'sı ile güvence altına alınan; Madde 2, 36, 43, 57, 63, 127, 138, 169 ifade edilen ve Devletin korumak zorunda olduğu en temel hakları ve ülkemizin en önemli değerlerini yok saymaktadır. Yasa, yurttaşların mülkiyet haklarını da gaspeden despotik ve yağmacı bir anlayışla düzenlenmiştir.

Başkent Ankara'da, Cumhuriyet dönemi mimarlık eserlerinden, 1. derece kentsel sit alanı olan Saraçoğlu Mahallesi 6306 sayılı yasa kapsamında 28 Ocak 2013 tarihinde Bakanlar Kurulu kararı ile riskli alan ilan edildi. Mahallede oturanlar tarafından açılan dava sonucunda, Danıştay 14. Dairesi alınan kararda hukuka uyarlılık olmadığından Bakanlar Kurulu kararını iptal etti. Ancak rant baskısına dayanamayan Bakanlar Kurulu, Danıştay kararını geçersiz kılmak için Yenışehir Mahallesi'ni de kapsam içerisine alarak, yeniden Saraçoğlu Mahallesi'ni Riskli Alan ilan etmiştir.

Basına yansıyan telefon görüşmelerinde; İstanbul'un en değerli arazilerinden olan (Etiler'deki eski Polis Meslek Yüksek Okulu), yaklaşık 32 bin metrekare Arazinin Bosphorus 360'a devriyle ilgili bizzat Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın devreye girdiği, hatta bunun için bir Bakanlar Kurulu kararının çıkarıldığı da tespit edildi. Bakanlar Kurulu, 24 Temmuz 2013'te Resmi Gazete'de yayımlanan bir kararla araziye "afet riskli alan" ilan etti. Böylece arazinin Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na sınırsız yetki veren Dönüşüm Yasası kapsamına sokulması sağlandı. Riskli alan ilanı, Boğaziçi Kanunu, imar ve koruma yasaları gibi 13 ayrı yasaya uyma zorunluluğunu ortadan kaldırıyor. (soL - Haber Merkezi 15 Ocak 2014)

Bütün Şehir Yasası ise yerelleşmenin, yerel demokrasinin gelişmesinin önünde engel teşkil eden, antidemokratik bir yasal düzenlemedir. Yasa ile birlikte, Türkiye'nin idari yapısını değiştirilmiş, 16 olan Büyükşehir sayısını 30'a çıkarılmış, 3000 civarında olan belediyenin 1591'i ortadan kaldırmış, belediye sınırının il sınırı olması ile birlikte, sayısı yaklaşık 16.000 olan köy tüzel kişiliği yok edilerek, yasayla birlikte mahalleye dönüştürülmüştür. Köy statüsünün ortadan kalkması sonucunda tarım arazileri, meralar yapılaşma baskısı ile karşı karşıya kalacak, kırsal yaşam daha da zorlaşacak ve bütün belediye hizmetleri paralı hale gelecektir.

Gezi Parkı/Direnisi: 5532 Eylem, 5513 Gözaltı

İktidarın, İstanbul Gezi Parkı'nda, Topçu Kışlası adı altında AVM yapma girişimi üzerine başta Mimarlar Odası olmak üzere birçok TMMOB bileşenleri, demokratik ve sivil kuruluşlar, gençler, kadınlar ve toplumun bütün kesimleri ayağa kalkmış ve Dünyanın ve Türkiye'nin en büyük toplumsal muhalefeti ortaya koymuşlardır. İktidarın baskıcı ve otoriter tavrı sonucu tepki bütün ülkeye yayılmıştır.

AKP iktidarının baskıcı, otoriter ve buyurgan tavrına karşı bir tepkiye dönüşen, "Haziran Direnişi", önderliğini ağırlıklı olarak 90 kuşağı gençlerin ve kadınların çektiği, toplumun ezilen bütün toplumsal kesimlerini kucaklayan haklı bir eyleme dönüşmüş, İstanbul Gezi Parkı'nda başlayan

eylemler; Ankara, İzmir gibi kentlerin yanı sıra, Türkiye'nin 80 ilinde protesto edilmiştir.

Siyasal iktidar, meydanlarda adalet, özgürlük ve demokrasi taleplerini dile getiren yurttaşların üzerine TOMA'lar, gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırarak, 7 gencimizin ölmesine, onlarca insanımızın sakat kalmasına ve yüzlerce insanın yaralanmasına yol açmıştır. Milliyet gazetesinden Tolga Şardan'ın haberine göre; 28 Mayıs'tan Eylül'ün ilk haftasına kadar olan 112 günlük sürede yaşanan Gezi Parkı sürecinde 80 kentte (Bayburt hariç) 5 bin 532 eylem ya da etkinlik gerçekleştirilmiş, eylemlere yaklaşık 3 milyon 600 bin kişi katılırken, 5 bin 513 kişi gözaltına alınarak haklarında soruşturma başlatılmıştır.

Polisin uygulamış olduğu şiddet sonucunda, Abdullah Cömert, Medeni Yıldırım, Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Mehmet Ayvalıtaş, Ahmet Atakan ve Hasan Ferit Gedik hayatını yitirmiştir. İstanbul'da polisin attığı gaz mermisi ile yaralanan 15 yaşındaki Berkin Elvan hala komadadır ve yaşam mücadelesi vermektedir. Onlarca insanımızın sakat kalmasına ve yaralanmasına neden olanlar hakkında herhangi bir soruşturma açılmamıştır. Sadece Eskişehir'de sivil polisler tarafından dövülerek öldürülen Ali İsmail Korkmaz ve Ankara'da polis kurşunu ile öldürülen Ethem Sarısülük ile ilgili olarak davalar açılmış, katiller yargılanmak yerine neredeyse ödüllendirilmiş ve başbakan tarafından, sorumlular "kahraman" ilan edilmiştir. Toplumda adaletin sağlanması konusunda ciddi kuşku vardır.

Tmmob Yasa Değişikliği İle Cezalandırılıyor

"Gezi Parkı'na sahip çıkan, kent topraklarının yağmasına ve talanına karşı duran, mücadele eden, kamu yararını ve bilimi savunan TMMOB ve bileşenleri, siyasal iktidarın ve çıkar gruplarının hedefi haline gelmiştir.

İmar Yasası'nın 8. maddesine eklenen (ı) bendi, meslek odalarının çok önemli bazı yasal yetkilerini ortadan kaldırmaktadır. Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'nda bilim eseri olarak tanımlanan mimari projelerin eser olup olmadığı, Bakanlık bünyesindeki bir Estetik Kurul'un keyfine bırakılmaktadır.

Söz konusu düzenlemelerin; 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası, 4117 sayılı Edebiyat ve Sanat Eserlerinin Korunmasına Dair Bern Sözleşmesi'nin Kabulüne Dair Yasa'dan ve İnsan Hakları Evrensel Beyanname'si'nden kaynaklanan en doğal ve evrensel bir hak olan mimarların eser sahipliği hakkını, İmar Yasası yoluyla ortadan kaldırmaya yönelik olduğu görülmektedir.

"Operasyon" bunlarla sınırlı kalmamış, Orman ve Su İşleri Bakanlığı tarafından Orman Mühendisleri Odası'na

idari ve mali denetim yapılacağına ilişkin 7 Kasım 2013 tarihinde Bakanlar Kurulu Kararı yayımlanmıştır. Bunun ardından, 17 Aralık 2013 tarihli Resmi Gazete'de bu kez Mimarlar Odası'nın da içinde bulunduğu 11 meslek odasının Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından idari ve mali denetiminin yapılacağına ilişkin Bakanlar Kurulu Kararı yayımlanmıştır.

TMMOB'nin idari ve mali açıdan bakanlığa bağlandığı 17 Aralık 2013 tarihinde; kamuoyu tarafından "Asrın Soygunu" olarak nitelenen ve birçok bakanın, bakan çocuklarının ve bürokratların isminin geçtiği "yolsuzluk ve rüşvet" soruşturmaları patlak vermiştir. Ortaya konan "yolsuzluk ve rüşvet" dosyalarının; daha çok imar planlarının yapılındaki usulsüzlük ve hukuka aykırılıklar ve kentlerin yağması ile sonuçlanan imar uygulamaları üzerinde yoğunlaştığı görülmüştür. 17 Aralık 2013, bir anlamda yağmanın ve "Kirlili İttifak"ın ortaya saçıldığı gün olarak tarihe geçmiştir. Bu gelişmeler üzerine, diğer bakan çocukları ile birlikte oğlu soruşturma kapsamında gözaltına alınan Çevre ve Şehircilik Bakanı, istifasını açıklarken, yapılan, plan değişikliklerinin talimatının Başbakan tarafından verildiğini itiraf etmiştir.

Yerel Seçimlerde Solun Görevi

17 Aralıkta ortaya saçılan "pislikler", usulsüz yapılan plan değişiklikleri, kişiye özel emsal artışları, kamu arazilerinin

yağmalanmasına göz yumulması vb. konularda, bugüne kadar meslek odalarının verdiği mücadelenin haklılığını da ortaya koymuştur.

Aralık 2013 Türkiye'sinde, ülkeyi yöneten AKP ve ona destek veren yağmacı, gerici, çıkarıcı ittifak dağılmaya başlamıştır. O nedenle 2014 yılı Mart ayında yapılacak seçimler AKP iktidarını sarsmak ve toplumumuzu baskıcı bir yönetimden kurtarmak açısından çok önem taşımaktadır.

AKP'yi yerel seçimlerde sarsacak yapı ise hiç kuşkusuz, solun, sosyal demokratların ve sosyalistlerin, Demokrasi, Özgürlük ve Barış isteyen kesimlerin, hiçbir önkoşul öne sürmeden, AKP iktidarına karşı ortak hareket etmesinden ve birlikte mücadeleyi omuzlamasından geçmektedir. Bu mücadelede bütün siyasal kesimler ortak sorumluluk taşımalıdır. Asıl olan ülkemizin geleceği, esenliği, barışın daim kılınması ve Demokrasi içerisinde sorunlarımıza ortak çözüm üretilmesidir. Bunun mutlaka başarılması için Yerel Yönetim Politikalarının gözden geçirilerek, halkın çıkarı açısından ortaklaştırılması gerekmektedir.

Genel yönetimde demokratik bir iktidarın kurulabilmesi için; yerel seçimlerde İzmir, Antalya ve Aydın'ın yanı sıra İstanbul, Ankara, gibi büyükşehirler mutlaka kazanılmalıdır ve bunun başarılmasının koşulları vardır. Yerelde başarılı olmak için öncelikle, politik programın oluşturulması sürecinde, toplumun örgütlü kesimleri ile bir araya gelmek, mücadeleyi ortaklaştırmak ve sokağı örgütlemek önem kazanmaktadır.

Geçmiş belediyeçilik deneyimlerinde dikkate alınarak "HALKÇI, TOPLUMCU BELEDİYEÇİLİK" programı, birlikte zenginleştirilmeli ve halkın demokratik iktidarına giden yolda ortak akıl "politik tercihler"imizin önünde tutulmalıdır.

Çalışmalara halkın etkin katılımını sağlamak üzere, üniversitelerin, meslek odalarının, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin, sivil toplum kuruluşlarının, semt derneklerinin ve muhtarların temsilinin sağlanacağı tartışma platformları oluşturulmalı, mahalle forumları ve mahalle meclisleri daha sonra; karar süreçlerine katılan, yerel yönetimlerin politikalarını ve uygulamalarını denetleyen HALK MECLİSLERİ'ne dönüştürülmelidir.

Bilgi Notu:

Afet Riski Altındaki Alanların Dönüşümü ile ilgili 6306 Sayılı Kanun, CHP tarafından Anayasa Mahkemesi'ne götürülmüştü. 28 Şubat 2014 tarihinde Anayasa Mahkemesi (AYM) 6306 sayılı yasanın bazı maddelerini iptal etti.

Hak mücadelesi açısından önemli bir kazanım. İptal kararı, en azından yurttaşların mülkiyet haklarını Anayasal güvence altına almış olan yürürlükteki yasaları tekrar geçerli kılmış durumda. 6306 sayılı yasa kapsamında "riskli alan" ilan edilen bölgelerdeki mülk sahipleri AYM kararı gereğince yürütmeyi durdurma talebinde bulunabilecek ve anayasa ile teminat altına alınmış yasal haklarını kullanabilecekler. Bu kapsamda Ankara Saraçoğlu Mahallesi dava süreci de yeni bir boyut kazanmış oldu. Tabii ki hukuken doğru olan yasanın tamamının iptal edilmesi olmasaydı.

Ankara'da Azaldıklarımız

Emine Onaran İncirlioğlu

Yıllar önce bir öğrencim vardı, Kamer Özaydan. Daha birinci sınıfta, bir gün temel tasarım stüdyosunda masa başı kritiği verirken kulağıma eğildi: "Hocam, ben Hristiyanım!" dedi. Neden bunu söyleme gereği duydu bilmiyorum ama bana güvendiğini, yakın ve kendisi olmak istediğini düşünmek istedim. Disiplinli, çalışkan, dikkatli, özenli, pırıltılı bir öğrenciydi. Sınıfın en iyilerindendi, hemen gözüme girmişti. Benden nasıl bir tepki bekleyebileceğini düşündüm. Ne şaşırılacak, tuhaf bir durummuş izlenimi yaratmak istedim, ne de bana özel olarak söylediği bir şeyi önemsemediğimi zannetmesini... Keşke kulağıma fısıldamasını gerektirecek koşullarda yaşıyor olmasaydık diye düşündüğümü hatırlıyorum...

Bir daha bu konuda konuşmadık, ta ki 2014 Ocak'ında Ankaralı Ermeniler ile ilgili değinilerimi yazmaya karar verinceye kadar. Birkaç hafta önce uzun bir Skype konuşması yaptık, telefonlaştık, yazıştık. Yıllar önce benim zihnime kazınan bu olayı hatırlamıyordu. Kamer, 1977 Ankara doğumlu. Evli. Dört yaşında bir oğlu var. Aydınlikevler Lisesi'nden sonra Bilkent Üniversitesi Peyzaj Mimarisi ve Kentsel Tasarım Bölümü'nü bitirip çeşitli inşaat ve dekorasyon firmalarında çalışmış. Halen Ankara'da, çocukluğundan beri yaşadığı Subayevleri'nde oturuyor.

Bu değininin ikinci kahramanı Paskal Törenli

ile ortak bir dostumuzun aracılığıyla yeni tanıştık.* Harbiye'deki evlerine gittim görüşmek için. Eşiyle beni karşılayıp ağırladılar, ne zamandır fırsat bulup alamadığım Ankaralı Ermeniler Konuşuyor kitabını** hediye ettiler. Törenli, 1951-52 yıllarında, ilkokul 5. sınıf öğrencisiyken Ankara'dan İstanbul'a, Pangaltı Lisesi'ne gitmiş, sonra da hep İstanbul'da yaşamış. İstanbul Üniversitesi'nde psikoloji okumuş. Ardından, zaten yarı-zamanlı ders verdiği ve yatılı öğrencilerden sorumlu olduğu Pangaltı Lisesi'nde Ermenice ve psikoloji öğretmenliği yaparak, emekliliğine kadar çalışmayı sürdürmüş. Bir kızları var; hukukçu, İstanbul'da bir vakıf üniversitesinde öğretim üyesi, evli ve yeni anne. Paskal Törenli'nin Ankara'yla ilişkisinin kalmadığını düşünebilirsiniz. Annesini kaybettiğinde zaten iki yaşındaymış. Şimdi artık babası, teyzeleri, dayısı, geçen yıl vakitsiz giden kız kardeşi de hayatta değil. Aile büyükleri gittikçe azalmış ama hâlâ bir ayağı Ankara'da. Sık sık çeşitli vesilelerle akrabalarını ziyaret ediyor. Bu aralar bir düşün için yine Ankara'ya gitme planları var, amcasının oğlunun torununun düğünü. İlişkiler korunuyor.

Törenli de Özaydan da Ermeni, ikisi de Ankara'lı

* Paskal Törenli ve Kamer Özaydan'a teşekkür borçluyum. Antropoloji eğitimimden gelen alışkanlık ve etik kaygıyla, adlarını açık olarak yazıp yazmama konusunu kendilerine bıraktım. Her ikisi de yazmamda bir sakınca olmadığını söylediler. İçim neden hâlâ rahat değil?

** Balancar, Ferda (Der.). Sessizliğin Sesi III: Ankaralı Ermeniler Konuşuyor. Hrant Dink Vakfı, İstanbul, 2013.

ama nesil farkı yanı sıra pek çok noktada ayrılıyorlar. "Ankara'da Ermeni var mı?"*** diyecek kadar Ermenilerden bihaber olanlar, Ermeni cemaat(ler)inde bu kadar çeşitlilik olduğunu bilemezler elbet. Biz insanlar, ötekilerimizi genelleştiririz; kendimize tanıdığımız karmaşıklık, değişkenlik hakkını ötekimize tanımayız nedense.

Nasıl Ermeni, nasıl Hristiyan? Kamer öğrencimken Ermeni olduğunu tahmin etmekle birlikte, mezuniyetinden sonra Facebook arkadaşı oluncaya kadar, Ermeni olduğunu da, tam olarak "nasıl bir Hristiyan" olduğunu da bilmiyordum. Ermenilerin "aslen" Gregoriyen olduklarını, Ankara'nın "tarihsel olarak Katoliklerin merkez üssü"**** olduğunu, bir kısım Ermeni'nin de Protestanlığa ihtida ettiğini başka bağlamlardan biliyorum ama Kamer'in Gregoriyen olduğunu yeni öğrendim. Törenli ise Ankaralı Ermeni Katolik diye biliniyor ama sadece baba tarafı Ankaralı ve Katolik; anne tarafı Gregoriyen. Ankara'ya Yozgat'tan gelmişler, "1915 sebebiyle." Yozgat merkezden; Çitanoğlu, Yozgat diyorlar o zaman.

Kamer Özaydanlı ile Paskal Törenli'nin ortak yanları, ikisinin de Hrant Dink Vakfı'ndan yeni çıkan, Sessizliğin Sesi dizisinin üçüncü cildi Ankaralı Ermeniler Konuşuyor kitabının dışında kalmış olması. Kitabının hazırlıkları sırasında Kamer'in babası ve amcası ile görüşmüşler, ancak "Orda daha çok Katolik Ermenilerinden bahsediliyor-biz Gregoriyeniz mezhep olarak. Gregoriyen Ermenilerinden biraz daha alt tabaka gibi, Katolik Ermenilerinden biraz daha üst tabaka, elit diye bahsediliyormuş. Babamlarla konuşulmuş ama pek yer verilmemiş" dedi, kırgın değilse de biraz buruk bir tonda. Törenli'nin kitapta yer almaması ise anonim kalmasının imkânsızlığından kaynaklanmış. Araştırmada "konuşan" Ankaralıların adını kitapta vermeme kararı almışlar. Oysa Törenli'nin hikâyesi, adını vermese de, kimliğini açık etmeye yeteceği için projenin dışında kalmış.

Hangi Ankara?

Paskal Törenli'nin çocukluğunun Ankara'sında "Tabakhane Mahallesi" var-Bentderesi'nin üstü, "aşağıdan Hisar görünür." Şimdi Roma Hamamı'nın bulunduğu yerdeymiş evleri. Kardeşleri ve komşularının çocukları gibi o da Necatibey İlkokulu'na gitmiş. Sonra, Anafartalar var-yaz tatillerinde "işe koyarlarmış" akrabaların yanında. Kuyumcуда, ecza deposunda, Devrim Okulu'nun karşısında terzi malzemesi satan eniştesinin dükkânında çalışmış. Yaz tatillerinde Aktepe'ye büyük teyzesinin bağ evine giderlermiş. "Aktepe, Keçiören'in şose tarafı. Keçiören'e giderken ikiye ayrılır yol. Şose derler sağ tarafa; sola giden asfalt. Orda Dutluk durağı vardır. Oradan indikten sonra, yürüyerek gidilirdi Aktepe'ye. Günde bir kere mi, iki kere mi ne gelirdi otobüs oraya da ama ekseri Dutluk'tan çok gelen otobüs olduğu için Dutluk'tan biner, gidip gelirdik. Yazın orada bağ bahçesi olan evler kiralanırdı, yazlık gibi. Elektrik yok tabii, gaz lambası var." Paskal Törenli'nin, "hem Ermenice öğrenir, hem daha iyi okuyabilir" diye İstanbul'a gönderilmesine önyak olan Agop Dilaçar-Artayan; A. Dilaçar diye bilinir-bazı hafta sonları eşiyle Aktepe'ye gelirmiş. Bahçede oturur konuşurlarmış. Teyzesi çok marifetli; Yozgat su böreği, mantı yaparmış. Törenli İstanbul'a gittikten sonra

*** Beyza Kural'ın, Ankaralı Ermeniler Konuşuyor hakkındaki yazısının başlığı ("Ankara'da Ermeni Var mı?" BİA Haber Merkezi, İstanbul, 30 Aralık 2013, <http://www.bianet.org/bianet/insan-haklari/152469-ankara-da-ermenivar-mi>).

**** Beyza Kural'ın bianet'teki yazısında alıntılanmış.

aile Keçiören'e taşınmış. Bir kısmı hala orda oturuyor ama bir kısmı Kavaklıdere'ye, Çankaya'ya -dayısı hayattayken, Güniz Sokak'ta Süleyman Demirel'in evinin karşısında oturmuş, mesela-, bir kısmı da Çayyolu gibi, Ankara dışındaki yeni semtlere dağılmış, villalarda oturuyor.

Kamer'in kökenleri de eski Ankara'da. "Bizimkiler Ziğirli. Sincan, Ziğir diye geçer. Bizim orada bir köyümüz varmış."-İstanos da denilen Sincan, Ermenice Zîr. Adana'dan gelmişler Ziğir Vadisi'ne, "uzun yıllar orada yaşamışlar" dedesi savaş döneminde değirmencilik yapmış. Sonra Uğrak Lokantası'nda garson olarak çalışmaya başlayınca, İtfaiye Meydanı'na taşınmışlar. "Oraya Hacıdoğan der bizimkiler." Uğrak Lokantası, hâlâ duruyor: Dışkapı'dan Ulus'a doğru, Heykel'e gelmeden sağda yer alan Vergi dairesinin yanındaki lokanta. Ziğir'de geride bıraktıkları köylerine "göçmenler" gelmiş. "Göçmenleri oraya yerleştirmişler. Nerden gelmişler bilmiyorum. Ama onlar da, 'bunlar gayrimüslimlerin evi' diye kullanmamışlar. Bizim evleri söküp, yıkıp, gecekondu yapımışlar. Penceresini almış, birşeyini yapmış, öyle derme çatma." Ardından bir kooperatife katılarak Subayeveri'ne taşınmış aile: "Subayevleri'nde şimdi babamların oturduğu yerler hep garson evleriymiş." O zamandan beri de aynı semtte oturuyorlar, Kamerler, annesi-babası, yine evli olan ağabeyi ve ailesi yanı sıra küçük bir Ermeni cemaati: "Subayevlerinde biz beş-altı aileyiz." Annesinin cemaatten üç-beş arkadaşı var mahallede, ev hanımları, birbirlerine gidip geliyorlar; ağabeyinin oğlu mahalle okulunda okuyor. Elbet Kamer'in Ankara'sı daha geniş: Üniversite'yi okuduğu Bilkent'e, şimdiki iş yerinin bulunduğu Çankaya'ya uzanıyor. Ancak, ev merkezli bir yaşantısı var: "Akşam dışarı çıkan bir aile yapımız yok. Ben zaten hep öyle bir insandım. Evimi çok seven bir insanım. Evden çıkmasam bile olur yani."

Asimilasyon: "Yabancılarla" evlilik ve dil meselesi

"Ankara'da Ermeni var mı?" sorusunun arkasında "Ermeniler İstanbul'da olur, Ankara'da vardiysa da o eskidendi." anlayışı yatıyor. "Azalıyorlar" diyor Kamer, "mesela, benim eşim Müslüman. Arda'nın din hanesinde Hristiyan yazıyor ama, eşiniz Hristiyan değilse bizim mezhepte, oğlunuz vaftiz olmaz. Yani, önce benim eşimin din değiştirmesi, kilise nikâhının olması lazım, ritüel olarak. Ondandır benim oğlum vaftiz edilecek, mesela." Ne olacak peki? "Benim eşime kalırsa iş, o din değiştirir açıkçası, böyle birşey için. Çok öyle Müslümanlığı yok. Ama kayıvalidem ne der, onu bilmiyorum. Vaftiz olmazsanız, bizim kendi mezarlığımıza da gömülemesiniz. Öyle garip garip dini kurallar var. Ha, tabii şöyle birşey var: Arda büyüdüğü zaman Hristiyanlığı seçecek mi? Değiştirebilir mi? Onu da bilmiyorum yani. Biraz onun kendi tercihi bu." Şimdilik Arda'nın dinden bütün anladığı bayram! "Bayramları kutluyoruz. Hatta bizim Arda o açıdan çok şanslı, herşeyi duble kutluyor. Hem Müslüman bayramlarını kutluyor, hem Ermeni bayramlarını kutluyor. Biz mesela yılbaşını ayın 6'sında kutluyoruz. Paskalya var. O Arda için güzel bir ritüel, çünkü orda hep hediye geliyor."

Paskal Törenli'ye göre, "tamamen" asimile olmamışlar ama Ankara'daki çoğu Ermeni, "Ermeniliğinin farkında değil. Biliyor, 'Hristiyanım ben' diyor, 'ismim de Ermeni,' diyor, gönülden bağlı, ama kültür yok. Dolayısıyla pek haberdar değiller." Törenli'ye göre öyle görünüyor ki "zamanla, sayının az oluşu ve daha dışa dönük bir hayat yaşanmış olması, artan yabancı evlilikler" nedeniyle asimilasyonun kaçınılmaz olacak.

Kamer'in de eşi "Müslüman", Törenli'lerin haftaya Ankara'da gidecekleri düğündeki gelin kız da, kendi kızlarının kocası da. Daha bireysel artık insanlar; sırf cemaatleri korumak için grup içinden evlenmiyorlar. "Aynı şey, Fransa'da, Amerika'da, şurda burda yaşayan

Ermeniler için de vârit oluyor. Nerde yaşıyorsa, orda evlilikler, oranın kültürüne adaptasyon haliyle oluyor.” diyor Törenli. Gerçi Ankara Ermenilerinin Antakya’dan “gelin alma” geleneği varmış. Samandağ’dan, bildiğim kadarıyla halen Türkiye’deki tek Ermeni köyü olan Vakıflı köyünden “Ankara’da gelinlerimiz vardır. Oradan çok alınır gelin-Vakıflı köyünden” diyor Kamer; ama “yabancılarla” evlilikler daha sık görülüyor.

Evlendiklerinde, Kamer eşiyle okula gelmişti. Eski öğrencimiz, oğlumuz, gelin getirmişti! Bölüm sekreterliğinde karşılaşmış, oturup konuşmuştuk. Eşi de “Hristiyan” mı diye merak etmiştim, ama sormamıştım o zaman. Şimdi, yıllar sonra, Müslüman olduğunu öğrenince sorma sırası geldi: “Aileden herhangi bir tepki geldi mi bir

Ermeni ile evlenmediğin için?” Babası olumlu karşılamış. “Annem çok isterdi-benim ağabeyimin eşi mesela Ermeni, o İstanbul’dan gelin aldı; öyle denk geldi. Annem ilk başta çok istiyordu ama babam, ‘çocuk ne istiyorsa o olsun.’ dedi. Bizim tarafta çok sıkıntı olmadı.” Eşinin teyzelerinden birisi Alman’la evli olduğu için aile alışkınmış anlaşılan; o tarafta da sorun çıkmamış. “Öyle çok muhafazakâr bir Müslüman aile değil zaten kayınbabamlar. İskenderunlular. Kayınpederim Ankaralı ama İskenderun Demir Çelik’ten emekli. Kayınvalidem de orada Ziraat Bankası’nda çalışmış uzun yıllar. Tabii, orada belki İskenderun’un verdiği bir rahatlık olabilir.”

Sadece Ermeni ile evlenmek yeterli değil asimile olmamak için. Biraz da kişilik, yapı meselesi etnik kimliği korumak için çaba gösterebilmek. “Ben öyle çok cemaate bağlı olan bir insan değilim. Bizim jenerasyon da gitgide birbirinden

uzaklaşıyor. Çok yakın akrabalarım ile bile çok görüşmüyoruz,” diyor Kamer. Israr ediyorum: Bu cemaate bir aidiyet hissettiğine göre, üzüntü duymuyor mu bu durumdan? Birşeyler yapmak istemiyor mu bu konuda? Oğlunun din hanesine Hristiyan yazdırıyor yazdırmasına ama, “çok da çabamız var mı diye sorarsanız, yok hocam” diyor. Ağabeyi Ermeni cemaati içindeki sosyal ilişkilerine daha meraklıyken, Kamer için akrabalarını arayıp sormak bir “angarya.” Yılbaşında birkaç kuzeni ile konuşmak yetiyor: “Çok arayıp soran da bir insan değilim; belki yapım bu. Babama çekmişim biraz; babam da öyledir.” Gerçi annesinin de aileyi, akabaları bir araya getirmek için çok çabası olduğunu düşünmüyor ya... “Hayat gaillesinden mi, hayatın zorlaşmasından mı? Hayatımıza bakıyorum eşimle. Ben sabah çıkıyorum, işe gidiyorum, akşam geliyorum. Cumartesileri de çalışıyorum. Bir koşturma. Arda’nın [oğlu] geleceğinin garantisi için... Onlar mı ağır basıyor?”

Belki asimilasyon hızlanıyor ama, bir önceki nesilde Ermeni ve Müslüman çocukların mahallede birlikte oynaması sayesinde yaşadıkları kaynaşma da, orta sınıfın değişen yaşam biçimiyle zorlaşıyor gibi. Arda arkadaşının evine gidip playstation oynuyor, örneğin. Paskal Törenli’nin hatta Kamer’in çocukluğundaki gibi mahalle arkadaşları yok Arda’nın. “Çocuğu sokağa da çıkartmıyoruz ki oynasın,” diyor babası; “birşey olacak, araba çarpacak diye kapının önüne bile çıkamıyor”. Halbuki Paskal Törenli’nin çocukluğu mahallede geçmiş. Akşam babaları eve gelinceye kadar, Müslüman mı, Katolik mi, Gregoriyen mi olduklarını bilmeden, hep beraber oynamış çocuklar. Okulda din dersi seçmeli olduğu halde, sınıftan ayrılmaz, Müslüman çocuklarla birlikte okurlarmış. Sadece haftada bir gün Hisar’daki Fransız Katolik Kilisesi’ne, Pazar okuluna gittikleri zaman Müslüman çocuklardan ayrılırlarmış.

Ankara Ermenilerinin çoğu Ermenice konuşmuyor. “Babam üç sene gitmiş Ermeni okuluna, sonra yanmış okul,” diyor Törenli. Şimdiki Hal’in bulunduğu, o zamanlar Karaoğlan dedikleri bölgede bulunan okul Karaoğlan Çarşısı yangınında yanmış. Ermenice öğrenimini sürdürememiş o zamanki çocuklar. Zaten okul dışında Türkçe hakimmiş Ankara’nın Katolik Ermenileri arasında; “aile içinde, birbirleriyle, arkadaşlıklarda falan Türkçe konuşuyorlar.” Osmanlıca yazmak zor olduğu

için, bilenler, o dönem, Ermeni alfabesiyle Türkçe yazarlarmış. Hiç Ermenice bilmeyen Paskal Törenli Pangaltı Lisesi’nde az sıkıntı çekmemiş: “Hazırlık sınıfı yoktu. O şartlarda Ermenice öğrendim ama nasıl öğrendim. Türkçe kültür dersleri dışındaki bütün dersler Ermenice görülüyordu.” Türkçe derslerine sıra gelse de “bir nefes alsak” diye beklediğini hatırlıyor. Sonra, Ermenice öğretmeni olacak kadar hakim oluyor ana diline. Önce Pangaltı Lisesinde sekreterlik, sonra anaokulu öğretmenliği yapan eşi Seta’nın da Ermenice sıkıntısı yok. Evde karı-koca iki dilde de konuşuyorlar. Kızları Maral, İstanbul’da Fransız okulu Lycée Français Pierre Loti’ye paralel olarak devlet okulunda, Galatasaray Üniversitesi’nde ve Fransa’da okumuş, halen İstanbul’da yaşayan hukukçu, akademik, bir dünya vatandaşı. Entegre olmuş ama asimile olmamış.

Kamer’in babası da anadilini öğrenmek için İstanbul’a gidenlerden: “Uzun yıllar İstanbul’da okumuş yatılı olarak-ilkokul, orta okul. Liseye kadar.” Kamer’in Ermeni aidiyeti dilinden okunuyor: “Bizim Ermeni okullarından bir tanesinde; Karagözyan galiba. Taşradan falan gelen çocuklar orada yatılı bakılıyor. Çünkü babamın, dedemlerin, öyle çok iyi bir durumları yokmuş. Ankara’dan üç kişi gitmişler. Bir tek babam liseye kadar okumuş. O konularda ... tuttuğunu koparmaya çalışmış.” Annesi zaten İstanbul’dan gelmiş. “İlkokul mezunu ama bütün okulunu İstanbul’da okumuş ve Ermeniceyi biliyormuş” diyor Kamer. Yine de, “Ermenice konuşmazlardı evde.”

Peki sen Ermenice biliyor musun? diye soruyorum Kamer’e. “Çok az, evde annem babam hiç konuşmadığı için.” Niye peki? Babası o kadar meraklıymış, İstanbullara gitmiş okumak için. Annesi de biliyormuş. Neden öğretmemişler çocuklarına? Kamer’in yanıtı pragmatik: “Tercih etmemişler herhalde. Çok da kullanılmayacağını düşündükleri için.” Halbuki Ermenice öğrenmek için başka fırsatları da varmış Kamer’in: “Anneannemler eski İstanbullu. Kınalıadalı esasında. Zaten Kınalıada bizim cemaatin olduğu yerdir. Ermenilerin yazlık evi Kınalıada’dadır-İstanbul Ermenilerinin. Anneannem Kınalıada doğumlu. Amcası papaz. Koyu bir aileden gelen bir İstanbul hanımefendisiydi. Sonra çalışmış uzun yıllar,

devamı 18/19. sayfada

Etnik Kimlik Ne Ola ki?

Toprak Çınar

Çok yıllar önce ne sebepten anımsamıyorum herkes bir yerlerden geldiklerini. Bir şekilde Anadolu’ya Balkanlar, Kırım, Gürcistan, gibi yerlerden göç ettiklerinden ya da Arap, Türkmen, Ermeni, Rum ve şu an aklıma gelmeyen kökenlerinden söz eder, mutlaka etnik bir köke bağladıklarında aklıma düşen soru “acaba biz nereden geldik?” sorusuna yanıt aramaya başladım. O zamanlar dedelerim, ninelerim, babam ve köyden büyükler hayatta idi. Ancak sorularına aldığım genel yanıt “Biz bir yerden gelmedik hep buradaydık yavrum şeklinde oldu. O zamanlar bu sorunun peşini bırakmıştım. Ancak kendime bir etnik köken bulmalıydım. Zira sohbetler sırasında “ezik” kalmak istemiyordum. İlk zamanlarda Anadolu’lu olduğumu söyledim.

Ama madem hep buradaydık ve bir yerden gelmemişiz o zaman etnik köken ve nerelisin sorularına verecek yanıtı kendim bulmuştum. Önce Hitit sonra Frigyalı oldum. Ne yalan söyleyeyim bu yanıtlarımla epey ilgi uyandırdım.

Köyümüz Ankara’ya 70 km uzaklıkta bir köy. Gerçek bir Orta Anadolu köyü. Yolu suyu elektriği vs diğer alt yapısı çok sonra yapıldı. Hatta evin damında çok kere loğ taşı (kış aylarından ve yağmurlardan sonra damın kabanran toprak yığınlarını sıkıştırmak için kullanılan insan gücü ile ittirilen-çekilen silindir) çektiğim-ittiğim olmuştur. Çatı yapıldığında çok sevinmiştim.

Ancak sonra sonra küçük çaplı araştırmalarım devam etti. Edindiğim bilgi ve izlenimleri paylaşayım.

Köyümüze çok yakın ve artık neredeyse hiç iz kalmamış bir “Gavur Mezarlığı” var. Soy isimleri güncel ve yorumdan uzak.

Oldukça tutucu ve hatta yobaz denilebilecek kadar dindarlık hakim. Ama bir yandan çok aydın düşünceler ve davranışlar devam ediyordu çocukluğumdan anımsadığım kadarı ile. Cami duvarında yazan tarih 1950 ler. Çok güzel mimarisi olan köy evleri var hala. Hele bir çeşmesi var oldukça eskiye, 1200 lü yıllara ait olduğu söylenmiş. Eskiden çok güzel bağlar vardı. Artık çok azlar ve buradan elde edilen üzümünden genelde pekmez yapılıyor artık.

Evet sonradan tekrar merak salıp soruşturmaya başladım. Ama hep aynı yanıtları aldım. Hep buradaydık ya da yakın iki köyden gelip burada yeni bir köy kurulduğu gibi şeyler söylendi. İş erinden meraklı bir arkadaşım ile yaptığımız sohbetler sırasında bu konuyu konuşurken kendisinde bir kaynak olduğunu mutlaka Orta Asya’dan göç etmiş bir boydan gelmiş olabileceğimiz söyledi. Ancak bizim köy

ve soyadlarından bir sonuç çıkmadı.

Bu sefer Anadolunun kadim halklarından Emeni olabileceğimize kanaat getirdim. Bu konuyla ilgili köyde pek konuşulmuyordu. Ancak geçen yıllarda bir bayram ziyaretinde köy evimize gelen komşularla yaptığımız bir sohbet sırasında 50-60 yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir teyze benim Ermeni olabileceğim ile ilgili düşüncelerimi destekledi. Böylece bugüne kadar pek dile getirilmeyen ama benim gerçek olduğuna inandığım bu durumun gerçekliği ile ilgili hislerim kuvvetlenmiş oldu.

Bu konudan her söz edildiğinde aklıma gelenleri sizinle paylaştım. Aslında nereden geldiğimizin kökenimizin ne önemi var bilmiyorum. Yaşamaya çalıştığımız bu dünya, kent ve yakın çevremizi yaşanılabilir tutmaktan gayri hiçbir gailemiz olmasa ne güzel olurdu.

parasını kazanmış. Matbaada çalışmış. İlginç bir kadın. Bütün yaz tatillerim onun yanında geçmiştir. Onlar da çok konuşmazlarmış ki öyle bir kulak dağarcığım yok." Oğulları Arda'nın Ermenice öğrenme olasılığı daha da zayıf; annesi zaten Ermeni değil. Hemen fiyaka satmak için bildiğim bir kaç Ermenice kelimeyle lügat paralıyorum. "Arten, 'zaten' demek, biliyor musun?" diyorum. "Bak işte hiç bilmiyordum onu. Benim de bildiğim birkaç kelime vardır ama, unutuyorum kullanmadıkça... Ama isterdim," diyor, "niye konuşmamışlar bilmiyorum." Fiyaka satma çabalarım sonuç veriyor: "Aslında siz benden daha çok bilgiye sahipsiniz diyebilirim. Çok öyle araştırıp okuyan bir insan da değilim. Babam çok okuyan bir insanmış ama bize geçmemiş. Ağabeyim de öyle ben de. İncil'i bile çok doğru düzgün okuduğum söylenemez." Kamer'in de ağabeyi Murat'ın da isimleri "ele vermiyor" Ermeniliklerini-ya da Hristiyanlıklarını. Oysa bir önceki nesilde, annesi-babası gibi, kuzenlerinin de Kamer'in deyişiyle "ağır" ya da "koyu" Ermeni adları var: Kevork, Garabet, Antranik. Kamer'e dedesinin adını, "göbek adı" olarak koymuşlar: Agop-ama nüfus cüzdanında yazmıyor.

Yine de, Ankaralı Ermeni cemaatinin geri dönüşü olmayan asimilasyonundan söz edemeyiz. Ağabeyi de Kamer gibi çok az Ermenice bildiği halde, İstanbullu Ermeni olan eşi sayesinde, 10 yaşındaki oğulları Aksel'le annesi, babaannesi ve anneannesi Ermenice konuşuyor. Aile, bir nesil atlasa da anadiline dönebiliyor.

Ermeni mi, Hristiyan mı? Ankaralı Ermeniler kitabının tanıtma yazısında okumuştum: "Azınlığın azınlığı" oldukları için Katolik Ermeniler kendilerini tanıtırken "Katoliğiz; Ermeni değiliz," diyorlarmış. Paskal Törenli de, "cemaat içinde biz iki kere azınlığız" diyor. "70.000 civarında Ermeni olduğu söyleniyor. Kesin bir sayı yok tabii. Ama 2.000-2.500 Katolik var." Törenli ailesinin "aşırı bir dindarlıkları" yokmuş, "vecibelerini gerektiği kadar" yerine getiriyorlarmış, "bayramdan bayrama." Törenli'nin dediğine göre, Ankara'da, Gregoriyenler Ermeni Katolikleri "züppe" olarak stereotipleştirmiş. "Kendilerini Fransız zannediyorlar" derler, pek iyi geçinmezlermiş. Katolikler de Gregoriyenlere

"Ermeni" dermiş-"sanki kendileri değilmiş gibi." Törenli'nin anlattığı birkaç hikâye bu antagonist tavrı esprili bir şekilde örnekliyor: "Bir Katolik kadın demiş ki, 'Ermeni kilisesinin önünden geçerken ayağıma diken batsa eğilip çıkarmam.' Eğildiği zaman Gregoriyen kilisesine saygı için eğilmiş olacak ya! Bu kadar fanatik." Bir de Hisar'daki Fransız Katolik Kilisesi'nde yaşayan Zangoç'un hanımı var, Verjin: "O kadın için derlerdi ki, nüfus sayımında gelmiş memurlar, milliyet filan soruyorlar, 'Katolik milleti' diyormuş. 'Yahu kardeşim, anladık, Katolik ama' diyormuş memur, 'ne Katoliği?' 'Sen,' diyormuş, 'yaz! Katolik milletinden Çöteoğlu' Çöteoğlu mu, Çöteyan mı... Bir türlü Ermeni olduğunu söylemiyor." Kamer, Gregoriyen-Ermeni hasımlığı konusunda herhangi bir şey söylemiyor, ama doğma büyüme Ankaralı olduğu halde hiç bir Ermeni Katolik arkadaşı, hatta tanıdığı yok.

Anlaşılan "azınlığın azınlığı" olmakla ilgisi yok Hristiyanlığı ön plana çıkarmanın; çünkü "azınlığın çoğunluğu"na mensup olan Kamer de kendini Ermeni değil, Hristiyan olarak tanıtıyor: "Ben genelde "Hristiyan" derim, "Ermeniyim" demem. Çünkü Ermenilik hakikaten bizim ... Şöyle bir sıkıntı var Ermenilerde: Hep piyon olmuşlar ya Osmanlı döneminde -Ermeniler ön plana sürülmüşler Haçlı Seferlerinde filan- onun için belki, Türkiye'de Ermeni dediğiniz zaman insanlar biraz daha farklı bakıyor. Ama Hristiyanız dediğiniz zaman daha geniş bakıyorlar." Babası da, anlaşılan, dışarıya karşı Ermeni olarak görünmemesini daha uygun bulmuş. "Hatırlıyorum, benim ilk resimli hüviyetimde 'Ermeni' yazıyordu, babam onu hafifçe silip 'Hristiyan' yazmıştı. Niye yazmıştı, onu da çok bilmiyorum işin açıkçası." diyor.

İstanbul üzerinden Ankara Ermeniliği Ankara'da Ermeni olmak, İstanbul'da Ermeni olmaktan çok farklı. Konu dönüp dolaşıp oraya geliyor. Ankaralıları, Ermeniliklerini İstanbul ile karşılaştırarak, İstanbul bağlantıları kurarak, hasıllı İstanbul üzerinden anlatıyorlar.

Herşeyden önce, asimilasyona uğramamak için anadil öğrenimi bir önkoşul ise, bir Ankaralı'nın yolu kaçınılmaz olarak

İstanbul'dan geçiyor. Nesillerdir bu böyle olmuş; bugün de durum aynı. Ankara'da yaşadıkları sürece, Arda'nın Ermeni okuluna gitmesi söz konusu değil; öyle bir seçenek yok.

"İstanbul'da da, tamam yani, dayımlar yaşıyor, akrabalarımız var ama, İstanbul çok gitmeyi düşünmediğim bir şehir. Onun için de sırf taşınır mıydın diye sorarsanız, taşınmazdım herhalde," diyor Kamer.

İstanbul'da Ermeniliğin ifade edilebileceği ortamlar çok daha fazla. Çocukken, "hayat böyle" diyorsunuz; Paskal Törenli sonradan, geriye bakınca Ankara ile İstanbul'u karşılaştırabiliyor. "İstanbul'da Ermenice konuşan epey insan var. Gerçi beklenen derecede değil. Türkçe daha yaygın. Ermenice bilenler git gide azalıyor veya bilse bile Türkçe konuşuyorlar. Ama Ermenice gazeteler var. Kiliseler var. Dernekler var bazı kültürel faaliyetlerde bulunuyorlar. Burada Ermeni cemaatinin kendine has bir yaşam tarzı var." Kamer de sık sık lafı İstanbul'a getiriyor: "Okullar var İstanbul'da, kiliseler var. Ve daha kozmopolit İstanbul. Ankara öyle değil." Dış göç nedeniyle İstanbul'da da Ermeni nüfusu çok azalmış durumda ama, Ankara'da <Gregoriyen nüfusu 200-300'ü geçmez> gibi geliyor Kamer'e. Katolikler de var tabii, ama onların sayısını pek kestiremiyor. "Ankara'da çok baskın değiliz. Mesela bizim mezhebin hiç kilisesi yok. Katoliklerin bir Kale'nin aşağısında vardır, bir de sefaretin içinde ufak bir kilise var. Ankara'da öyle ayınlar falan olmaz. Herşey İstanbul'dadır."

Geriye Kalan

Ayşen Tekedereli

Üstünde yaşanılan toprak, ayırım yapmaksızın kabul eder herkesi, her şeyi. Köklerini uzatan çınarları, meşeyi, rengarenk açan çiçekleri, solucanı, kirpiyi ve elbette her türlü izi bırakan insanı. Toprak, içinde yaşadığımız çevrenin bize öğrettiği realiteyle vatan olur. Öncesini bilir-bilmez deviniriz, üzerinde. Alınan nefesleri, kurulan hayatları, umutları, hayalleri bilmeyiz de, bir duvar üzerindeki resim, bir oyuk taş, bir heykel anlatır bize tarihi. Birçok halkı üzerinde yaşatan Ankara topraklarında (Frigyalılar, İskitler, Persler, Lidyalılar, Galatlar) hala Ermeniler, Yahudiler bulunmakla birlikte Rumlara rastlamamış olmak geçmişe dönmeyi gerektirdi. Ankara'da yaşamış olan Rumların izlerine, bıraktıkları yapılara Güdül, Kızılcahamam ve Çubuk'ta rastlanıyor. Güdül'ün Yeşilöz Köyü yerli

halk tarafından "Keşenöz" diye anılır. Keşenöz, Keşanos'tan gelir. Keşanos, şimdiki Yeşilöz Köyü'nün Beyi ve Malazgirt Savaşı'na kadar şimdiki Yenikent'i, Kazan-Orhaniye Köyü'nü ve Kazan-Fethiye Köyü'nü oğulları; Girindos, Minaros ve İstanos'a taksim eden Bey oluyor. Bu bölgede bilinen Rumlar, 1463 tarihli tahrir defterlerinde kayıtlı olarak görülüyor. Ayrıca Kızılcahamam ve Çamlıdere'de Rumlara ait yapılardan Mahkeme Ağacın Mağara Kiliseleri'nin duvarlarında haç işaretleri, Hristiyan motifleri, nişler ve kandil koymak için oyulmuş sekiler bulunuyor. Çamlıdere'nin Aşağı Çukurören

Mahallesinde Rumlardan kalma taş döşeli yol ve su getirmede kullanılan "Halkun" denilen üstü kapalı kanallar mevcut. Beldenin isminin çukurda kalan lahit ve hamam kalıntılarından aldığı söylenir. Bütün bunlarla birlikte Fransız gezgin Avram Galanti'nin Ankara Tarihi yazısında (1950) Ankara'da bulunan 3 Rum Ortodoks Kilisesinden bahsettiği görülür. Ancak günümüzde Ankara'da Rum Kilisesi bulunmamaktadır. Her gün yeni bir binayla farklılaşan Ankara'da geçmişte burada ömür tüketmiş Rumlarla ilgili anlatılacak ve hatırlanacaklar bu kadardan ibarettir.

İğmir Köyü Mağaraları Selçukluların Anadolu'ya hükmetmelerinden önce Rum yerleşkesi olarak bilinen Kızılcahamam'ın İğmir Köyü mağaraları yerin yüzünde gördüğümüzden daha çoğu yerin altında gizleniyor. Pazar Köyü'nün 4 km. ötesindeki İğmir Köyü'nde bulunan mağaraların girişleri açık olanları geniş hangar şeklinde mağaralar.

Buraların çoğu günümüzde köy halkı tarafından depo ve ya ahır olarak kullanılıyor. hangi tarihe ait olduğu kesin olarak bilinmeyen mağaraların Bizans dönemine ait olduğu düşünülüyor.

Mahkeme Ağacın Köyü Mağaraları Mahkeme Ağacın Köyü Mağaraları. Kızılcahamam-Çeltikçi: Roma dönemine ait olduğu ve önceleri içlerinde renkli çizimlerin de bulunduğu söylenen mağaraların resimleri günümüze kadar kendilerini koruyamamıştır. Oyma haç işaretleri, nişler ve kandil koymak için oyulmuş şekiller bulunan bu volkanik tüf kayaların özellikle iç kısımları kolay işlenebiliyor.

"Ankara'daki cemaat biraz kapalıdır" Kamer'e göre. Bunun nedeni "bürokrasi" ve ona bağlı olarak azınlıkların kontrol altında tutulmaya çalışılması: "Çok da bilmiyorum ama, ben çocukken, belli bir döneme kadar bu Ankara'daki Ermenileri sayıyorlarmış karakoldan gelip. Böyle, değişik birşeyler vardı. Çok da bana anlatılmamıştı." Çocukken, "Asker olursan hiçbir yere gelemezsin. Belli bir kıdemden yukarı gelemezsin. Ermenilerde böyle birşey olmaz" dendiğini hatırlıyor Kamer. Bir de, bir iş başvurusunun reddedilmesi olayı yaşamış: "Mezun olduktan iki yıl sonra TOKİ'ye başvurdum. ... Mülakata çağırdılar beni. Pişkin pişkin gitmiştim, çalışıyordum çünkü. Mülakat geçti, oldu filan dediler, evraklarımı teslim ettim. Sonra, işe alınmadım bir şekilde. Hiçbir sebep de söylenmedi. ... Dinden dolayı birşeyler olmuş olabilir. Çünkü AKP hükümeti baştaydı. Ama ben hiçbir zaman bir sıkıntısını ve zorluğunu yaşamadım bizim-benim-jenerasyonda işin açıkçası." İtiraz edecek oldum; tamam o sırada güvencedeydi, işi vardı, TOKİ'de çalışmak zorunda değildi, ama sırf Ermeni ya da Hristiyan olduğu için başvurusu reddedildiyse, "bir sıkıntı ve zorluk yaşamadığı" doğru değildi. İtirazımı kabul etmedi Kamer: "Ama şöyle bir hikâye de var. Benim ağabeyim şu anda Milli Eğitim Bakanlığı'nda devlet memuru. Sözleşmeli girmişti ama bu AKP hükümetinin son uygulamalarıyla o da devlet memuru oldu. Yani, öte taraftan bakınca da, olmasa o da olmazdı. Ama tabii, o komple bir yasaydı. Yasa geçti, onun içinde ayırabildiler mi ayıramadılar mı onu da bilmiyorum." "Mağduriyet edebiyatı" Kamer'in tarzına uymuyor.

Bürokrasi bir yana, ailesindeki kapalılığı Ankara'ya özel bir durum olarak değil, 6-7 Eylül

olayları çerçevesinde, yani İstanbul üzerinden açıklıyor. Anlatılarında, İstanbul'un sicili daha kirli: "Herhalde bu Rum tecridini yaşadığı için annemler, çok etkilenmişler. Anne tarafım. Rumlar İstanbul'dan gönderiliyorlar ya, annem onu yaşamış. Annemler benim Kumkapı'da otururlarmış. Anneannem matbaada çalışmış. O dönemde yaşadıkları için İstanbul Ermenilerinde biraz böyle bir korku var galiba." Kamer, "mağduriyet edebiyatı" yapmadığı gibi, Müslüman çoğunluk içinde Ermeni ve Hristiyan azınlıktan olmanın bir sıkıntısını da yaşamadığını söylüyor. Özellikle annesinin İstanbul'da yaşadığı koşullar ile kendi koşullarını karşılaştırıyor, bu "sıkıntı" yaşama konusunda. "Benim babamın adı Rupen, annemin adı Ağavni, yani koyu Ermeni isimleri. Ama soyadlarımız biraz daha 'yan'lılardan arındırılmış. Biraz da bunun nedeni ... Rumların yaşadığı tecrit ... Annemin biraz korkuları vardı bence ama ben-belki okuduğum okullardan-yaşadığım çevrede etkisini görmedim hiç. Biraz da tabii babamın sağladığı imkânlardan..."

Kamer'in Ermenilikle ilişkisi, çocukluğunda olduğu gibi şimdi de, neredeyse tamamen İstanbul'la bağlantılı. "Ağabeyimin eşinin annesi, bizim okullardan birinde öğretmen ve İstanbul'da çok aktifler. Mesela kitaplar falan onlardan geldi. Çok yakın dostları var Agos'ta çalışan." Babasının gittiği okular Karagözyan ve Tıbrevank dilinde. "Babamın çok fazla papaz arkadaşı filan var. Onlar okumuşlar. Babam devam etse belki papaz mapaz olurmuş ama öyle birşey olmamış." Babasının eski okul yıllıklarına bakıyorlar, İstanbul'da beş yıl kadar önce toplanan eski okul arkadaşlarından bahsediyorlar: "Çoğu şimdi yurt dışında."

Mıgırdiç Margosyan'ın Tesbih Taneleri'nde***** anlattığı, 1940'larda, 50'lerde, akşam oturmasına ev gezmelerine giden dost ve akrabaların eskiyi yadetmeleri, gidenleri anmaları geliyor gözümün önüne.

Törenli, "garip birşey" hatırlıyor çocukluğunun Ankarasından: "Yaşlılar, kadınlar falan kendi aralarında konuşurken, biz oynarken içeri girersek o mevzu kapatılırdı. Hissederdik, birşeyler bizden gizleniyor ama, demek o kadar merak etmezdik. Enteresan; biz de zorlayıp da sormadık, 'Ne var? Ne oldu? Dedemiz neydi? Nerededir? Nasıl oldu?'."

Ankara'da azaldığımız kesin. Ama sadece Paskal Törenli gibi Ankara'dan ayrılanlar nedeniyle değil. Kamer, ailesi ve komşuları gibi, Ankara'da yaşadığı halde görünmeyenler, işitilmeyenler, kulağına fısıldayacak kadar güvenecekleri birilerini bulmazlarsa sessiz kalanlar, kendileri olarak varolamayanlar nedeniyle de.

Kaydettiğim derinlemesine görüşmelerden çıkartılabilecek çok sonuç, daha önemlisi ele alınmayı bekleyen çok konu, yöneltilebilecek çok soru var. Bir gazetenin yer sınırlılıklarını aşacak tartışmaları Ankaralı Ermeniler Konuşuyor çalışması ile ilişkilendirerek; diaspora bağlantılarına, kripto-Ermeniliğe, sessizlik, sindirme, korku siyasetlerine, 1915 olaylarına da değinerek, Ankara'da Ermeni ve Hristiyan olmayı mercek altına almak geliyor insanın içinden. Burada bir kitap projesi mi görünüyor?

***** Altıncı baskı. Aras Yayınları, İstanbul, 2010 [2006].

Zir Vadisi - Stanos

Agos'ta çıkan röportajından tanıdığımız Rafi Abi (Rafael Rifat Demircan), uzun bir aradan sonra Ankara'ya geldi. Gençlerbirliği, eski Ankara, yaşantısı, çocukluğu gibi birçok konuda konuştuk.

Rafi Abi, Ural ve Zeynep ile birlikte bahsettiği Zir Vadisi ya da eski adı ile Stanos'da büyüklerinin yaşadıkları köyü ve Ermeni mezarlığını bulmak üzere yola çıktık. Rafi Abi'nin anlattığına göre, Zir vadisi 1600'lerde Adana civarlarında yaşayan Ermenilerin ve İran gibi ülkelerden göç eden Ermenilerin yerleştiği yerlerden biri imiş. Babası ve dedesi de burada yaşamışlar. Babası 1915 civarlarında Hacıdoğan'a taşınmış. Kendisi de 1948'de Aktepe'de doğmuş.

Yola çıktığımızda elimizdeki tek veri burasının Yenikent civarlarında olduğu idi. Rafi abinin Zir vadisine en son yaklaşık olarak 30 yıl önce geldiğini de düşününce işimiz biraz zordu. Yenikent merkezdeki kavun-karpuz heykelinden u-dönüşü yapıp Gökler köyüne doğru yönlendiğimizde bizi eski bir köprü karşıladı. Rafi abi bir anda heyecanlandı. Zeynep de bu köprüyü internette gördüğünü söyledi. Zir çayını ve vadisini

bulmuştuk. Bir süre daha yola devam ederken Rafi abi, "nasıl oluyor da yıkılmıyor dediğimiz bir kayalık olmalı buralarda" dedi. Bir süre gittikten sonra bahsettiği kayayı da gördük.

Çayın sağ tarafında peri bacalarındakilere benzeyen, yıkılmadıklarına hayret edilecek kayalıklar vardı. Üstünde pencere gibi oyuklar bulunan en büyük kayalığın önünden durduk. Rafi abi heyecanla etrafı izlemeye ve hatırlamaya çalışıyordu. Ben, o oyuklardan en yakın olanına tırmanmak istedim. Yukarı doğru tırmanırken kafamın üstünden ince sesli bir şeyin geçtiğini fark ettim. Önce önemsemedim ama bir süre sonra çoğalmaya başladı. Önce birinin bir şey fırlattığını ya da ateş ettiğini düşündüm. Sonradan bunların kuş olduğunu anladım. Garip bir şekilde kafamın hemen üstünden çok yakın geçiyorlardı. Aşağıya doğru inip hemen Özge'yi aradım ve "sanırım bana saldırıyorlar" dedim. O bunun pek mümkün olmadığını söyledi. Onun gazı ile tekrar yukarı yönlendiğimde yine aynı şeyler oldu. Yüzüme çarparlar ve aşağı yuvarlanırım diye biraz tırstım ve aşağıya doğru yöneldim. Ama kuşlar benzer bir şekilde kafamın üstünden uçmaya devam ettiler. Sonradan biri bu kuşların kırlangıç olduğunu söyledi. Garipti...

Tekrar arabaya atlayıp yola koyulduk. Zir ya da sanırım şu anki adıyla ova çayını solumuza alıp devam ediyorduk. Ardından

Rafi abinin yönlendirmesi ile çayın üstünden geçip eski tren yolunu geçtik. Bir süre Çimşit köyüne kadar tırmandık ama bir sonuç alamadık. Çaya doğru dönüş yolunda Kesiktaş tabelası gördük. Rafi abi isimden doğru yerde olduğunu hatırladı.

Biraz ileride üzerinde "İstasyon" yazan eskimiş bir tabela gördük ama gösterdiği yönde herhangi bir yol yoktu. Muhtemelen kapanmıştı. Rafi abi babasının yaşadığı köyün çay ile eski tren rayları arasında olduğunu söyledi. Biz de tren rayına paralel devam etmeye karar verdik.

Tren rayı ile aynı seviyeye geldiğimizde çay ile raylar arasında eski bir patikaya girdik ve o yol bizi Kesiktaş tren istasyonunun olduğu yere götürdü. Şu anda istasyonla ilgili tabela dışında herhangi bir şey kalmamıştı. Birkaç taş yıkıntı ve muhtemelen çayın taşmasını engellemek için kurulan su seddi dışında pek bir şey yoktu. Arabadan inip geri kalan yolu yürümeye başladık. Biraz sonra toprağı çatlamış bir alana geldik. Rafi abi büyük bir heyecanla önümüzden adeta koşarak gidiyordu. Biz de onu takip ediyorduk. Küçükken bu alanda ördek avladığından ve büyüklerinin de balık tuttuğundan bahsetti. Şu anda buradan geçen çayın suyu çok azalmıştı ve muhtemelen bağlanan kanalizasyondan ötürü çok pis kokuyordu. Bir süre daha gitmeye devam ettik. Daha önce olmadığını söylediği asma bir

köprü gördük. Uyarılarımıza rağmen Rafi abi, "biz Ankara bebesiyiz ne olacak yahu!" diyerek bir hamlede karşıya geçti. Bir süre daha inceledi ve ardından bize burada 1950'lerde meyve bahçelerinin/ bağların/yeşilliklerin olduğundan bahsetti. Yine aynı yıllarda burada sadece bir evin kaldığını ve o evin sahibinin de buradan hiçbir zaman gitmek istemediğini söyledi. Çocukluğunda büyüklerinin buraya gelip çay kenarında oturup ağlaştıklarını anlattı.

Çoraplarımıza batan "sahte başakları" temizledikten sonra dönüş yoluna koyulduk. Nerede ne yesek diye düşünürken Yenikent'te piknikte olan Uralların arkadaşlarından teklif geldi ve biraz malzeme alıp güzel bir mangal yaptık. Güzel bir gündü...

Ankara'nın Mozarthaus'u Açıldı!

Senem Çağla Bilgin

Ankara'da son yıllarda düzenlenen kültür sanat etkinliklerinin artışı, bolca griye boyanan ve çok katlı kapalı mekânlara sıkışan Ankaralıları zamanı kaliteli değerlendirme konusunda birçok seçenek sunuyor. Öte yandan konsept ve mekânsal problemlere alternatif çözümlerin üretilmemesi, etkinlikleri kısır bir döngüye sokarak ihtiyaçları karşılamaktan uzak kalıyor. İşte tam bu noktada, **geçtiğimiz günlerde açılan Mozarthaus Sanat ve Konser Evi, caz ve klasik batı müziği severlere yeni bir soluk olacak.**

Ankaralıların fi tarihinden beri bildikleri CSO'nun konser programları ile üniversite orkestraları ve birtakım sivil kuruluşlar bu sorumluluğu layıkıyla üstlenirken, iki piyanistin (İlgin Salman ve Koray Okay) tamamen profesyonel bir anlayışla kurup yönettikleri Mozarthaus; butik konser salonuyla, mimari ve tasarımsal her ayrıntısıyla ince düşünülmüş bir fikrin ürünü olarak karşımıza çıkıyor. Alışlagelmiş büyük konser salonlarının aksine, sahne ile seyirci arasındaki mesafeyi ortadan kaldırarak dinleyicilerin sanatçılarla doğrudan iletişim kurabilecekleri bir alan yaratıyor. 30 kişilik konser salonu, dinletin her notasını yakalamaya meraklı dinleyiciye müziğin somutlandığı bir ortamı sunmuş oluyor. Küçük ikramlar eşliğinde haftalık programlar üzerinden düzenlenen konserlerin Ankara'ya en büyük getirilerinden biri ise bünyesinde caz müziği de barındırması.

Konser etkinliklerinin yanı sıra altı yaş üstü çocuklar ve yetişkinler için klasik piyano, caz piyano, keman, klasik gitar, şan ve solfej dersleri de veriliyor. Ayrıca yabancı konuklar için İngilizce ve Almanca enstrüman dersleri mevcut. Bu bağlamda Mozarthaus'un en büyük hedefi

özellikle çocukların, enstrüman öğrenmenin yanında sanatla iç içe olabilecekleri zevkli bir ortamda, alanında uzman sanatçılarla birlikte müziğin ve sanatın büyülü dünyası ile tanışabilmelerini sağlamak. Açıklamalı klasik müzik dinletileri, müzikaller ve film müziği geceleri, yılbaşı konserleri gibi farklı organizasyonlar da Mozarthaus'un programında yer alıyor. Klasik müzik konserleri kapsamında ise resitaller, oda müziği konserleri ve şan dinletileri de bulunuyor.

Konser programlarıyla ilgili detaylara www.mozart-haus.com adresinden ulaşabilir, konser biletlerini ise Mozarthaus ofisinden (0533 3697450 – 0532 7098840) veya www.mybilet.com adresinden temin edebilirsiniz. Ankaralı sanatseverlere mutlulukla duyurulur!

Mozarthaus Sanat ve Konser Evi, Nilgün Sok. 14/2, Çankaya Ankara

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurengiz2008@hotmail.com - www.astronomigunlugu.blogspot.com

"Gökte yuvarlak bir deliğe rastgeldiler... ateş gibi parlıyordu. İşte bu bir yıldızdır, dedi Kuzgun."Yaratılış'a ait Eskimo efsanesi" (Aztek güncesinden, Kralların Tarihi)

Şekil 1 : Samanyolu - Bizim galaksimiz

Mart Ayı Gözlem Tavsiyeleri:

Yaklaşımlar: Bu ay yaklaşımlar açısından biraz kısır geçecek. Çanakkale şehitlerini anma günü olan 18 Mart günü gecesi Ay ve Spica yakın konumda olacaklardır. 20 Mart ekinoksunun ardından, 26 Mart'ta Mars-Spica yakınlaşmasına tanıklık edeceğiz.

Gezegenler: Mart ayı boyunca Merkür ve Venüs gözlemi yapmak mümkün olmayacaktır. Mars ise ayın sonlarına doğru gecenin erken saatlerinde seyir imkânı vermeye başlayacaktır. Güneş sistemimizin devi Jüpiter'in izlenme süresi azalmaya devam ediyor. Güneş battıktan sonra 7 saat kadar gözlenebilir. Halkalı gezegen Satürn ise ay boyunca gece yarısından sonra bütün gece seyredilebilir. Ay boyunca Balık takımyıldızında görülen Uranüs ve Kova'ya hareket eden Neptün ise güneş doğrultusunda olduklarından izlenemeyeceklerdir.

Amatör Astronomun Galaksi Rehberi -8

Güneş sistemimizle birlikte 200 milyar yıldızı barındıran evrensel ölçekte "mahallemiz"dir Samanyolu... Uzak,

merkezinde kara delikler bulunduran, bizimki gibi sayısız galaksiye (gökadaya) sahiptir. Şekil olarak farklı görünseler de bizimki gibi çubuksu - sarmal şeklinde olanlar güzel seyir imkânı verirler. Galaksiler (yunanca kyklos galaktikos - süt dairesi tamlamasından türemiş) Bir kütle çekim alanı etrafına toplanmış, yüz milyarlarca yıldızın birlikteliği ile oluşur. Disk, küre veya düzensiz şekillerde gözlenseler de sarmal olanları ilgi çeker. Sarmal kolların oluşumu, merkezinin, dış kısımlara nazaran daha hızlı dönmesinden kaynaklanır.

Bizim galaksimizin adı "Samanyolu" (ingilizce milkway - sütyolu) etimolojik olarak eski yunan efsanelerine dayanır. Buna göre bir gece Zeus, ölümlü bir kadından yaptığı oğlu Herakles'i, fark ettirmeden uykuya dalmış olan Hera'nın göğsüne koyar. Bebek Herakles, Hera'nın memelerinden akan sütü içecek ve böylece ölümsüz olacaktır. Fakat Hera, gece uyanıp, tanımadığı bir bebeği emzirdiğini fark edince onu fırlatıp atar ve memesinden boşalan süt de gece gökyüzüne fışkırıp akar. Hikayeye göre geceleyin gökte sönük bir ışıkla parlar gördüğümüz "Süt yolu - Samanyolu" böyle oluşmuştur.(Konean, Lubomir."Emblematics, Agriculture and Mythography in the Origin of the milky Way Galaxy")

Antik çağlarda Aristo, Samanyolu'nu; birbirine yakın çok sayıda yıldızın alevlenmesi olarak ve dünya atmosferinin hemen üzerinde tanımlamıştı. Arap astronom İbn-i Hüseyin ise, Aristo'nun görüşüne karşı çıkarak, Samanyolu'nun dünyadan çok uzakta olduğunu savundu.

Bu görüşü 1610 yılında Galileo Galilei teleskop ile gözlemler yaparak teyit etti.

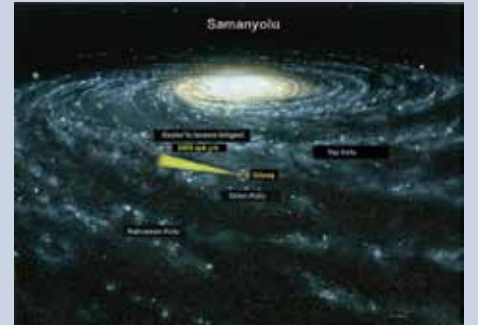

Şekil 2 : Samanyolu "Gecenin Belkemiği"

Samanyolu'nu bir galaksi (gökada) olarak tanımlayan kişi ise 1750'de İngiliz Astronom ve Matematikçi Thomas Wright oldu. Immanuel Kant, Wright'ın eksiklerini tamamlayarak günümüzde kabul edilen "Gökada" tanımını yarattı.

Samanyolu'muz, 200 milyar yıldız ve onların gezegenlerine ev sahipliği yapan çapı 100.000 ışık yılı uzunluğunda, çubuksu-sarmal yapıda bir galaksidir. 2 ana kol ve yardımcı kollardan oluşur. Güneş sistemi ve bizler, galaksinin merkezine 26.000 ışık yılı uzakta Avcı

(orion) kolunun içerisinde yer alırız. Samanyolu, ilk oluşumundan bu güne kadar hareket halindedir. Bu hareket kendi çevresinde olduğu kadar evrenin sonsuz boşluğunda da devam etmektedir. Hatta galaksimiz, yakınımızda bulunan cüce bir gökadayı (M75 -cüce yay gökadası) yavaş yavaş yutmaktadır. Güneşimiz, Samanyolu içerisinde bir yörüngeyi takip eder ve bir turunu 220 milyon yılda bitirir. Samanyolu'muz içerisinde en yaşlı yıldız 13.2 milyar yaşındadır.

Şekil 3 : Evrensel adresimiz, uzaydaki yerimiz.

Gece vakti, bir sahil kenarında veya bir ormanda başımızı kaldırdığımızda, tüm gökyüzünü baştan sona kat eden bir kuşak gibi görürüz Samanyolu'nu. Spiral disk şeklindeki gök adamıza yan kesitinden bakarız çünkü. Orta Amerika yerlileri Samanyolu'nu "Gecenin Belkemiği" diye tanımlarlar ve gökyüzünün üzerimize düşmesini engellediğini sanırlardı. Oysa zaten onun içinde olduğumuzu bilmelerine imkan yoktu...

Herkese açık ve temiz gökyüzü dileklerimizle...

Salt Ulus

L'Internationale Koleksiyonundan İşler
Bruce Nauman, Allan Sekula, Marina Abramović, Antoni Muntadas ve Mars-hall Reese
27 Şubat – 6 Nisan

Avrupa müzeler ağı L'Internationale'nin koleksiyonundan beş önemli işi içeren sergi, Türkiye'deki yönetim yapıları ve artan toplumsal hareketlerin yanı sıra kamusal mekân ve beden politikası tartışmalarıyla ilişki kuruyor. Yerel hikâyelerin farklı coğrafyalardan seçilen işlerle okunabilmesini amaçlıyor. Sergide, L'Internationale üyesi Museum van Hedendaagse Kunst Antwerpen (M HKA/Belçika), Van Abbemuseum (VAM/Hollanda), Museu d'art Contemporani de Barcelona (MACBA/İspanya), Museo nacional centro de arte Reina Sofía (MNCARS/İspanya) ve Moderna Galerija (MG/Slovenya) koleksiyonlarından birer iş yer alıyor.

Cer Modern

Aklımda Bir Delilik Var
Gülin ve Emre Dökmeci Sanat Koleksiyonu
27 Şubat – 20 Nisan

Türkiye'nin en tanınan koleksiyonerlerinden Gülin ve Emre Dökmeci'nin yaklaşık 20 yıllık süreçte oluşturdukları çağdaş sanat koleksiyonları ilk kez CerModern'de sergilenecek.1995 yılından beri derlenmekte olan koleksiyon, Ali Akay'ın küratörlüğünde özel bir seçkiyle gün yüzüne çıkıyor. Koleksiyon, ilk başta satın alınan Fikret Mualla ve Haluk Akakçe gibi Türk sanatçılarla birlikte son 5-6 yıllık dönemde eklenen uluslararası sanatçıların da eserleriyle ulusötesi boyutu olan koleksiyonların ilk örnekleri arasına giriyor. Sergide, koleksiyonda yer alan sanatçıların çizgileri içinde özellikle başyapıt sayılabilecek dünyaca önemli sanatçıların eserlerinin seçilmesi ve yerel kültür ortamına, izleyicisine hitap etmenin ötesinde uluslararası bir vizyon ile titizlikle oluşturulmuş olması, Gülin&Emre Dökmeci koleksiyonunun en önemli özelliklerinden birini oluşturuyor

Galeri Siyah Beyaz

Saf Akla Hitaben / Seçkin Pirim
28 Şubat – 20 Mart

Galeri Siyah Beyaz 28 Şubat – 20 Mart 2014 tarihleri arasında Seçkin Pirim'in "Saf Akla Hitaben" başlıklı sergisine ev sahipliği yapıyor. Sanatçının son dönemde ürettiği yirmiye yakın yapıtına yer verilen sergide Seçkin Pirim'in sanat üretiminin özünü oluşturan işleriyle birlikte, ilk kez Galer Siyah Beyaz'da gösterilecek yeni heykelleri de bulunuyor. Serginin başlığı Kant'ın "Saf akla hitabeden, sadece saf akıl ile haz alınan bir güzelliktir minimalizm" sözünden esinleniyor. Sanatçı yeni işlerinde iç merkezli bir hareket anlayışına dayanan katmanlı heykellerinden yola çıkıp yeni bir minimalist tavırla formları, geniş, düz yüzeyler içine hapsediyor, dinginlik ve yoğunluk arasındaki gerilimi saf aklın algısına sunuyor.

Kav Genç Sanat

GENÇ ETKİ 11 / Ceyda Güler, Gülistan Karagüzel, Serdar Kaynak
05 - 29 Mart 2014

Bugüne değin yüzden fazla genç sanatçıyı izleyiciyle buluşturan KAV Genç Sanat'ta "Genç Etki 11/Tripart 11" sergisi sanatseverlere sunuluyor. Ceyda Güler'in resimlerinde, tuval yüzeyindeki biçim ve renkli pentür, şeffaf yüzeydeki dijital yapı ile hesaplaşıırken yeni ve farklı bir espas yaratıyor. Gülistan Karagüzel, soyut biçimlere karşıt olarak, tuvallerinde figürlere yer veriyor. Resimlerindeki melankolik havayı, aydınlık atmosferler ve canlı renklerle dışlamaya çalışırken, bu melankoli ironik bir biçimde daha da vurgulanıyor. Serdar Kaynak ise "sonsuz arayış" a odaklanıyor. Yaşamın sürekliliği, sanatın düşünsel yapısından ayrılarak, madde ve enerjiyle sonsuza yayılan değişimin devamlılığı ile birleşiyor, sanatçının iç ve dış hareketlenmelerinde yaşanan değişim, heykellerine yaşam değişkenliğinin, bir eylemi ve ereği olarak yansıyor.

Torun - Goethe Institut Ankara PhotoBook MasterClass

19 Mart – 9 Nisan

Markus Schaden ve Frederic Lezmi tarafından yürütülecek "PhotoBook MasterClass", 8 lens tabanlı sanatçının 1 haftalık süre içerisinde daha önce üretmiş oldukları çalışmalarını kitap haline getirecekleri atölye çalışmalarından oluşacak. Kitap formunu biçimsel ve kavramsal yönlerden ele alacak bu atölyede, katılan sanatçılar, işlerinden oluşan kitaplar üretirken; kitap formunun kendine özgü imkânlarını deneyimli yürütücülerin desteğiyle bir kez daha keşfetme imkânına sahip olacaklar. Atölye sonunda üretilen kitaplar, Kassel FotoBook Festival kapsamında düzenlenen PhotoBook Awards seçkisinin de yer alacağı bir sergi ile izleyicilere sunulacak.

12-18 Mart tarihleri arasında gerçekleşecek olan Masterclass KA Fotoğraf Geliştirme Atölyesinde, 19 Mart - 9 Nisan tarihleri arasında izlenebilecek sergi, Goethe Institut Ankara'nın sergi alanlarında olacaktır.

Bitabu Sanat Galerisi

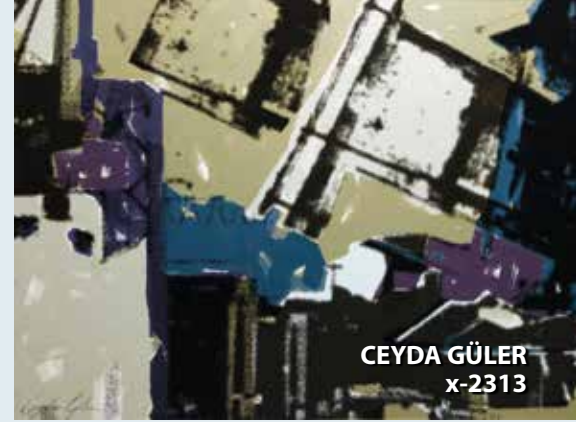
Görsel Baskı / Duysal Özgürlük
Çağatay Alpay, Serkan Bilgiç, Süreyya Bozdağ, Çağrı Çiftçi, Gözde Eryaşar, Taylan Ezer, Başak Gözde, Özlem Gündüz, Ekin Kılıç, Erkin Şahin, Yasemin Şengil, Funda Şenova Tunalı, Erhan Tunalı, Cem Tuncer, Duysal Tuncer, Şensoy Yılmaz
22 Şubat – 22 Mart

Serginin davet metni şöyle: Serginin amacı gereği sanatçı, durumu en iyi ifade ettiğini düşündüğü bir müzik / ses kompozisyonu

ANKARA'DA MART-NİSAN SERGİLERİ

Özgür Ceren Can - ozgurcerencan@gazetesolfasol.com

ile kombine bir kompozisyon oluşturmuş, sunumunu bir bütün halinde hazırlamıştır. Buradaki amaç kişinin birden fazla duyuya hitap ederek kendini daha geniş bir perspektifle anlatabilmesidir. Hedefimiz özgürlük ve baskı gibi iki önemli temayı duysal ve görsel olarak ifade etmeye çalışmak ve tartışabilmektir.

CEYDA GÜLER
x-2313

GÜLISTAN KARAGÜZEL
Tefekkür II

İtalya'da Kadın Devrimi

Yaşar Seyman - yasarseyman@gmail.com

Akdeniz ülkesi İtalya her gidişinizde sizi farklı karşılıyor ve farklı uğurluyor...

Bu doyulmaz Avrupa ülkesinde bugünlerde kadınlar adına umutlar çiçek açıyor. Yeni hükümeti resmen kuran Başbakan Matteo Renzi hükümetin yarısını kadınlardan seçti.

İtalya'da yeni hükümeti kuran Başbakan Renzi ve 15 bakan, Cumhurbaşkanı Giorgio Napolitano'nun huzurunda yemin etti. İtalya'nın en genç başbakanı diye tarihe yazılan Matteo Renzi devirdiği Enrico Letta'nın 24 bakanlı hükümetine karşın 16 bakanlı bir hükümet kurdu. Yarısı kadınlardan oluşan ve güvenoyuna giden hükümetin; Dışişleri, Savunma, Eğitim, Ekonomi Reformları, Sağlık, Yerel İşler, Kamu Yönetimi ve Reformlar gibi yaşamsal önemdeki bakanlıklara kadınları atadı.

Eğitim Bakanı'nın kadın olması beni çok mutlu kıldı. 3 Nisan 2004 yılında Almanya'da gösterilen Kadının Türküsü belgeselinin metin yazarı olarak; dünyayı değiştiren kadınlardan eğitim devriminin mimarı Maria Montessori'yi anımsadım. Ruhuşad olmuştur.

Eğitim sisteminde devrim yapan İtalyan Doktor Maria Montessori'yi, Kadının Türküsü'nde İtalya'nın en büyük nehri Po ile aktı...

KADININ TÜRKÜSÜ'NDE

Dertlerin ve bereketin nehri
Po'nun bu akışında
Tarihe yön veren Akdenizli kadın
Maria Montessori'nin
Türküsünün adı eğitim.
Maria türküsünü,
Önce İtalya'nın geleneksel
Zorluklarına karşı söyledi
Gün geldi devran döndü
Türküsü artık engel tanımadı
Ne İtalya'nın Mussolini'sini
Ne İspanya'nın Franco'sunu,
Ne Almanya'nın Hitler'ini tanıdı.
Dilden dile akıp gitti.

Eğitimin devrim türküsü
Dünya türküsü oldu.
Dünya nehirleri Po'nun bu sesine ses verdi...

Bugün İtalya'da bir kadının Eğitim Bakanı olması tarihi birikimdendir...

Akdeniz kadını Maria Montessori'de Eğitim projesi ile dünyayı değiştirmek adına Po nehri ile okyanusa akmadı mı?

Onun eğitim projesi ülkesinde ve dünyada yankılanmadı mı? Maria Montessori'nin eğitim devriminin ışıltılarından iki örnek:

"Çok çekici bir öğretmendi; dili basit ve açıktı... Öyle ki, en yoksul öğrenciler bile onu anlayabiliyorlardı. Sözlerinde, yaşamın sıcaklığı hissedilirdi. Kimi öğrencilerin, 'Onun dersleri iyi olmayı istememize yol açıyor' dediklerini anımsıyorum." Anna Maria Maccheroni.

"Eğer ana babalar, Dr. Montessori'nin çocuk yaşamının değeri ve çocuğun geliştirilmesi konusunda bir şeyler öğrenip, bunu kullanırlarsa, büyük İtalyan eğitimcisi başarılı olmuş demektir." Harvard Üni. Prof. Dr. Henry W. Holmes, 1912

İtalya'da eğitim devriminin günümüze yansıması bir kadının Eğitim bakanı olmasıdır.

Ve de senatoda güven oylaması öncesi konuşan Renzi, İtalya'nın Avrupa Birliği için önemine değinerek, "Avrupa Birliği bizim üvey annemiz değil. Evimizde düzeltmemiz gerekenleri Avrupa bizi zorladığı için değil; çocuklarımıza, bizden daha sonra gelenlere duyduğumuz saygıdan yapacağız. Önümüzdeki 20 yılda İtalya'nın Avrupa'ya politik olarak önderlik etmesini arzu ediyorum" diyor.

Türkiye'de 'Erkek Cumhuriyet,' Erkek Hükümet'ler ve erkek siyasi yapı sağda da solda da erkek egemenliğini sürdürüyor...

Siyasi yaşamda mücadele, sözü, birikimi olan kadın, acımasızca siyaset mezarlığına gönderiliyor. Oysa kadın değişimin ve dönüşümün en önemli dinamiğidir. Yaşamın rengidir. Siyasi mesajları en etkili ileten kadınlardır. Kadınların sesine, sözüne kulak vermeyen siyasiler kendilerini iktidara taşıyamazlar...

İtalya'daki kadın devriminin dünyaya ve özellikle de ülkemize örnek olması umuduyla...

8 Mart Dünya Kadınlar Günü Kutlu Olsun!

Büro Sement

Özgür Ceren Can -

Onur Gökmen, Özgür Atlagan Sergisi / Torun

Onur Gökmen ve Özgür Atlagan'ın ortak sergisi "Büro Sement", 15 Şubat'ta Torun'da açıldı. Sergi 8 Mart'ta sona eriyor. Oldukça ironik bir açılış metni* ile açılan Büro Sement sergisiyle ilgili serginin İstanbul'da yaşayan sanatçılarıyla çevrimiçi söyleştik.

"...kafa açan kent..." /Anlık İleti Geçmişi

Özgür Ceren Can: Beyler bozkırda sergi açmak da nereden icap etti? Nedir bu "Büro Sement"?

Onur Gökmen: Daha önce Ankara'da bir sergi projesinin posterini için Melih Gökçek Bulvarı'nın üzerinde bulunan Recep Tayyip Erdoğan Parkı'ndaki garip park strüktürlerinin fotoğraflarını kullanmıştık. Benim de aklımda yeni mimari ile ilgili bir projeye başlamak vardı. Özgür'le birlikte fotoğrafı çektiğimiz ve biraz üstüne konuştuğumuz için Özgür'ün de ilgisini çekebilir böyle bir proje diye düşündüm. Torun projesi ilerlerken zaten "Future of the Architecture" isimli açık çağrılı bir kitap projesi için bu park nasıl bu şekilde yapılmış olabilir dair diyaloglardan oluştu ve bu tasarım süreci / cad programı/ enformel ağlar vs. üzerine bir yazı yazdık.

Ö.C.C.: O halde Büro Sement bir mimarlık ofisi mi? Daha çok yanında genç mimar çalıştıran ve siyasilerle kebab yiyip ihaleye giren bir yeni nesil müteahhidin minimal ofisi gibi hissettim ben.

O.G.: Torun'un iki kat olması, bizi zorladı baştan beri ama sergiyi bu mekânın katlarını düşünerek kurguladık. Şöyle ki Ceren, evet mimarlık ofisi ya da fuarda bulunan stant olarak düşünebiliriz. Alt katta işin ruhu varsa yukarda da bedeni var diyebiliriz; üst katta bir indirgeme var, yani alt katta şu tasarlanıyor bu tasarlanıyor gibi. Üst kattaki ofis, aynen bir tanıtım ofisi gibi sunuyor binaları ve bahsettiğim indirgeme de alt kat ile birlikte düşünüldü anlaşılanabilir. Binayı katı ve bitmiş bir şekilde algılıyoruz. O katılığın içinde de tabi insan arzularını bulmak ve "bunlar nasıl böyle oluştu ya da bitti'nin ötesindeki şeyleri yakalamak mümkün olabilir diye düşünüyoruz.

Başta söylediğine gelirse bozkırla alakalı düşünmek de tutarlı. Mimari tarzları düşünürsek, 1. 2. mimari nasıl ulusal bir tarzın kurulması, ulusun kurulması ile direkt alakalıysa -taşındığı anlam olarak da Osmanlı'dan koparan bir tarz, modern ama daha yerel, verneküler mimariye de referans var- şimdiki mimari de benzer şekilde benzer bir dili kurmak için kullanılıyor.

Ö.C.C.: İstanbul ve Ankara yere göğe sığdıramadığımız metropollerimiz. Kentsel dönüşüm mavalları, mimari gafletler, tarihsel doku cinayetleri ve peşkeşler ile mahvına bir itirazınız mı var yoksa? Bozkırın ortasındaki Ankara'nın kent kimliğine dair ne söyleyebilirsiniz bana? Cumhuriyet dönemi mimarisi ve Melih Gökçek / Akp Ankara'sı hakkında ne düşünüyorsunuz?

O.G.: Tabi Cumhuriyet dönemi çok daha planlı başlıyor her şey, sonuçta İstanbul'un öneminin azaltılması gibi bir amaç da var. Ankara diğer tüm şehirlere yayılabilecek bir model olarak düşünülüyor ki, başta planlama işi iyi giderken yanılmıyorsa 30'lardan itibaren kişisel çıkarlar gibi şeylerle Jensen'in ya da diğer Avrupalı mimarların planları tam olarak uygulanmıyor. Uygulansa her şey çok iyi olurdu gibi bir şey de demek istemiyoruz. Melih Gökçek ve şu anki dönem çok daha uçmuş durumda. Fantastik. Ama yine de bir şeylerin tepeden aşağıya doğru inmesi, ya da mimarinin bir şeyleri kısıtlayan taraflarını düşünürsek benzerlikleri var.

Özgür Atlagan: Sergiyle ilgili daha pek bir şey belirginleşmemişken İTÜ'deki hocalarımdan biriyle Ankara'nın modernist dönemi ve bugününün benzerlikleri üzerinden bir üretimde bulunmayı planladığımı konuşmuştum. Kendisi geçen yüzyılın başındaki Ankara'nın daha fazla açık alana sahip olduğunu, gözün içinde dolaşabileceği daha fazla boşluk - ya da boş mekan / uzay / space - olduğunu söylemişti. İlk önce bu durum bana daha demokratik gelmişti ama

düşününce o boşluklar - o modernist boşluklar - aslında ideoloji ile doldurulmuştu. Yani boş alan ya da gözün, bireyin, özgürce dolaşacağı bir uzay değil. Bu bakımdan bugün ile dünün tek farkı görüntüsü.

Ö.C.C.: Dünya görüşünün kente sirayeti yani?

Ö.A.: Belki Batı eğitimi almış bir göze daha fazla hitap eden bir görüntü. Tabi içinde, bugünden daha fazla düşünce barındırdığını, inkâr etmek de yanlış olur. Ama bireye yaklaşımı bakımından pek farklı değil. Yeni Şehir kurulduğu sıralarda, kentin nasıl mutenalaştırıldığı, yoksul mahallelerin ne gibi sıkıntılar çektiği biliniyor sonuçta

Ö.C.C.: İnşa etmenin de tadını çıkarmış görünüyorsunuz Büro Sement projesi ile.

O.G.: Epey uğraştırdı alt kat.

Ö.C.C.: İnşa etmek maskülen bir durum mu sizce? Bu erkek egemen inşa sektörleri yerel yönetimler falan...

O.G.: Kesin canım. Bütün inşaat olayı fallık zaten Söğütözü filan.

Ö.C.C.: Büro Sement?

O.G.: İki anlam düşündük. Çimento bir atık olarak ve tabi maskülen bir atık olarak... Yani "sement".

Ö.A.: Çok teşekkürler bu soru için. Büro Sement resmen erkek kokuyor. Malzeme erkekliği içinde barındırıyor sanırım. Fuar standı, çimento, devlet dairesi, laboratuvar, geometrik, kurallı şekiller... Bunlar kadına olduğundan çok erkeğe mi ait acaba? Büronun arkasında pembe bir boşluk var bu erkeklerin kendilerinden uzak gördüğü ve kendilerince kadınlara atfettikleri bir renk. Devlet daireleri ve yaz başındaki olaylardan sonra taksimdeki kaldırımlar pembe. Bu üstü kapalı, bastırılmış bir suçluluk duygusu yüzünden mi acaba?

Ö.C.C.: Açılış metniniz oldukça ilgi çekiciydi. Köpüren şantiye deryası kentler, çağdaş şehirci şehirler diye diye aziz milletimizi kafalayıp rahmet bereket mavalları ile kandırıyorsunuz. Yerel seçim öncesi çok bildik söylemler bunlar. Mesela pek çok aday Toki'lerle övünüp Tokileşmeyi bir vaat olarak öne sürüyor. Tam da Büro Sement gibi... Bu yeni mimari ve inşa tutkusu nereden geliyor? Neden herkes büfesinden modern sanatlar müzesine kadar kendi kendi tarzında kurgulamak hevesinde? Bir de şu Melih Gökçek'in Ankara kapıları hakkında ne düşünüyorsunuz?

O.G.: Sanırım bütün söylemi mimariden de ayıramayız. Bütün söylem bir truizm ya da lokal truizm; yani bir şeyi kurmak, bir şeye geçerlilik kazandırmak üzerineyse tabi mimarlığı da bundan bağımsız düşünemeyiz. Mesela başbakanın tüm söyleminin üreme ya da yasaklarla ilgili oluşunu bu çerçeveye oturtabiliriz. Mimarlık da tüm heybetiyle bu çerçeveye iyi oturuyor bence. Her ne kadar Toki gibi gudubet bir şey söz konusuysa da, tekrarı ve sayısı tabi bir şey söylüyor.

Ö.A.: Ankara'nın saat kuleleriyle ve Gökçek hazretleriyle ilgili bir kaç şey söyleyeyim. Yediklerini, ahlaksızlıklarını ve mağdur ettiği onca insanı kentin bugünkü halinden izole edip görünene bakarsak oldukça renkli ve insanın hayal gücüne keyif veren bir durum ortaya çıkacak neredeyse. Gökçek Efendi gerçekten yaşamıyor olsaydı ve bir edebiyatçının kaleminin kontrolündeki bir karakter olsaydı hepimiz dudaklarımızı ısıtarak okurduk yaptıklarını. Bence kentsel belleğimizi herhangi bir sosyal demokrat belediye başkanının besleyeceğinden daha iyi beslemiştir kendisi. Sonuza dek tartışacak malzeme bıraktı... Bu mirasa saygı gösterip ona hak ettiği değeri göstermek hepimizin borcu. Her ne kadar bu değerden kendisi pek haz etmeyecek olsa da.

Ö.C.C.: Bir de tüm bu yeniden yeniden kurgulanıp genişlemesinin ötesinde ara sokakları değişmeyen mekânları, insanları ve yaşam tarzı ile Ankara'yı nasıl değerlendiriyorsunuz? Ankara'nın sanat ile ilişkisi nasıl sizce? "Bu ülkede sanatın kalbi İstanbul'da atıyor kardeşim!" Perspektifinden farklı bir bakış açısı oluştu mu sizde bu buluşmadan sonra?

O.G.: Bence Torun ve belki paralelindeki diğer oluşumlar daha farklı bir yere götürebilir gibi geliyor Ankara'yı. Bir de Torun gibi bir oluşum şu an İstanbul'da da yok bence. *Angara* üretim için çok iyi, serginin 5-6 haftası için Ankara'daydım. İstanbul'a göre çok daha rahat çalışılabilir, yine de modernizmin bir şeylerini taşıyor hala, sıkıcı Avrupa kenti gibi demek istemiyorum ama tam adlandıramadığım bir fark var bence.

Ö.A.: Sanatın kalbinin İstanbul'da attığına inanmak istemiyorum. Ama piyasanın kalbinin İstanbul'da attığı kesin, küt küt hem de! Belki biraz sürümden kazanıyordur. İstanbul kadar dev bir piyasa olmayınca sanki işler biraz muğlâklaşıyor olabilir ama sonuçta mesele nicelik değil nitelik. Bu bakımdan Ankara'da çalışmak çok heyecan vericiydi. İnsanın bir şekilde kafası açılıyor. Ben üniversiteyi burada okudum, İzmir'liyim ama Ankara'da kendimi daha çok evimde hissediyordum. Ve tabi Torun gibi bir yer olması çok etkiliydi bizim için. Her ne kadar çok bilmesem de galeri-sanatçı ilişkisi kulağa biraz soğuk geliyor ama Torun bundan çok farklıydı. Biraz arsızca olacak ama her sene kabul etseler de biz de yeniden kafa açan kente geri dönebilsek.

* Büro Sement sergisinin açılış metnine <http://torun-web.com/adresinden-ulaşabilirsiniz>.

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Mart 2014

35. Sayı

Ayda Bir Yayınlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,

Murat Dirican, Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan Editörleri:

Haber: Aydın Bodur, Efecan Tan,

Özge Altınyayla

Kültür-Sanat: Sibel Durak,

Özgür Ceren Can

Spor: Kübra Ceviz

Web Sayfası: Can Mengilibörü, Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akin Atauz,

Aktan Acar, Arif Şentek, Aydan Çelik,

Aydan Özkil, Ayhan Çelik,

Besim C. Zırh, Birol Özdemir,

Cemre Kutluay, Dijle Kılınç, Doğan Mirza,

Ebru Baysal, Emine Onaran İncirlioğlu,

Emrah Kırımsoy, Engin Ayygün,

Enver Arcak, Erhan Muratoğlu,

Eren Aksoyoğlu, Ezgi Koman,

Fahri Aksırt, Gözdem Üner Tubay,

Gülistan Aydoğdu, Hülya Demirdirek,

M. İhsan Doğan, Mehmet Öz,

Mert Seymen Renkmen, Nermin Atılkan,

Nur Yılmazlar, Özge Akkoyunlu,

Özlem Mengilibörü, Özsel Bebeli,

Selcan Kula, Selda Bancı, Selda Tuncer,

Sine Çelik, Sümeysa Ertürk,

Tuğba Dirican, Umur Güner,

Umut Koşan, Vedat Gün, Zeynep Alica,

Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akin Akyol, Ahmet Çinici,

Ahmet Say, Alper Fidaner, Alper Şen,

Aydan Balamir, Ayşegül Çelik,

Ayşen Tekedereli, Barış Karacasu,

Başak Tuncer, Berivan Eliş,

Barış Karacasu, Burcu Ballıktaş,

Burcu Öztürk, Bülent Atamer,

Bülent Han, Canberk Güler,

Celal Musaoğlu, Ceren Ergenç,

Ceyhan Temürcü, Demet Gülçiçek,

Deniz Enli, Dilem Koçak, Eloise Dhuy,

Emre B. Altınok, Erhan Akça, Ezgi Tuncel,

Ezo Demir, Faruk Şahin, Ferdan Ergut,

Fethi Yıldırım, Funda Şenol Canteke,

Gamze Güzen, Gizem Güner,

Gökçer Tahincioğlu, H. Ali Ulusoy,

Kemal Özdi, Mahir Ünsal Eriş,

M. Ali Çetinkaya, M. Atakan Foça,

M. Emin Boyacıoğlu, Melike Kuş, Mert

Anıl Eren, Mithat Sancar,

Murat Meriç, Murat Sevinç,

Murat Tangel, Necati Koçak, Nefin Pera,

Nihal Poyraz Temürcü, Olcay Koşan,

Olgu Yiğit, Onur Bolat, Ozan Küçükkusta,

Özge Çağlar, Özgür Cengiz,

Özgür Yalçın, Özhan Değirmencioğlu,

Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat,

Ruşen Ö. Özcan, S. Erdem Türközü,

Sebatı Ladikli, Selçuk Atalay,

Sema Alpen Atamer, Serdar Gülsöken,

Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu,

Şehnaz Azcan, T. Tolga Özçelik,

Ufuk Altınay, Yaşar Seyman,

Yılmaz Angay

Teşekkürler

Abdurrahman Adıyan, Cem Eroğlu,

Elçin Aktoprak, IMO,

Kayuş Çalıkman Gavrilof, Natali Avazyar,

Redhack, Roboski Aileleri, VEKAM

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Grafik Tasarım

Aktan Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,

Gülru Höyük, Volkan Uysal

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Kavaklıdere Mah. Tunalıhılmi Cad.

No:54 Kat:4 Daire: 8

06660 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik İçin

www.gazetesolfasol.com

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26

0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen

Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri

Tarcan Matbaacılık Yayıncılık Sanayi

Zübeyde Hanım Mahallesi

Samyeli Sokak No.15

İskitler Altındağ/Ankara

Tel: (0312) 384 34 35 - 36

Fax: (0312) 384 34 37

tarcanmatbaasi@hotmail.com

Basım Tarihi

10.03.2014

ISSN: 1301-8655**Yerel Süreli Yayın**

4.000 Adet Basılmıştır

Mart - Nisan'da Ankara

04 Mart – 02 Mayıs

SERGi: Kötülük Çiçekleri | Aslı Işıksal | Atlas Sanat Galerisi | Cinnah Cad. No: 19/1 06690 Çankaya**Aslı Işıksal**

07 – 29 Mart

SERGi: İhsan Çakıcı | Galeri Akdeniz | Tagore Caddesi 720. Sokak Şahinler Sitesi B Blok No: 5/B Yıldız/Çankaya

14 – 28 Mart

FESTİVAL: 8. Ethos Ankara Uluslararası Tiyatro Festivali

17 – 18 – 19 Mart

FESTİVAL: 10. ODTÜ Sosyoloji Günleri | MM-25 ODTÜ

22 Mart

KONSER: Boğaziçi Caz Korosu | MEB Şura Salonu | Beşevler | 19.30

02 Nisan

KONSER: Bülent Ortaçgil | If Performance Hall | Tunus Caddesi 14/A, 23.00

12 Nisan

GÖKYÜZÜ: Yuri Gecesi Özel Etkinliği | Ankara Üniversitesi Kreiken Rasathanesi | İncek Bulvarı 06837 Ahlatlıbel

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere) www.afsad.org.tr**22 Mart,** Ayın Fotoğrafları Sergisi | Ocak-Şubat-Mart 2014 | 18.00**26 Mart,** Film Gösterimi | AFSAD-Sinema Seminer Grubu | 19.00**29 Mart,** Film Gösterimi | Film Çözümlemesi, Gökhan Erkılıç | 15.00

AST

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr**17-18-19-24-30-31 Mart,** Akademi AST**21-22-26-28 Mart,** Beş Para Etmez Varyete**22 Mart,** Selamün Kavlen Karakolu**22-23-29 Mart,** Aslanın Buyruğu Tilkinin Kuyruğu**23 Mart,** Halktan Biri**29 Mart,** Dar Ayakkabıyla Yaşamak

CERMODERN

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org**27 Şubat-20 Nisan,** Koleksiyon | Gülin & Emre Dökmeci Sanat Koleksiyonu | Aklımda Bir Delilik Var”**13 Mart - 12 Nisan,** Sergi | Serkan Demir | Tezahür

DOKU SANAT GALERİSİ

(Cinnah Cad. Enis Behiç Koryürek Sok. 11A-B, Çankaya Ankara) www.dokusanat.com**26 Şubat-17Mart,** Sergi | Karma

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com**20 Mart,** Müzik | Her Kafadan Bir Ses Konseri | 21.00**Her Çarşamba,** Müzik | Alakarga Konseri | 21.00

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com**21 Mart,** Jan Dibbets | Fotoğrafçı OkumalarıBak | 19.30**24 Mart,** Biçimsel Görme Pratikleri | Fotoğrafçı OkumalarıBak | 19.00-21.30

MAVİ SAHNE

(Park Cd. 2865. Sk. 2- E, Çayyolu Ankara) 0312 241 02 33 www.mavisahne.com**17 Mart,** Oyun | Kadın Oyunları | 20.00

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com**20 Mart,** Konser | Replikas | 21.00**27 Mart,** Konser | Ezginin Günlüğü | 21.00**02 Nisan,** Konser | Yolda | 21.00**Her Cuma,** Alper Fidaner ile Eski45likler | 20.30**Her Cumartesi,** Murat Meriç ile Eski45likler | 20.30

ORTA DÜNYA

(Kızılırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe, Güvenpark | 20.00

SARKAÇ cafe

(Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

25-27 Mart, Oyun | İyi Geceler Anne | Ankara Devinim Tiyatro | 20.00

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr**Her Pazartesi** (17-24-31 Mart | 7-14 Nisan) | Tayfa Film Günleri | 19.30**Permakültür Cumartesi Buluşmaları** | 14.00

BERKİN ELVAN'I KAYBETTİK...

Bir çocuğu korumaktan aciz devlet ve o devletin polisi
destanlar yazmaya devam ediyor.

269 gün önce evinden ekmek almaya giden
15 yaşındaki Berkin Elvan, polis tarafından
bir tehdit olarak görülerek vurulmuştu.
Bu sabah, olayın ardından 269 gün sonra,
Berkin Elvan'ı kaybettik...

Bazen sadece üzüntü ve öfke olur...
Söylenecek söz kalmaz. Şimdi de öyle...

Biz biliyoruz ki bu ülkede "çocuk olmak" çok zor...
Çocuklar için başka bir yaşam kurmak çok zor...

Ama Berkin bize 15 yaşında,
16 kalan kilosuyla direnmeyi bir kere daha gösterdi...
Onun kaldığı yerden devam edeceğiz...

Bundan sonra Berkin için,
yaşamını kaybetmiş tüm çocuklar için...

Hep birlikte...

BM ÇHS Madde 6
Yaşamak, her çocuğun temel hakkıdır ve herkesin ilk görevi
çocukların yaşamını korumaktır.

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'ni
Türkiye Cumhuriyeti;
1990'da imzalıyor,
1995'te onaylıyor.

2014'te çocuklar gaz fişegiyle öldürülmeye devam ediyor...

Türkiye'de hiçbir çocuğun yaşam hakkının
hiçbir koşulda elinden alınmamasını
ve çocukların yaşam hakkını elinden alan ya da
yaralanmasına yol açan kamu görevlilerinin
eylemlerinin cezasız kalmamasını talep ediyoruz!